Titlu original (eng.): If this is love
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale BELAIR KATY
Fata guvernatorului / Katy Belair Traducător: Ioana Patrichi Bucureşti: Alcris, 2005.
ISBN 973 – 646 – 395 – 8
I. Micu, Aurelian (Editor)
II. Drăghici, Ioan (Lector)
III. Croitoru, Ana (Tehnoredactor) 821.111.31 = 135.1
Colecţia „EL şi EA”.
KATY BELAIR
Fata guvernatorului
Soarele era la amurg când ajunseră la Bolani – un amurg cald, încărcat de arome de mirodenii şi impregnat de atmosfera magică a Mării Molusca.

Avionul rulă pe pista luminată de reflectoare şi se opri la mai puţin de o sută de metri de clădirea mică dar foarte modernă a aeroportului. Câţiva lucrători cu piele măslinie fixară scările şi cei câţiva pasageri începură să coboare, păşind cam nesiguri pe ei.

Cele două englezoaice zâmbeau: Elizabeth cu blândeţe, ochii ei cenuşii adânci fiind plini de mirare, iar Amanda cu toată exuberanţa firii ei clocotind de viaţă.

— Bolani! spuse aceasta din urmă, dintr-o suflare. Am ajuns, draga mea! A durat mult timp, dar am impresia că va merita. Ce ciudat arată influenţa occidentală în Mările Sudului! comentă ea, aruncând o privire spre turnul de control profilându-se pe fundalul cerului ca de hiacint şi făcând un gest aproape teatral. În Singapore nu era atât de evidentă, dar aici, efectul e fantastic. Cât de mult aş dori, Elizabeth, să fii mai puţin apatică.

Într-adevăr, Elizabeth avea o figură calmă şi stăpânită, dar dincolo de această aparenţă, se simţea copleşită de evenimentul pe care îl trăia: ajunsese în sfârşit în capitala Insulelor Tunak unde guvernator era

tatăl Amandei, Sir Henry Pentan. Urma să petreacă aici un an împreună cu Amanda, la o depărtare de mii de mile de casă şi era firesc să aibă o oarecare strângere de inimă. Un an de zile la reşedinţa Guvernatorului, în calitate de prietenă a încântătoarei fiice a acestuia – avea să fie oare o atmosferă insuportabil de formală şi rigidă? Se va descurca ea, o contabilă într-un birou din centrul financiar al Londrei, fără a face notă discordantă?

Elizabeth nu concepea lumea fără Amanda.

Se cunoscuseră la o şcoală de lângă Norwrich, unde Elizabeth fusese trimisă după moartea mamei ei. În marea sa durere, Elizabeth era ca o nălucă – o umbră rătăcind singuratică – până când Amanda, care nu avusese niciodată darul compasiunii, începu s-o tachineze, numind-o îngâmfată; cum, la început, nu obţinu nicio reacţie, aceasta din urmă continuă să-şi pună în aplicare stratagema atât de bine pusă la punct de a o înfuria şi, când rezultatul rămase nul, făcu pur şi simplu o criză nervoasă şi izbucni în plâns, trebuind în cele din urmă ca ea să fie consolată de Elizabeth.

Ciudat cum încep prieteniile…

După terminarea şcolii, Elizabeth urmă cursurile unui colegiu comercial, iar Amanda petrecu mai mulţi ani călătorind în diverse locuri de pe Continent, implicându-se în tot felul de scurte aventuri sentimentale, pe cât de furtunoase, pe atât de inofensive, pe care apoi le povestea cu lux de amănunte Elizabethei.

Într-un moment de pauză între două aventuri, sosi scrisoarea prin care sir Henry anunţa o perioadă de linişte în mările din sudul Pacificului şi că ar fi fost bucuros ca fetele să vină în vizită la el un timp mai îndelungat – le propunea un an de zile.

Fireşte, Amanda era extrem de entuziasmată, dar bucuria Elizabethei era umbrită de o uşoară îngrijorare. Nu fusese o hotărâre uşor de luat de a lăsa serviciul şi a-şi

cheltui micile economii cumpărându-şi haine adecvate pentru această călătorie. Dar, cum Amanda nici nu concepea un refuz din partea ei, iar mătuşa Elsa şi unchiul David insistaseră ca nu cumva să rateze o astfel de ocazie, Elizabeth nu mai ezită; în definitiv, avea douăzeci de ani, o mulţime de idealuri şi spiritul aventurii.

— Domnişoara Pentan şi domnişoara Mayne? le întrebă un funcţionar oficial, înclinându-se politicos. Vă rog s-aveţi amabilitatea de a mă urma. Sunteţi aşteptate de domnişoara Brodie.

Fetele îl urmară pe o terasă spaţioasă unde se serveau cafea şi băuturi reci. De la una din mesele de bambus se ridică să le întâmpine o tânără purtând un taior din mătase şi pălărie şic.

— Bună ziua! Care dintre voi este Amanda?

— Eu sunt, iar ea e Elizabeth Mayne. Bună ziua, domnişoară Brodie.

— Spune-mi Anne. Nu avem prea mult timp la dispoziţie, pentru că plec cu acest avion, aşa că n-are rost să ne formalizăm. Luaţi loc la masa mea. Mă tem că va trebui să-l aşteptaţi destul de mult pe Julian şi nu văd de ce n-aţi face-o în mod plăcut.

— N-ar fi mai bine să mă ocup de vama bagajelor? o întrebă Elizabeth.

— Din moment ce se ştie că urmează să mergeţi la reşedinţa Guvernatorului, sunteţi persoane importante şi sunteţi scutite de vamă.

— Foarte bine. Acum, spune-mi te rog ce mai face şi cum se simte tatăl meu.

Domnişoara Brodie o privi cu ochii îngustaţi: Amanda era bogată, frumoasă, cu buclele ei negre, tenul alb şi buzele roşii frumos conturate şi, pe deasupra şi fiica actualului guvernator.

— E sănătos, dar ai puţin ghinion. Sir Henry a trebuit să meargă pe una din celelalte insule ale grupului Tunak,

în misiune. Timp de o săptămână sau două, veţi fi singure la reşedinţă – dacă se poate spune aşa, când sunteţi înconjurate de peste o duzină de servitori. Desigur, veţi fi sub protecţia lui Julian.

— Ce dezamăgire! Abia aşteptam o reuniune emoţionantă de familie şi acum tata a stricat tot farmecul atmosferei poetice pe care o pregătisem. Cine este acest Julian – secretarul tatii?

— Nu! Julian Stanville este înaltul Comisar, şeful Consiliului Guvernatorului sau Adunarea Legislativă. Prietenii îl consideră mâna dreaptă a lui sir Henry, dar duşmanii nu văd în el decât un carierist nemilos, fanatic.

— Eşti de acord cu duşmanii lui? întrebă Elizabeth înainte de a-şi da bine seama ce face.

Râsul domnişoarei Brodie avea o notă falsă. Privi faţa luminoasă a Elizabethei, ochii cenuşii blânzi şi părul blond – fata aceea avea o figură ingenuă; era atrăgătoare, dar, comparativ cu fiica lui Pentan, părea comună şi ştearsă. În plus, nu era decât însoţitoarea fiicei Guvernatorului, aşadar putea fi ignorată; aşadar, se adresă tot Amandei.

— Eşti izbitor de frumoasă, scumpa mea, dar nu-i de mirare; tatăl tău e un bărbat frumos. Şi Julian Stanville e un bărbat frumos, deşi cam uscăţiv – ştii, tipul englezului cu picioare lungi. Surprinzător, e necăsătorit. Eşti îndrăgostită de vreun bărbat, Amanda?

— Momentan nu, dar acest Julian de care vorbeşti poate fi un bun antidot împotriva plictiselii. Deşi, din moment ce e şeful Consiliului, presupun că e în vârstă.

— Doar treizeci şi trei de ani. Julian este unic în regiunea tropicelor: e în stare să treacă peste orice pentru a obţine ce vrea. Are putere – o putere chiar foarte mare – şi, desigur, o situaţie materială extrem de bună, dar ceea ce-şi doreşte cu adevărat este un post de guvernator şi o soţie tânără, bogată şi încântătoare.

— Pare să fie extrem de dezagreabil.

— Tocmai în aceasta constă pericolul – nu este deloc. E mult prea inteligent pentru aceasta. Nu are niciun pic de inimă, dar ascunde asta cu mult farmec: pot spune că e cel mai încântător bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, şi în acelaşi timp, diabolic de arogant. Şi totuşi, a avut amabilitatea de a mă trimite aici în maşina lui, pentru a fi sigur că este cineva care să vă întâmpine. A trebuit să prezideze o şedinţă de consiliu, dar spera să poată fi aici la timp. Nu se aştepta nimeni ca avionul să sosească mai devreme; de obicei, se-ntâmplă să-ntârzie. I-am promis că, în cazul în care va trebui să-l aşteptaţi, vă voi conduce într-un separeu al salonului, unde să nu fiţi deranjate. Vreţi să mergem?

— Nu-ţi face griji, ne descurcăm. Presupun că e genul de om care se mândreşte cu faptul că-şi respectă în fiecare minut programul. Abia aştept să-l cunosc.

— Cu atât mai mult abia aşteaptă el să te cunoască. Trebuie să se căsătorească şi să facă o partidă bună. Nu are timp pentru femei fără bani şi fără o poziţie socială. Eşti ideală pentru ambiţiile lui.

— Interesant, dar poate că această creatură detestabilă nu este idealul meu.

— Te va face să te răzgândeşti!

— Îl voi lăsa să creadă asta, după care îl voi părăsi în faţa altarului.

— Aş da o avere să văd întâmplându-i-se aşa ceva. Dar, dac-aş fi avut o avere, probabil că s-ar fi căsătorit cu mine înainte de venirea ta aici. atât doar că tatăl meu nu este Excelenţa Sa. Cel mai înţelept ar fi să-l ţii la distanţă, o sfătui domnişoara Brodie, apoi, aruncând o privire la ceas, îşi luă geanta, mănuşile şi se ridică. Presupun că amândouă veţi atrage o mulţime de burlaci; şi-n jurul meu roiau ca nişte albine atrase de polen. Dar, fii atentă, Amanda şi pune-l la punct de la început pe Julian Stanville. Fac pariu că, încă înainte de a te cunoaşte, şi-a şi făcut

planuri cum să se-nsoare cu fiica Guvernatorului.

— Cred că va avea o mare surpriză! Mă bucur mult că ne-am cunoscut, domnişoară Brodie.

Anne Brodie îşi ocupă locul în cursa spre Singapore şi, după cum făcu semn de rămas-bun fetelor, înainte de a dispărea în uriaşul argintiu, părea mulţumită să scape de Bolani.

— Individul acesta pare a fi oportunistul tipic care uzează de farmecul său, reflectă Amanda, instalându-se comod într-un şezlong.

— Dac-ar fi aşa, tatăl tău nu s-ar înţelege cu el, remarcă Elizabeth. În definitiv, punctul de vedere al domnişoarei Brodie poate fi subiectiv.

— Pare să se priceapă foarte bine la bărbaţi. În orice caz, ce-ar avea de câştigat punându-l într-o lumină nefavorabilă? Este clar că e un ticălos şi mă bucur c-am fost avertizată înainte de a cădea în mrejele lui.

— Ce vei face dacă începe asediul asupra ta?

— Nu ştiu, dar mi-ar plăcea enorm să-l trimit la plimbare.

— E nedrept să judeci pe cineva înainte de a-l cunoaşte. Poate că domnişoara Brodie are motivele ei să vorbească aşa… cine ştie, poate pentru că el nu s-a arătat deloc impresionat de farmecul ei. Este posibil să aibă dreptate numindu-l carierist, dar cum poate fi atât de sigură că intenţionează să se folosească de tine? Individul nici măcar nu te-a văzut!

— Ştiu mai multe despre bărbaţi decât tine, draga mea, şi am avut deja experienţa unor relaţii cu indivizi care nu vânează decât zestrea. Orice guvernator recomandă pe cineva care să-i fie necesar şi probabil că domnul Stanville vrea să se asigure devenindu-i ginere; simplu, nu-i aşa? Mi-a venit o idee grozavă! anunţă ea veselă, cu o sclipire în priviri care nu anunţa nimic bun pentru Elizabeth. îi voi da acestui domn Stanville o lecţie

pe care nu o va uita niciodată. Elizabeth, draga mea, tu vei fi Amanda!

— În niciun caz! răspunse Elizabeth ferm, după ce-şi reveni din şocul unei astfel de propuneri. Dacă este adevărat că domnul Stanville intenţionează să se însoare cu tine, vei şti foarte bine să-l pui la punct. Refuz să fiu.

— Ascultă-mă puţin, imploră Amanda pe tonul cel mai mieros. Se presupune că vom rămâne aici un an. N-aş putea să mă port îngrozitor cu el tot acest timp, dacă este atât de valoros pentru tatăl meu. Dar ar fi grozav de amuzant să-i facem o farsă.

— Amuzant pentru cine?

— Pentru noi. După câteva zile îi vom spune adevărul şi atunci nu va mai îndrăzni să reia acelaşi joc cu mine.

— Nu-ţi dai seama că poate a văzut o fotografie de-a ta, sau că este posibil să te recunoască altcineva?

— Imposibil; nu cunosc pe nimeni în Bolani, iar tata nu are nicio fotografie recentă de-a mea şi, oricum, nu e tipul de om care s-arate fotografii de familie. Dacă se-ntâmplă să descopere, vom mărturisi. În orice caz, i se va părea firesc ca, în calitate de fiică a Guvernatorului, să am acel simţ al responsabilităţii care mie îmi lipseşte complet şi pe care, de fapt, îl ai tu; de asemenea, se va aştepta la cineva de factura ta intelectuală. Sunt convinsă că vom putea continua această farsă cam o săptămână şi nici nu e nevoie de mai mult. Te rog, acceptă.

— Momentul dezvăluirii adevărului ar fi oricum extrem de neplăcut.

— Dar, după cum spunea domnişoara Brodie, este un bărbat inteligent şi fermecător; mult prea inteligent pentru a nu se amuza de această glumă. E doar o glumă.

Pe de o parte, Elizabeth ar fi fost tentată de această farsă, iar pe de altă parte, se îndoia foarte mult de capacitatea ei de a susţine o astfel de înşelătorie. Tocmai se pregătea să-i răspundă Amandei, când apăru din nou

funcţionarul care le condusese la sosire.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar vameşul vă roagă să identificaţi bagajele.

— Merg eu, se oferi Elizabeth, urmându-l.

Cu ajutorul vameşului, un funcţionar foarte amabil, procedura nu dură decât câteva minute, după care Elizabeth ieşi din clădirea separată şi rămase câteva clipe în liniştea desăvârşită a nopţii. Deodată, un scâncet venind de undeva din apropiere îi atrase atenţia. Se-ndreptă în acea direcţie şi, lângă zidul clădirii aeroportului, descoperi o cuşcă de bambus în care era închis un căţel. Se aplecă imediat, deschise uşiţa şi luă în braţe acel ghem de blană care tremura tot. Încă nu se ridicase, când auzi în spatele ei o voce dură.

— În locul tău, n-aş face asta.

Luată prin surprindere, Elizabeth rămase nemişcată, apoi se ridică încet; nu vedea faţa respectivului bărbat, ci doar conturul umerilor laţi, dar în orice caz, era ceva rigid şi distant în atitudinea lui care-i displăcea.

— Cred că nu ştii că orice câine care a călătorit cu avionul trebuie supus unui control medical şi ţinut într-o scurtă perioadă de carantină, continuă el pe un ton categoric, apoi, cu un gest blând, deşi ferm, îi luă căţelul din braţe şi-l aşeză din nou în cuşcă, insensibil la scâncetul care începu imediat.

— Îi este sete şi probabil foame, bietului de el, este inuman să fie lăsat aici, să sufere.

— Dac-ar fi mai multă lumină, ai vedea un castron cu apă într-un colţ al cuştii; în ceea ce priveşte mâncarea, nu este recomandabil ca un câine să fie hrănit imediat după ce a făcut o călătorie cu avionul. Nu e cazul să-ţi faci griji, continuă necunoscutul pe acelaşi ton distant; nu s-a întâmplat niciodată să se înregistreze vreun accident, în ciuda interdicţiilor severe.

— Dacă reglementările voastre prevăd încarcerarea

bietelor animale, atunci ar fi mai bine să le schimbaţi. Metoda de a ţine câinii în carantină – cu excepţia cazurilor în care vin de la distanţe foarte mari – e perimată; acum se practică vaccinarea lor, ca şi la oameni.

— Ai călătorit mult în Mările Sudului?

— Nu, dar iubesc câinii şi nu pot să suport să-i văd chinuiţi în mod inutil.

— La tropice, nimeni nu riscă nici cea mai mică sursă de infecţie, chiar când se transferă ceva de la o insulă la alta. Îmi pare rău dacă regulile noastre demodate te înfurie, dar n-avem de gând să le schimbăm. Apreciez grija ta pentru căţel, dar noi ştim mai bine ce avem de făcut. Acum, dacă eşti turistă şi trebuie s-ajungi la hotelul din Muneng, grăbeşte-te să mai prinzi taxiul, pentru că, trecând pe acolo, am văzut că se pregătea de plecare. Noapte bună.

Furioasă, Elizabeth înconjură clădirea şi ajunse la uşa-fereastră în dreptul căreia stătea Amanda, fumând şi răsfoind o revistă.

— Ai păţit ceva? Văd fulgere de mânie în privirea ta. Ai avut necazuri cu bagajele? îmi pare atât de bine că te am pe tine ca să te ocupi de toate aceste amănunte, continuă ea imediat, fără să aibă răbdarea de a aştepta un răspuns.

Elizabeth se aşează şi-ncepu să se calmeze; în definitiv, n-avea să menţină la nesfârşit acea stare de enervare cauzată de vocea glacială a necunoscutului – probabil şeful aeroportului. În plus, Amanda reveni rapid la planul ei.

— Ne-am înţeles, Elizabeth, nu-i aşa?

Da, existau unii bărbaţi cărora nu le-ar fi stricat o lecţie, dar Elizabeth încă nu ştia ce să facă şi cum să se descurce în acel haos de argumente pro şi contra din mintea ei când, în pragul uşii apăru Julian Stanville care se-ndreptă imediat spre ele. Se ridicase automat şi-i privea

mersul sprinten, cu paşi mari, înclinarea uşor arogantă a capului şi trăsăturile puternice, bine marcate: nasul foarte pronunţat la rădăcină, pometi proeminenţi, bărbie şi gură frumos conturate, sculpturale şi un ten bronzat care-i punea imediat în evidenţă albastrul metalic al ochilor.

— Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Julian Stanville, din partea lui Sir Henry. Îmi pare foarte rău că n-am putut veni să vă întâmpin chiar când aţi sosit. Aş fi reuşit s-ajung dacă avionul ar fi respectat ora de sosire, dar din păcate liniile aeriene aparţin unei companii particulare şi Muneng nu este decât un punct ocazional de oprire pe ruta lor. V-aţi întâlnit cu domnişoara Brodie?

Un semn discret cu ochiul, o avertiză pe Elizabeth că trebuie să-şi ia rolul în serios.

— Da, mulţumim; a fost foarte amabil din partea sa. De fapt, nu aşteptăm de mult timp, spuse ea, străduindu-se să scape de nodul din gât.

Vocea sa aprinse o sclipire ciudată în ochii lui – pentru o clipă, imaginea căţelului trist, căpătă o nouă dimensiune, făcându-l să zâmbească vag.

— Aşadar, sunteţi domnişoara Pentan. Mă bucur să vă cunosc. Bună seara, domnişoară Mayne, se adresă el apoi Amandei care privea în jos, timid. Sper că amândouă vă veţi simţi aici ca acasă. Vă voi conduce la reşedinţă. Aveţi nevoie de o masă bună şi de odihnă. Vă rog să mă urmaţi.

Amandei i se oferi locul de pe bancheta din spate a limuzinei gri, iar Elizabeth se instală comod în faţă, despărţită de mai puţin de douăzeci de centimetri de Julian, din ce în ce mai puţin sigură că va putea duce farsa până la capăt.

— Presupun că domnişoara Brodie v-a informat că sir Henry a fost chemat la una din insulele mai îndepărtate; n-ar fi dorit să plece înainte de venirea dumneavoastră, dar a fost vorba de o problemă urgentă.

— Sunteţi un fel de adjunct al său, nu-i aşa? Cred că tatăl meu este foarte liniştit ştiind că vă ocupaţi de toate în lipsa lui.

— Suntem toţi instruiţi la fel în şcoala militară. Nimic nu e lăsat la voia întâmplării în activitatea de guvernare colonială.

— Când se va întoarce sir Henry?

— În două săptămâni, dacă nu sunt probleme. Îi este destul de greu să ia legătura cu noi, dar îi voi trimite un mesaj la cel mai apropiat post telegrafic pentru a-l anunţa că aţi ajuns cu bine. Guvernatorul m-a rugat să mă ocup de dumneavoastră în absenţa domniei sale, aşadar am să vă rog să nu vă supăraţi c-am făcut deja un program, acesta e stilul meu.

— Aşa cum ne aşteptam, de altfel, interveni Amanda cu o duioşie suspectă. Va fi o schimbare binevenită pentru mine să fiu în grija atentă a cuiva.

Este surprinzător, gândi Elizabeth, cât de uşor poţi lua o altă identitate; ea însăşi ajunsese deja să se identifice perfect cu personajul interpretat.

— Acolo unde nu se mai văd luminile dincolo de oraş este dealul Kalaba. În timpul zilei se văd zidurile albe ale reşedinţei Guvernatorului. Uneori, pe timpul nopţii, acestea sunt luminate de reflectoare – în cazuri speciale.

— Acesta nu e un caz special? întrebă Amanda.

Râsul scurt al lui Julian îi reaminti Elizabethei să fie extrem de prudentă faţă de acest bărbat atât de conştient de farmecul pe care-l exercita asupra femeilor.

— Reflectoarele atrag o mulţime de băştinaşi, spuse el, şi sunt sigur că nu sunteţi dispuse la aşa ceva, acum. Va fi suficient timp mâine pentru asta; am organizat un dineu în cinstea dumneavoastră.

Reşedinţa se afla aproape de vârful dealului: o clădire elegantă, cu două nivele, străjuită de stâlpi albi, împrejurul căreia se-ntindea o terasă pavată.

Julian opri maşina în faţa scărilor semicirculare şi, coborând imediat, le ajută pe Elizabeth şi pe Amanda, apoi le conduse înăuntrul casei.

— V-au fost pregătite două dormitoare alăturate, cu vedere spre grădină şi lagună. Kosi vă va duce bagajele şi va pregăti baia. Puteţi avea încredere în el. Bucătarul a primit instrucţiuni să servească o cină bună, dar mă tem că nu va fi gata înainte de ora opt – e greu să-i determini pe cei de aici să se abată de la obiceiurile lor. Dar, dacă doriţi nişte apetitive, Kosi se va îngriji de aceasta.

Elizabeth încuviinţă din cap, dar, înainte de a putea spune ceva, interveni Amanda:

— Poate că domnul Stanville doreşte să discute cu tine, Amanda. Eu merg să despachetez.

— Noapte bună, domnişoară Mayne.

— Spuneţi-mi Liz. Toată lumea îmi spune aşa. Apoi, urcă scările în fugă şi-i ură „noapte bună” când ajunse la capătul lor.

— Prietena dumneavoastră pare să fie foarte bine dispusă, remarcă Julian. Domnul Guvernator mi-a spus că vă înţelegeţi foarte bine şi că alcătuiţi o combinaţie neobişnuită – probabil, tocmai pentru că sunteţi atât de diferite una faţă de cealaltă.

— Poate că aceasta se datorează şi faptului că ne cunoaştem de foarte mult timp şi nici uneia nu-i pasă de defectele celeilalte.

— O realizare miraculoasă la vârsta voastră, remarcă el ironic. Profit de această ocazie pentru a vă spune că sunteţi cât se poate de binevenite. Trebuie să recunosc că, atunci când sir Henry se-ntreba dacă e bine sau nu să veniţi, am insistat în favoarea acestei vizite.

— Pentru binele nostru?

— Pentru binele nostru, al tuturor. Nu văd de ce îndeplinirea unei datorii de serviciu nu poate fi îmbinată cu plăcutul şi, în plus, sunteţi la vârsta la care sunteţi dornice

de noi experienţe – şi sunt convins că acestea nu vor lipsi aici, în Bolani.

„Nici pentru tine”; era tentată Elizabeth să-i răspundă, dar se abţinu, conştientă că trebuie să fie extrem de prudentă dacă voia ca planul Amandei să reziste măcar o zi.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru scena legată de acel căţel şi pentru faptul că v-am luat drept o turistă?

— Dacă nu gândiţi cu-adevărat cum aţi lăsat să se-nţeleagă, nu.

În acel moment, se auzi soneria de la uşă şi, cerându-şi scuze, Julian merse să deschidă. Un tânăr cu o figură răvăşită intră repede, începând să vorbească pe nerăsuflate.

— Îmi pare bine c-am reuşit să vă găsesc, sir. Individul acela pentru care aţi ordonat ieri deportarea refuză să se îmbarce, iar comandantul vasului spune că trebuie neapărat să pornească fără întârziere, cât mai este flux.

— Ofiţerul de poliţie lipseşte momentan, aşa că-ţi voi da o împuternicire. Muneng nu trebuie să devină paradisul unor degeneraţi şi voi avea grijă să fie îmbarcat, chiar dacă trebuie să-l car chiar eu pe punte.

Nu cuvintele rostite o făceau pe Elizabeth să-l privească aproape fascinată, şi nici atitudinea lui autocritică; o surprinsese trecerea rapidă de la partenerul versat de conversaţie, la administratorul nemilos. După plecarea tânărului care-i adusese vestea, Julian reveni la ea, zâmbind, dar încă păstrând în priviri acea bucurie rece, metalică, de parcă deja gândul lui era la ceea ce urma să facă.

— Aţi avut o zi lungă şi obositoare, aşa c-ar fi bine să vă culcaţi imediat după cină. Vă rog, nu încercaţi să exploraţi împrejurimile până mâine, pe lumină. Există o patrulă de pază, aşadar vă puteţi simţi în deplină

siguranţă. Păstrăm legătura. Noapte bună, domnişoară Pentan.

Elizabeth urcă imediat spre camera ei. În mod ciudat, nu se gândea la nimic altceva decât la soarta bietului „degenerat” expulzat. Nu-i mai părea deloc rău că acceptase să participe la farsa care avea să-i dea o lecţie acelui tiran.

Capitolul 2

Zorii revărsară lumină şi strălucire asupra insulei. Casele cu stuc abia să zăreau printre palmieri lăsând doar reşedinţa Guvernatorului – clădire cu două nivele – să iasă în evidenţă.

La puţin timp după ce se trezi, Elizabeth descoperi minunea priveliştii ce i se oferea de la balconul circular: acea combinaţie rară între vegetaţia tropicală, zidurile albe ale oraşului Muneng şi albastrul de safir al mării. Când reveni în dormitorul ei, o încăpere spaţioasă de formă pătrată, cu mobilier din lemn auriu care punea în evidenţă verdele şi cremul draperiei şi al covorului, o găsi pe Amanda aşteptând-o.

— Bună! De ce naiba te-ai trezit şi te-ai îmbrăcat la ora asta?

— La tropice, totul începe devreme. Ni s-a adus de mult micul dejun. Am fost să privesc puţin pe balcon şi, pur şi simplu, n-am mai putut pleca! Vei vedea şi tu, Amanda, este cea mai spectaculoasă insulă din lume.

— Sigur că este, dar nu-mi mai spune Amanda. Poţi avea şi tu acelaşi privilegiu ca Julian de a-mi spune „Liz”.

— Ah, uitasem de povestea asta! Acum, la lumina zilei, pare o prostie.

— Deloc! Spune-mi, cum ţi s-a părut, ticălosul? Convins de faptul că este atotputernic?

— Oarecum, dar domnişoara Brodie ne-a fost de mare ajutor. Trebuie să ştii că nu va fi uşor de păcălit.

— Îmi dau seama foarte bine, dar este cu atât mai

incitant. Trebuie să ne ambiţionăm s-arătăm de ce suntem în stare.

— Este atât de sigur de sine, încât parc-ar cere să-i dejoci planurile şi calculele. Mă-ntreb, totuşi, dacă asta e calea cea bună.

— Infailibilă, draga mea! Fii dulce, zâmbeşte-i timid, lasă-ţi ochii mari cenuşii să-i vorbească şi buzele pline de promisiuni să-l amăgească, fă-l să creadă că eşti tot ce-şi doreşte, fă-l să se mire el însuşi de norocul lui: tu şi apogeul carierei sale. Aproape că-mi pare rău că nu-mi revine mie această sarcină.

Elizabeth râse. Prietena ei avea dreptate; avea un talent înnăscut de a prinde bărbaţii în mrejele ei, fără a avea nici cele mai mici mustrări de conştiinţă. Acum, gândindu-se detaşat, nici ea nu mai considera că mica lor înşelăciune era mai mult decât o farsă inofensivă.

— Trebuie să cobor, acum. Am primit mesajul că secretarul tatălui tău va fi aici la ora nouă, ori e deja trecut de zece. Apropo, ce să-i spun?

— Ce vrei, scumpa mea. Ştii că ai deplină libertate din partea mea.

Elizabeth aruncă o privire în oglindă, apoi îşi adună tot curajul şi coborî în hol; un servitor în uniformă albastru cu auriu apăru imediat şi-i spuse într-o engleză cursivă că domnul Sands o aşteaptă în bibliotecă.

Domnul Sands, un bărbat zvelt, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu o uşoară tentă de preţiozitate în atitudine, se ridică de la birou şi veni s-o întâmpine.

— Ne face o mare plăcere să vă avem ca oaspete, domnişoară Pentan, iar eu, personal, voi fi încântat să vă îndeplinesc orice dorinţă.

— Sunteţi foarte amabil, dar se pare că deja ne este îndeplinită orice dorinţă.

— Totuşi, dacă doriţi ceva, oricât de extravagant, anunţaţi-mă. Pot obţine practic orice.

— Eu ştiu. ar fi ceva, dar nu ştiu dacă vă stă în putere.

— Fireşte, aş face orice-mi stă în putere pentru fiica lui sir Henry.

— Nu are legătură cu locuinţa care ne-a fost pusă la dispoziţie.

— Chiar aşa fiind, aş putea să vă ajut.

— Ei bine. Poate că e o prostie din partea mea, dar aseară, la aeroport, am văzut un căţel închis în cuşcă şi lăsat singur în întuneric. Abia venise din Singapore şi părea foarte trist. Nu ştiu al cui e.

— Ştiu eu; este un cadou pentru soţia colonelului Kelvey, care se află aproape în stare de invaliditate – dar îl va primi abia peste vreo două săptămâni.

— Două săptămâni! Şi ce se va-ntâmpla cu el în tot acest timp?

— Rămâne la aeroport pentru controlul medical.

— Atât de mult timp? Căţeii suferă dacă se simt părăsiţi.

— E angajat un băiat care are grijă de animale. Medicul veterinar locuieşte la centrul de cercetare, la treizeci de mile de aici. Trebuie să vină în Muneng în aproximativ zece zile.

— E vorba de un simplu control medical?

— O chestiune de rutină care probabil nu va dura mai mult de zece minute, dar trebuie să elibereze un certificat pe baza căruia căţelul să fie scos din carantină.

— N-aţi putea aranja ca micuţul să fie trimis la veterinar?

— Da!… s-ar putea., spuse încurcat secretarul, dar este total neregulamentar. Voi face cercetări, domnişoară Pentan. Categoric, căţelul ar fi mai fericit acolo decât aici pe durata acestor două săptămâni. Voi face tot ce pot.

— Aş dori foarte mult.

Mai târziu, plimbându-se singură prin imensa casă,

Elizabeth se gândi cât de plăcut trebuie totuşi să fie în calitate de soţie de guvernator – să administrezi o astfel de locuinţă, să te afli în fruntea comunităţii albilor şi să iniţiezi tot felul de acţiuni în sprijinul băştinaşilor. Soţia lui sir Henry murise de mulţi ani şi personalul de serviciu extrem de bine instruit preluase problemele organizatorice, fără însă a putea suplini măiestria unei femei de a coordona o întreagă gospodărie.

La ora patru după-amiază fix, Elizabeth şi Amanda primiră vizita a doua doamne: soţia medicului şi soţia administratorului, amândouă volubile şi plăcute, cu un aer tineresc, deşi erau de vârstă mijlocie.

— Ne-a rugat Julian să venim, spuse doamna McIver, soţia medicului, care se dovedi a fi cea mai vorbăreaţă. Suntem două din invitatele la cina din această seară şi s-a gândit c-ar fi mai bine să facem cunoştinţă înainte.

— Ne face mare plăcere să vă cunoaştem, desigur, spuse Elizabeth oarecum alarmată, dar. nu ştiam că noi dăm petrecerea; credeam că domnul Stanville e amfitrionul.

— Fireşte! Cine altcineva ar putea ţine locul lui sir Henry? De altfel, a aranjat această cină pentru douăsprezece persoane în cele mai mici amănunte – până la cireaşa ce urmează să orneze cea din urmă îngheţată. Ei, acum povestiţi-ne ce mai e prin Anglia; n-am mai fost acolo de ani de zile.

Subiectul menţinu atenţia invitatelor până la aproximativ cinci şi jumătate, când plecară.

Elizabeth se hotărî asupra unei rochii verzi, iar Amanda, asupra uneia din brocart alb, conştientă de efectul pe care albul îl avea pe pielea ei măslinie. Julian, îmbrăcat cu un costum alb impecabil, le aştepta în holul de la parter.

— Bună seara. Ştiţi, nu mi se pare deloc cinstit, continuă el privindu-le admirativ, ca două tinere să fie la

fel de frumoase şi proaspete şi una şi cealaltă, şi totuşi să-şi păstreze fiecare individualitatea. Cum reuşiţi?

— Tot ce e tânăr pare frumos şi plin de prospeţime, dar diferenţa dintre mine şi Amanda este că ea e inteligentă, iar eu am doar o agerime nativă a minţii, veni răspunsul, desigur, din partea Amandei. Dar nu mă deranjează. E chiar mai convenabil să fii considerată cam prostuţă, câteodată, te poţi amuza în voie de ceilalţi. Fiindcă tot pregăteşti ceva de băut, eu prefer Martini.

— Ce-aţi făcut astăzi? V-au plăcut doamna Coombs şi doamna McIver?

— Sunt o companie foarte plăcută, spuse Elizabeth. Am discutat mai mult de-o oră. Cine va mai fi diseară?

— În afară de aceste două doamne şi soţii lor, vor mai fi Sands cu soţia, funcţionarul oficial care se ocupă de învăţământ, împreună cu soţia şi un tânăr căpitan extrem de chipeş din garnizoană. M-am gândit, spuse el zâmbindu-i Amandei, că poate domnişoara Mayne manifestă o oarecare simpatie pentru armată.

— Câtă dreptate ai! se arătă Amanda entuziasmată, aruncând spre Elizabeth o privire triumfătoare, ca o confirmare a intenţiei lui Julian de a face un cuplu cu aceasta.

În câteva minute sosiră toţi invitaţii; bărbaţii purtau costume albe sau bej, iar femeile, rochii din voal şi mătase. Tânărul căpitan, tot atât de înalt ca şi Julian, dar cu o constituţie mai robustă, constitui o surpriză cu adevărat plăcută pentru Amanda.

În timpul prezentărilor, Elizabeth se simţi destul de stânjenită; începea să simtă stresul acelei înşelătorii, pe care se vedea acum nevoită s-o extindă asupra unui număr tot mai mare de oameni care o întâmpinau cu atât de multă prietenie şi căldură.

— Domnişoară Pentan, spuse domnul Sands pe un ton confidenţial, cred că vom putea trimite căţelul.

— Mă bucur atât de mult! Mulţumesc, spuse ea, după care, cina fiind gata, trebui să intre în sufragerie la braţul doctorului.

Toţi oaspeţii făceau parte din cercul care frecventa în mod regulat Reşedinţa şi reuşiseră să creeze o atmosferă atât de plăcută, încât Elizabeth începu să se simtă mai liniştită. Julian ghida în mod subtil conversaţia, arătându-se prietenos faţă de toată lumea şi plin de farmec faţă de doamne, rămând totuşi distant. Conversaţia continuă pe terasă, unde li se serviră cafeaua şi lichiorul pe fundalul unei muzici discrete, iar la ora zece şi un sfert, musafirii începură să se retragă, aşa cum fusese convenit. Doar căpitanul Cranwood mai era încă la o scurtă plimbare cu Amanda.

— Dacă nu sunteţi prea obosită, propun să facem o plimbare.

— Unde aţi mai lucrat înainte de a veni în Bolani? întrebă ea, când parcurseră deja o porţiune a aleii.

— Malaezia; înainte, în Borneo; înainte de Borneo, insulele Fiji.

— Chiar vă place Marea Sudului, sau v-aţi impus să vă placă?

— Tonul dumneavoastră e uşor ostil. Este ceva ce nu vă place la mine, nu-i aşa? Am mai observat aceasta de câteva ori până acum, şi mă întreb ce poate fi. Îmi place orice loc în care lucrez, continuă el, renunţând să mai analizeze în căutarea unui răspuns. În meseria noastră, devii interesat de oamenii pentru care lucrezi şi de problemele lor şi te implici total în domeniul tău de activitate: sănătate, învăţământ şi aşa mai departe. Dar, sunt convins că nu aveţi nici cea mai mică dorinţă de a asculta o prelegere despre munca pe care o desfăşor şi, sincer să fiu, e păcat să irosim aşa o seară cu un subiect atât de plictisitor.

— Foarte bine; doresc să vă mulţumesc pentru modul

perfect în care aţi organizat totul în această seară.

— Nu mi-am făcut decât datoria. Avea privirea îndreptată înainte şi pe buze un zâmbet abia perceptibil. Apropo, văzându-vă atât de îngrijorată de soarta căţelului de la aeroport, m-am gândit la ceva ce ar putea să vă facă plăcere: căţelul a fost dus la veterinar în această dimineaţă şi, constatându-se că este foarte sănătos, a fost adus înapoi chiar în această după-amiază, aşa că doamna Kelvey cred că l-a şi luat acasă. Sigur, acest lucru n-ar fi fost posibil dacă ar fi venit din Anglia, dar, având în vedere că vine de la un crescător autorizat din Singapore, s-a putut face acest rabat de la regulament.

— Aţi făcut-o pentru mine?

— Pentru nimeni altcineva. Doamna Kelvey se resemnase deja să-l mai aştepte două săptămâni. Încetini puţin pasul şi o privi. Ştiţi. nu sunteţi aşa cum m-am aşteptat! Tatăl dumneavoastră nu a vorbit de prea multe ori despre dumneavoastră, dar din câte a amintit, mi-am făcut o părere diferită.

— Da? Sunteţi dezamăgit?

— Nu, doar puţin mirat. Se opriră lângă un parapet deasupra căruia atârnau flori crescute într-o revărsare de culori şi parfum. Ştiaţi că tatăl dumneavoastră doreşte mult să vă vadă căsătorită?

— Aşa sunt toţi taţii, dar eu nu vreau să mă mărit încă.

— Este de înţeles; sunteţi prea tânără.

Elizabethei nu i-a plăcut deloc inflexiunea vocii lui. Brusc, îl suspectă chiar că-şi dăduse seama de farsă şi-ncerca s-o atace. Încerca s-o facă să spună că nu e prea tânără pentru aşa ceva? ghicise totul şi acum îi întindea el o cursă? Era capabil de orice. Apoi, deveni conştientă că un astfel de om nu poate fi contracarat decât de cineva cu o minte la fel de limpede ca a lui, şi-i răspunse aşa cum ar fi făcut-o Amanda:

— Aşa este, sunt mult prea tânără. Ar fi îngrozitor să mă simt obligată să renunţ la distracţie. În plus, n-aş fi niciodată sigură că sunt cu adevărat iubită, aşa cum sunt şi nu pentru poziţia mea socială. Asta e de-ajuns ca oricărei fete să-i treacă pofta de căsătorie.

— Nu v-aţi gândit niciodată că fiica unei personalităţi nu constituie o partidă grozavă? Gândiţi-vă la ce standard înalt ar trebui să se ridice ginerele lui sir Henry Pentan.

Elizabeth era pe punctul de a spune „Dumneavoastră v-aţi descurca perfect şi, cu timpul, îl veţi întrege chiar şi pe sir Henry”, dar, observându-i zâmbetul enigmatic din colţul buzelor, avu din nou impresia ciudată că este extrem de transparentă în faţa lui şi se abţinu de a-i mai răspunde.

La rândul său, când Julian vorbi din nou, o făcu pe un ton serios ce nu mai păstra nimic din tenta de amuzament dinainte.

— Aţi vrea să-mi faceţi o favoare, domnişoară Pentan? Aş dori să vă împrieteniţi cu o persoană care e cam neprietenoasă. Este de mult timp aici şi se află într-o situaţie nefericită pe care sunt convins c-aţi putea face s-o suporte mai uşor. Sunteţi de acord?

— Spuneţi-mi mai multe despre ea.

— O cheamă Celia Cartney şi locuieşte împreună cu fratele ei pe o plantaţie ce se învecinează cu Muneng. Fratele este genul acela de tânăr căruia-i place să bea şi să joace jocuri de noroc, fără să se poată hotărî să-nceapă să muncească. Celia ţine mult la el şi face tot posibilul să-l menţină pe linia de plutire. Din păcate, din diverse motive, individul nu este deloc agreat de oficiali şi, din cauza lui, nici ea nu este invitată în societate. Dacă aţi vrea, aţi putea să-i uşuraţi oarecum această situaţie.

— Doriţi s-o invit la reşedinţa tatălui meu?

— Nu neapărat, deşi aţi putea s-o chemaţi într-o după-amiază la o partidă de tenis. Când celelalte doamne vor vedea că sunteţi dispusă s-o admiteţi în cercul

dumneavoastră vor începe şi ele s-o invite.

— Înţeleg. Acest nou aspect al lui Julian Stanville îi displăcea profund. Nu-ntrebă de ce faptul acesta constituia o favoare pentru el, dar cu cât speculaţiile pe această temă îi veneau involuntar în minte, cu atât resentimentul faţă de el era mai puternic. Foarte bine, voi merge la domnişoara Cartney. Şi acum, să ne-ntoarcem. Mă simt obosită. Şi cu o mişcare abilă, evită ca el s-o mai ia de braţ.

Tocmai atunci se-ntâlniră cu Amanda.

— Hei, bună! Vin de la cea mai minunată plimbare! Ce bărbat grozav e căpitanul! Absolut fantastic! spuse ea.

Exuberantă, cu ochii strălucitori de bucurie şi cu buclele negre fluturând în vânt. Apoi se opri şi-i privi mai atent. Ce-i cu voi? V-aţi certat, sau v-aţi sărutat?

— Niciuna, nici cealaltă, răspunse Julian scurt. Vă doresc noapte bună amândurora. Ne vedem mâine.

— Ia te uită, murmură Amanda, privindu-l cum se îndepărtează. Se pare că Julian al nostru tocmai îşi reprima câteva emoţii.

— N-a fost nimic; m-am împiedicat şi m-a ţinut ca să nu cad.

— „Nimic?” S-au cucerit lumi pornindu-se de la astfel de începuturi aparent lipsite de însemnătate.

Elizabeth începu să meargă repede spre casă şi, când ajunse înăuntru, urcă în fugă scările spre camera ei. Nu mai voia să se gândească deocamdată nici la Julian, nici la Celia Cartney.

Capitolul 3

Cu Amanda, era imposibil să intri în rutină. Era total imprevizibilă şi tocmai de aceea era greu să te bizui pe ea, dar asta nu o făcea deloc mai puţin plăcută.

Doamnele din zona Kalaba Hill o considerau pe Amanda – pentru ele, Elizabeth Mayne – o cochetă mereu gata de o ştrengărie, uneori chiar frizând frivolitatea, dar în niciun caz periculoasă.

Elizabeth – Amanda Pentan, pentru ele – era deosebită, desigur: mult mai liniştită, cu un zâmbet blând şi interiorizat, degajând în jurul ei lumină şi căldură. Şi totuşi, doamna McIver spunea întotdeauna prietenelor ei că fiica Guvernatorului părea destul de misterioasă – doar se vedea după cum îşi cântărea fiecare cuvânt înainte de a-l rosti.

Adevărul era că, intrată în acest joc al imposturii, Elizabeth se vedea nevoită să fie din ce în ce mai prudentă. Soţiile funcţionarilor oficiali obişnuiau să se-ntâlnească la ceaiul de dimineaţă, pe rând la fiecare din ele. Firesc, erau invitate şi fetele, numai că Amanda considerând aceste vizite extrem de plictisitoare, Elizabeth trebui să meargă singură şi, în astfel de ocazii, compania tonică a Amandei îi lipsea cu atât mai mult.

Cina acasă la Julian Stanville se înscrise fără niciun incident în şablonul acelor evenimente mondene la care participarea devenise o obligaţie formală atât pentru amfitrioni, cât şi pentru invitaţi.

A doua zi dimineaţă, sub impulsul momentului, Elizabeth se hotărî să meargă s-o cunoască pe Celia Cartney. Era o duminică liniştită; Amanda se dusese la o partidă de călărie cu căpitanul Cranwood, aşa că Elizabeth rugă să i se pună la dispoziţie o maşină şi porni spre plantaţia Cartney.

Şoferul încetini când ajunseră în dreptul aleii ce ducea spre locuinţa propriu-zisă şi Elizabethei i se păru că simte o oarecare dezaprobare din partea lui când îşi anunţă intenţia de a merge acolo. În curând, înţelese de ce: era o clădire din bambus, sprijinită pe piloni înalţi; porţiuni mari din zid rămăseseră deschise şi neacoperite de ferestre, iar obloanele atârnau rupte şi inutilizabile. Treptele ce duceau spre uşa de intrare în casă, tocite dincolo de limita de siguranţă, erau aproape acoperite de bălării crescute în voie. Pentru o clipă, Elizabeth se simţi

tentată să fugă înainte de a o vedea cineva; numai politeţea în spiritul căreia fusese educată şi obişnuinţa de a-şi respecta întotdeauna planul făcut o determinară să rămână. Aşadar, coborî hotărâtă din maşină, urcă treptele şubrede şi bătu în rama din lemn a plasei împotriva ţânţarilor.

După aproximativ treizeci de secunde, uşa se deschise larg şi silueta Celiei Cartney se contură pe fundalul luminii slabe ce venea din interiorul casei.

Celia era destul de înaltă şi avea un ten alb, frumos. Părul castaniu cu nuanţe de culoarea mahonului îi încadra fruntea îngustă, iar genele dese îi adumbreau ochii căprui cu sclipiri aurii.

— Eşti Amanda Pentan, spuse ea, aruncând o privire spre maşină. Julian mi-a spus că s-ar putea să iei legătura cu mine, dar nu părea deloc sigur c-o vei face. Vrei să intri? Ţin perdelele trase, dar şi aşa e îngrozitor de mult praf. Compania i-a permis fratelui meu să construiască o casă din cărămidă, dar încă nu a reuşit.

— Locul acesta în care locuieşti este minunat, răspunse Elizabeth, instalându-se în fotoliul spre care o condusese Celia. Ar fi o fericire să-ţi poţi instala un cort aici.

— Chiar crezi că o femeie ar putea fi fericită într-un astfel de loc? Pur şi simplu îl urăsc, nu mă pot obişnui deloc după ce am locuit într-un apartament modern cu tot confortul, în cadrul ambasadei, unde serviciul era impecabil, nu aşa cum se achită de obligaţii băieţii de aici. Dar, lui Tim pur şi simplu nu-i pasă. Luă un pachet de ţigări şi, în timp ce amândouă fumară, schiţă portretul fratelui ei: indolent şi uşuratic ca şi tatăl lor, Tim, în vârstă de douăzeci şi opt de ani, schimbase până atunci, timp de cinci ani, post după post în regiunea Mărilor Sudului. Postul actual era cel mai bun pe care-l avusese, dar, din scrisorile pe care le trimitea acasă, Celia îşi dădea seama

că intenţiona să plece din nou în altă parte.

Părinţii lor divorţaseră, apoi fiecare din ei se recăsătorise, aşa că ea nu-l avea decât pe Tim. Scosese din bancă banii pe un an, renunţase la apartamentul în care locuia şi venise aici, să încerce să-l facă să-şi găsească un rost – de fapt, să încerce să-şi găsească şi ea un rost. E foarte greu, continuă ea. Sunt aici de mai bine de două luni, dar încă n-am reuşit să rezolv nimic. Ţinem unul la celălalt la fel de mult ca întotdeauna, dar se pare că nu am forţa necesară pentru a-l schimba. Cei de aici

— Albii – nu-l plac.

— E greu pentru tine. Îţi admir curajul, mai ales pentru că trebuie să-ţi petreci atât de mult timp singură.

— Nu-i vorba de curaj; n-aş fi rezistat nici măcar o lună dacă n-ar fi fost Julian Stanville.

— Ah!

— Ştii cum este; simţi că eşti la capătul puterilor şi deodată vine cineva şi-ţi dă încredere în ceea ce faci. În cazul meu, această persoană a fost Julian.

— Te ajută?

— A făcut enorm pentru amândoi şi, în rarele ocazii în care am fost invitaţi în societate, ne-a făcut să ne simţim cu adevărat parte a grupului respectiv; are un fel de-a fi care înlătură toate barierele. Probabil vei auzi că unii îl consideră dur şi nemilos; aşa este şi cu Tim. Cu mine, însă, a fost întotdeauna extrem de drăguţ. Spune-mi, ai venit aici doar ca să-i faci plăcere?

Să-i facă plăcere lui Julian? La ce făcea aluzie? încerca să sugereze că nu, imposibil. Şi totuşi, fata aceasta avea ceva ciudat, ceva ce nu se prea potrivea cu imaginea de femeie nefericită care se zbătea să-şi aducă fratele pe drumul cel bun.

— Sunt extrem de recunoscătoare pentru această vizită pe care mi-o faci, spuse Celia fără să mai aştepte un răspuns, de parc-ar fi citit gândurile Elizabethei. Este unul

din cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat de când am venit în Bolani.

Neştiind ce să creadă, Elizabeth îşi stinse ţigara şi se ridică să plece, deşi nu intenţionase să rămână atât de puţin timp.

— Acum că ne-am cunoscut, trebuie să ne împrietenim. Am auzit că joci tenis. Vrei să vii la o partidă miercuri după-amiază?

— Mulţumesc. Mi-ar face mare plăcere. Îmi pare rău c-a trebuit să pleci atât de repede.

Elizabeth plecă din casa fraţilor Cartney cu speranţa de a nu mai fi niciodată nevoită să revină. Sigur, îi părea rău pentru Celia, deşi poate că nu ştia prea bine cum să procedeze; era greu s-o judeci.

Când ajunse acasă, era încă tulburată; se plimbă îndelung dintr-o încăpere în alta, admirând picturile şi mobila de bun-gust, deşi succesiunea de soţii de guvernator pusese în mod inevitabil amprenta unui stil oarecum eclectic.

Merse în camera ei şi încercă să scrie câteva rânduri mătuşii Elsa, dar comunicarea devenise aproape imposibilă pentru că tot ce era legat de Anglia i se părea acum extrem de îndepărtat.

Când coborî în living, în casă domnea aceeaşi linişte. Se opri lângă măsuţa pe care aşezase dimineaţa o vază cu boboci de magnolii, mirată de albul de o puritate desăvârşită. Brusc, uşa se deschise, făcând-o să tresară.

— Vă stă foarte bine în albastru, spuse Julian intrând şi privind-o admirativ, iar lumina aceasta dă ochilor dumneavoastră o notă de mister. Este ciudat cum ochii cenuşii pot fi cei mai luminoşi şi totodată cei mai enigmatici.

— Da? Şi acum cum sunt?

— Adumbriţi ca de un văl. Categoric; n-aţi vrea pentru nimic în lume să vă ghicesc gândurile.

— Şi dacă sub văl nu e nimic?

— În niciun caz. Ceea ce vă caracterizează este faptul că gândiţi prea mult. Rupse una din florile din vază şi şi-o puse la rever. Tot mergem cu maşina în această după-amiază; m-am gândit să mă invitaţi la prânz.

— Uitasem. N-am putea amâna?

— Adică, nu vreţi să mă invitaţi la prânz?

— Nu. Prietena mea este cu amicul ei cel mustăcios şi va fi obosită când se va întoarce.

— Exclus. Sclipitoarea dumneavoastră prietenă este o extrovertită care nu oboseşte niciodată să se mărite cu Cranwood, pentru că acesta are o iubită în Anglia. Nu le-aş fi făcut cunoştinţă dac-aş fi ştiut că se-ndrăgostesc unul de celălalt.

— Nu intenţionează să facă niciun fel de căsătorie cu căpitanul; se poartă cu el aşa cum se poartă cu orice alt bărbat care o place. Întâmplător, este înnebunită după indivizii înalţi şi musculoşi, dar se plictiseşte de ei foarte repede.

— Îşi trăieşte din plin viaţa, nu-i aşa? Nu m-ar surprinde, totuşi, să se mărite cu un individ serios căruia să nu-i placă astfel de prostii. Spuneţi-mi, întrebă el apoi, schimbând brusc subiectul, de ce vreţi să amânaţi plimbarea din această după-amiază? Din cauza căldurii?

— Nu, dar vizitarea unor locuri noi cere o anumită dispoziţie pe care eu nu o am.

— Nu era vorba decât să mergem pe şoselele principale şi să vedem atât cât se poate din maşină.

— Ştiu că e un act de înaltă trădare să vă răstorn planurile, dar pur şi simplu nu vreau să merg. Abia după ce rosti cuvintele, îşi dădu seama că reacţia ei fusese prea pătimaşă şi pripită.

— Foarte bine; n-are rost să ne enervăm pentru asta.

Elizabeth se supără pe ea însăşi pentru cum procedase.

Niciodată nu avusese vreo astfel de izbucnire faţă de vreun bărbat, dar era ceva ce-o irita la Julian.

— Aveţi o ţigară, vă rog? Apoi, după ce el îi aprinse ţigara, continuă involuntar: am fost în această dimineaţă la plantaţia Cartney.

— Mi-a spus şoferul. Nu era necesar, ar fi fost suficient să trimiteţi un bilet. Casa e îngrozitoare, dar Tim nu acceptă să fie ajutat, iar Celia nu vrea să-l părăsească. Este foarte loială şi-ar fi meritat o soartă mai bună. Cum v-aţi înţeles cu ea?

— Foarte bine, deşi am stat doar puţin timp împreună. Vine miercuri la o partidă de tenis; veniţi şi dumneavoastră, dacă doriţi.

— Mulţumesc. Voi veni dacă voi fi liber. Şi-acum, aţi vrea să plec?

Pentru o clipă, Elizabeth uită că acela era bărbatul căruia hotărâse să-i dea o lecţie. I se şterse din minte pactul cu Amanda şi nu mai avu în faţa ochilor decât sclipirea jucăuşă din ochii lui de un albastru metalic. Zâmbetul afectuos şi uşor ironic, statura lui înaltă purtând amprenta virilităţii.

— Rămâneţi la prânz, se auzi ea cu surprindere spunând, şi, în definitiv, vom face şi acea plimbare. Îmi cer scuze c-am fost atât de morocănoasă, dar tocmai încercasem să scriu câteva rânduri acasă şi constatam că nu am nimic de spus.

— Acasă?

— Unor prieteni din Anglia, dar, aflându-mă aici, consider acum că Anglia înseamnă „acasă”.

— Şi mie mi se-ntâmplă. Niciodată nu doresc să mă reîntorc în Anglia, dar dacă aceasta n-ar exista, m-aş simţi total debusolat. Avantajul de a lucra în administraţia coloniilor este că rămâi mereu legat de Londra.

— Aşa cum se-ntâmplă cu o ramură a familiei. Aţi crescut în Anglia?

— În cea mai mare parte. Familia mea avea plantaţii de zahăr în Indii şi mergeam acolo trei luni pe an. Adică, eu şi fratele meu mai mic. Când plantaţiile mi-au revenit mie, am făcut ceea ce amândoi doream: le-am împărţit muncitorilor băştinaşi, iar casa a fost transformată în aşezământ de misionari.

— Aţi avut o viaţă palpitantă. Cred c-aţi făcut tot ce se putea face.

— În afară de a mă fi căsătorit.

— Poate c-o veţi face într-o zi, cu toate că se spune că un bărbat care nu s-a căsătorit până la treizeci de ani devine un fin cunoscător şi este foarte greu de mulţumit.

— Dar gândiţi-vă la femeia pe care ar urma s-o aleagă: ar şti că este cea mai bună şi că nu are rivale, ceea ce înseamnă foarte mult, nu-i aşa?

— O femeie ar prefera să fie iubită, decât să ştie că selecţia s-a făcut printr-un proces de eliminare.

— Aşadar, aţi ajuns atât de repede la concluzia că nu sunt capabil de sentimente? Este posibil să aveţi dreptate, dar cred c-ar trebui s-aşteptaţi cel puţin o lună înainte de a da un verdict atât de grav.

Într-o lună, se gândi ea, va redeveni Elizabeth Mayne, cea lipsită de orice importanţă, iar el o va urî pur şi simplu când va descoperi.

— Am vrut doar să vă spun că e posibil ca o femeie să aibă mai multă nevoie de dragoste decât un bărbat. oricum, decât unii bărbaţi, deşi întotdeauna am fost de părere că şi bărbaţii trebuie să aibă pe cineva cu care să împartă bucuriile şi necazurile. În definitiv, asta e esenţa vieţii.

— Ce mă sfătuiţi? Să mă-ndrăgostesc de Elizabeth?

— Ar fi o idee bună; ar fi un remediu bun pentru un cinic.

— Sinceritatea dumneavoastră e cam colţuroasă, altfel ar fi tonică. Privirea lui deveni mai pătrunzătoare, iar

nările fine i se dilatară aproape imperceptibil, dar continuă să afişeze aceeaşi atitudine uşor zeflemitoare de nonşalanţă şi totală relaxare.

— Serviţi-vă cu ceva de băut, vă rog; am să sun să ni se aducă gheaţă.

Tăcerea care se aşternu între ei era destul de apăsătoare. Trecuseră câteva minute şi abia după ce Amanda îi salută din vestibul, în drum spre camera ei unde urma să se schimbe pentru prânz, Julian anunţă:

— Apropo, noul aghiotant al tatălui dumneavoastră soseşte cu următorul vapor. Păcat că vine tocmai acum, când sir Henry e plecat, pentru că va trebui să-şi găsească o locuinţă în altă parte. Domnul Guvernator preferă ca aghiotantul său să locuiască aici, la Reşedinţă, dar tânărul va trebui să mai aştepte. Numele său e Peter Gilmering.

— Va lucra aici?

— Nu înainte de întoarcerea lui sir Henry. Oricum, nu va avea prea multe de făcut. Cât timp dumneavoastră şi domnişoara Mayne sunteţi singure aici, nu folosim sala de consiliu. Toată activitatea noastră se desfăşoară în birourile guvernamentale de pe Marine Drive.

— Trebuie să îndeplinesc vreo formalitate în legătură cu acest Peter Gilmering?

— Doar să-i uraţi bun venit. A lucrat în Singapore şi de acolo a preluat acest post cu maximă eficienţă, ceea ce dovedeşte că este un tânăr excepţional – tipul de om care ne trebuie.

„Cum reuşeşte acest Julian să-i determine cu atât de multă uşurinţă pe toţi să-i execute ordinele?” se gândi Elizabeth intrigată. „Dar, poate că aceasta era cheia meseriei lui: să coordoneze şi să selecteze anumiţi oameni pentru anumite misiuni”. În ceea ce-l privea pe aghiotant, probabil că miza pe prima impresie pe care ea o putea produce asupra acestui tânăr.

După-amiază, Julian părea nerăbdător să le arate

fetelor tot ce era mai minunat în Bolani: şoseaua care şerpuia pe coasta de munte şi cobora în sate, apa rostogolindu-se în cascade până în mare, nenumărate temple musulmane, arbori de cuişoare şi nucşoară, plantaţiile de nucă de cocos, palmierii cu înălţimi ameţitoare.

Şi totuşi, când ajunseră înapoi la reşedinţă, Elizabethei nu-i păru deloc rău să se despartă de Julian, după ce petrecuse aproape o zi întreagă în compania lui. Fusese parcă prea mult şi acum abia aştepta să fie singură cu Amanda, deşi. căpitanul urma să se întoarcă mai târziu în acea seară.

Trecuse o săptămână de la venirea lor în Bolani, fără ca Elizabeth şi Amanda să aibă ocazia de a discuta împreună; sigur, Amanda stătea câteva clipe în camera Elizabethei, dar aşa căsca, încât era imposibil de a fi reţinută pentru o discuţie.

— Ne distrăm atât de bine, spunea ea, încât ar fi păcat să renunţăm înainte de a fi obligate s-o facem. Iar tu te descurci foarte bine cu Julian. Te priveşte de parc-ai fi un pisoi imprevizibil. La el, privirea aceea poate spune orice.

— Sau nimic. Tatăl tău se poate întoarce oricând; nu putem prelungi această farsă.

— Îţi faci prea multe griji, draga mea.

— Iar tu, prea puţine.

— Să ne distrăm atâta timp cât se poate şi să nu ne mai intereseze altceva. Noapte bună, scumpo.

Nici când aveau invitaţi, Amanda nu era de prea mare ajutor. La partida de tenis de miercuri, după ce jucase un singur set, plecă să înoate împreună cu unul din tinerii funcţionari, având în vedere absenţa căpitanului Cranwood. Abia mai târziu comentă în treacăt despre Celia:

„Interesantă, nu-i aşa? Dar, ai văzut ce croială şic are

echipamentul ei de tenis? Celia noastră nu e chiar de compătimit, mi se pare”.

Într-adevăr, şi Elizabeth observase cât de atrăgătoare era în costumul ei de tenis care-i punea şi mai bine în evidenţă trăsăturile. Bărbaţii o acceptaseră imediat, iar doamnele îi zâmbiseră indulgent, cu compasiune şi înţelegere. Era o fată frumoasă, comentase una dintre ele şi trebuia să fie îngrozitor de umilitor pentru ea să aibă un frate ca Tim; fiica lui sir Henry făcuse un gest frumos invitând-o. Şi ele, la rândul lor, vor avea grijă ca fata să nu mai fie neglijată.

Julian nu ajunsese la timp pentru partida de tenis, dar discutase cu Celia la cocteil. Elizabeth îi văzuse pe terasă: ea îl ţinea de braţ şi-l privea plină de încredere. „Ce bine de Julian”, se gândi Elizabeth; într-adevăr, trebuie să fie bine să obţii mereu tot ce doreşti.

În fiecare zi era un eveniment monden: cina la familia McIver, o partidă de înot la lumina lunii, o procesiune de malaezieni care merita urmărită de pe un anumit deal ce oferea vizibilitate optimă; într-o după-amiază, Elizabeth îi făcu o vizită delicatei doamne Kelvey, stăpâna căţelului de la aeroport.

Amanda prefera să-şi petreacă majoritatea timpului pe plajă, pe când Elizabeth, după o scurtă baie în lagună, se-ntorcea singură pe dealul Kalaba, de unde deseori privea vasele din port.

Aşa se-ntâmplase şi-n dimineaţa aceea şi, când intră în casă, Elizabeth încă se mai gândea la vasul neobişnuit de mare pe care-l văzuse ancorat. Deodată, se opri puţin îngrijorată: prin uşa deschisă spre living, văzu clar silueta unui necunoscut.

Ciudat, dar primul impuls a fost să urce scările în fugă şi să se ascundă în camera ei. Pesemne că făcu un zgomot cât de mic, pentru că individul se-ntoarse spre ea, privind-o lung.

Ceea ce atrăgea în primul rând atenţia la figura lui era sprâncenele stufoase deasupra cărora se revărsa o masă de păr blond ondulat. Nu era cu mult peste înălţimea medie, dar umerii laţi îl făceau să pară impunător.

— Bună ziua! spuse Amanda pe un ton nesigur. Aşteptaţi pe cineva?

— Bună ziua. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara Mayne. Sunt Peter Gilmering. Da, o aştept pe Amanda.

— O cunoaşteţi pe Amanda?

— Ne-am cunoscut în Londra, acum mai bine de-un an. Nu cred că v-a vorbit despre mine.

Tăcu, pentru că zgomotul unei maşini îi acoperi vocea. Maşina opri în faţa reşedinţei şi Amanda coborî, însoţită de patru bărbaţi de vârste diferite, toţi îmbrăcaţi ca pentru a merge la plajă.

— Îmi pare rău că arătăm aşa, dar n-am trecut pe-aici decât să bem ceva şi să-mi iau ochelarii de soare. Nu ştiam că ai un musafir. Nu te reţin, Amanda.

Elizabeth nu îndrăzni să-l privească pe aghiotant în ochi şi nici să spună altceva în afară de a face prezentările.

— Domnul Gilmering. domnişoara Elizabeth Mayne.

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi Peter Gilmering, spuse Amanda gânditoare, venind lângă Elizabeth şi luând-o de braţ. Cred că Amanda mi-a povestit despre dumneavoastră. Sunteţi bărbatul care i-a spus cândva că e o puştoaică răsfăţată. şi nu numai atât. Ia te uită. trebuie să veniţi în această după-amiază să luăm ceaiul împreună; noi trei vom avea de discutat, domnule Gilmering.

După care Amanda ieşi, lăsând-o pe Elizabeth faţă în faţă cu acel necunoscut care fierbea de mânie şi căruia aceasta din urmă ar fi trebuit să-i facă o primire călduroasă, aşa cum îi promisese lui Julian.

— Să mergem şi noi dincolo, domnule Gilmering, reuşi Elizabeth să spună cu voce slabă. Cred că şi nouă ne-

ar prinde bine să bem ceva.

Capitolul 4

După ce Kosi le aduse băuturile şi se retrase, Peter luă o înghiţitură zdravănă de whisky şi inspiră adânc.

— Aşadar, tu eşti Amanda. Vrei, te rog să explici?

— E simplu; o glumă. Nimeni de-aici nu ne cunoştea şi.

— A fost ideea Amandei, nu-i aşa? Era un individ inteligent şi nu-i trebui mult să-nţeleagă despre ce era vorba. Numai ea putea pune la cale ceva atât de nebunesc. Nu cred că Julian Stanville urmăreşte căsătoria cu fiica Guvernatorului. Nu-l cunosc – ne-am întâlnit abia în dimineaţa aceasta când am debarcat – dar are deja o reputaţie. În niciun caz n-ar plănui aşa ceva.

— Este ambiţios.

— Toţi suntem.

— Nu aşa ca el. Totuşi, este fermecător. Cu toate acestea, dă impresia că fiecare gest al său e studiat până în cele mai mici amănunte pentru a-şi duce la îndeplinire planul. Pentru un astfel de bărbat, şi căsătoria trebuie să facă parte din planul de viitor atât de calculat.

— Posibil, dar sunt şi alte modalităţi de a rezolva o asemenea situaţie, dacă ea există cu adevărat. N-ar fi trebuit să fii de acord cu aşa o prostie. Aşa umblă mereu escortată, de câte patru indivizi?

— Câteodată sunt mai mult de patru, dar nu are niciun preferat, explică Elizabeth, intuind exact ceea ce individul acela dorea s-audă. Amanda e o scumpă. În orice caz, n-ar face nimănui vreun rău în mod deliberat. Chiar i-ai spus că e o puştoaică răsfăţată?

— Da. I-am scris apoi şi i-am cerut scuze, dar nu mi-a răspuns, deşi aproape c-am implorat-o să-mi trimită o scrisoare. Am fost trimis în Singapore şi, când am auzit acum câteva săptămâni, că aghiotantul lui sir Henry s-a îmbolnăvit, am tras toate sforile pentru a fi numit în locul

lui. Aveam vagi speranţe că-l voi putea convinge s-o invite aici pe Amanda, aşa că-ţi poţi închipui ce-am simţit când mi-a spus de dimineaţă că era deja aici.

— Înseamnă că totul a ieşit mai bine decât sperai: Amanda e deja aici, ştii care din noi e, pe când ceilalţi nu ştiu, aşa că nu vor fi complicaţii în ceea ce te priveşte. Vii după-amiază le ceai, cum ţi-a sugerat Amanda, nu-i aşa?

— Categoric. Şi, permite-mi să-ţi spun că eşti o persoană grozav de cumsecade. Trebuie să ţii mult la Amanda ca să faci aşa ceva pentru ea.

— Sigur că ţin la ea, dar asta nu e o chestiune chiar atât de gravă; la sfârşitul săptămânii, adevărul se va afla în mod inevitabil.

— S-ar putea să fie grav. Trebuia să vă fi gândit ce iscaţi înşelând un om ca Julian Stanville. Imaginează-ţi că tu însăţi te-ai îndrăgosti de el; în ce situaţie îngrozitoare te-ai afla când ar afla că nu eşti Amanda.

— Din fericire, aceasta nu se va întâmpla niciodată, răspunse ea, simţind o ciudată uscăciune în gât. Doreşti să mai bei ceva?

— Nu, mulţumesc. De altfel, trebuie să plec. Pot lua o maşină de aici care să mă ducă la casa familiei Coombs? Până la întoarcerea lui sir Henry, folosesc dormitorul liber de acolo.

Elizabeth nu-i ceru să facă niciun fel de promisiuni, dar simţea că poate avea încredere în el.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Peter, o linişti Amanda în timp ce luau prânzul împreună. Va păstra secretul, dar va trebui să-l mai impresionăm, insistând asupra necesităţii de a face acest lucru. Îl vom ruga să nu mai vină aici până la întoarcerea tatălui meu.

— Tu îl vei ruga; în această după-amiază, eu nu voi fi aici.

— Doar n-ai de gând să mă laşi, acum!

— Nu te las, dar i-am spus tot ce îi puteam spune lui

Peter Gilmering; acum, e rândul tău să-l convingi. Eu personal, cred că e timpul să încetăm cu această farsă. Dacă vrei, îi spun chiar eu totul lui Julian.

— Eşti capitulardă, scumpa mea, ceea ce înseamnă că nu pui destul suflet în ceea ce facem. Nu suntem nici pe departe pregătite să-i spunem lui Julian. Abia acum parc-a-nceput s-arate o uşoară preferinţă pentru fiica lui sir Henry. dar este atât de curtenitor şi cu mine, încât mă gândesc că oricând îşi poate îndrepta spre mine întreaga atenţie.

— Ar fi chiar atât de rău?

— S-ar putea. Modul lui de a face complimente e atât de subtil, încât te ia prin surprindere. În orice caz, nu e ca toţi ceilalţi care nu ştiu altceva decât să spună vorbe dulcege şi să arunce priviri galeşe. Îţi dai seama c-ar fi îngrozitor să mă mărit cu un bărbat pe care n-aş putea niciodată să-l înţeleg. Şi totuşi, îmi place.

— Adevărat? în ciuda a ceea ce ne-a spus domnişoara Brodie despre el? Se pare că ştia despre ce vorbeşte.

— E oarecum o brută fără suflet, dar trebuie să recunoşti că e un bărbat frumos. Şi deşi e atât de rece, are ceva ce-ţi dă fiori de plăcere. L-ai văzut cum călăreşte? Zilele trecute, la antrenamentul de polo, parcă era un demon. Aş fi fost în stare să leşin de plăcere.

— Sunt convinsă. Eşti sigură că nu te-ai îndrăgostit de el?

— Cred că nu, dar acesta e efectul pe care-l are asupra mea. Am convingerea că, dac-ar vrea să mă cucerească, ar reuşi s-o facă; în acest caz, am trăi un extaz de-o săptămână, am avea o relaţie mistuitoare timp de încă o săptămână, după care ne-am despărţi definitiv, fără a mai vrea s-auzim vreodată unul de celălalt.

Elizabeth se amuză de această imagine ce dovedea că Amanda nu-l cunoştea absolut deloc pe Julian; categoric, acesta şi-ar fi ţinut căsătoria sub un control strict, ca de

altfel orice altceva din viaţa lui.

— Şi-acum, să revenim la Peter; ai ceva destul de greu de făcut, pentru că, în definitiv, îl rogi să-ţi facă o favoare.

— Rămâi cu noi la ceai, încercă Amanda s-o înduplece.

— Nu, de data aceasta este exclusiv treaba ta. Mă tem c-aş fi de partea lui Peter.

— În cazul acesta, va trebui să-l înfrunt singură. dar nu pentru mult timp. Aşa punctual cum îl ştiu, va sosi exact la ora patru, aşa că voi mai invita pe cineva la patru şi-un sfert. Ce părere ai de strategia mea?

Ce putea să mai spună acum, când era din ce în ce mai convinsă că planul Amandei avea să-i dea o lecţie meritată lui Julian!

Elizabeth se odihni puţin după prânz şi plecă înainte cu mult de ora ceaiului. O porni spre mare; fâşia de nisip care alcătuise cândva plaja fusese spulberată de vânturi şi de flux şi valurile ajungeau acum direct la stânci pe care le îmbrăţişau cu spuma lor. Era un loc de o frumuseţe sălbatică, pe care Elizabeth nu mai contenea admirându-l. Mai privi o dată, parcă nevenindu-i să creadă că natura făcuse posibilă acea minune, dar brusc i se strânse inima de teamă; crezuse că e singură acolo şi în niciun caz nu se-aştepta să-ntâlnească pe altcineva. cu atât mai puţin pe Julian. Acesta coborî cu agilitate din stâncă în stâncă, până ajunse pe platoul pe care era ea.

— Veniţi deseori aici? întrebă el.

— Este abia a doua oară. Mi se pare un loc foarte liniştit. Este cumva un refugiu al dumneavoastră?

— Nu chiar. E plăcut să pescuieşti pe stânci, dar eu nu prea am timp pentru un astfel de sport. Să mergem puţin mai sus, poate găsim un loc cu umbră. Aş vrea să vă vorbesc.

O ajută să urce panta şi se aşează pe iarbă, la umbra

unui copac secular.

— Cum aţi ştiut unde să mă găsiţi?

— Unul din oamenii de pază v-a văzut îndreptându-vă spre acest loc. Trebuie să suportaţi supravegherea continuă ca tribut plătit faptului că sunteţi o Pentan.

— De ce această supraveghere? Sunteţi sigur că nu e niciun pericol?

— Sigur că da. Ei nu fac decât să asculte ordinele.

— Ordinele dumneavoastră?

— Da; sir Henry v-a lăsat în grija mea şi mi se pare firesc să fiu precaut.

— Asta va dura până se-ntoarce el, nu-i aşa?

— Am plecat mai devreme de la serviciu pentru a veni să vă dau nişte veşti care, mă tem, nu vă vor plăcea. Tatăl dumneavoastră va mai întârzia una sau două săptămâni.

— Of! dezamăgirea era pe măsura aşteptărilor lui, deşi nu-i bănuia cauza. S-a întâmplat ceva?

— Nimic îngrijorător. V-am explicat deja că este vorba de o misiune foarte importantă. Tatăl dumneavoastră are stilul său propriu de a rezolva lucrurile şi această dispută durează mai mult decât s-a aşteptat. Mesajul ne-a parvenit mai devreme în această după-amiază, dar a fost trimis alaltăieri.

Elizabeth privi în gol, spre linia orizontului, cu nervii încordaţi la maximum. Îşi făcuse speranţe în legătură cu întoarcerea lui sir Henry la sfârşitul săptămânii şi această amânare punea probleme serioase. Era convinsă că Amanda avea să insiste să continue farsa; ea însă, prefera să mărturisească totul şi să scape.

— Sunteţi foarte amabil c-aţi venit să-mi spuneţi, domnule Stanville.

— Nu credeţi c-ar fi cazul să-mi spuneţi Julian? Ca prietena şi tatăl dumneavoastră.

— În acest caz, şi dumneavoastră mi-aţi spune

Amanda şi n-aş vrea.

— Mi se pare ciudat din partea unei tinere emancipate ca dumneavoastră.

— Din punctul meu de vedere, nu. Crezi că numele Amanda mi se potriveşte?

— Nu, răspunse el gânditor; deloc, dar dacă şi tatălui tău şi celorlalţi li se pare că da, atunci mă conformez şi eu. În definitiv, ce importanţă are numele?

„Vei fi surprins să afli”, se gândi ea, dar cu voce tare întrebă în glumă:

— La ce fel de fată te-ai aşteptat cunoscând doar numele: Amanda Pentan?

— Îţi pot răspunde cel mai bine spunând că n-am fost deloc dezamăgit.

— Şi dac-aş fi fost ca Elizabeth? tatonă ea cu prudenţă.

— Îmi place această Bess a noastră. Cu temperamentul ei vulcanic, a adus un suflu nou în viaţa burlacilor de aici. Marele ei avantaj este că e complet diferită faţă de tipul de femei cu care ne-am obişnuit aici.

Aceasta însemna că n-avea de gând să-şi exprime vreo preferinţă pentru una din ele. Din nou, Elizabeth avu acea bănuială pur şi simplu sufocantă că Julian îşi dăduse seama de înscenare şi că nu va-ntârzia să-şi arate dispreţul.

— Te-ai întâlnit cu Gilmering?

— Da. l-am văzut.

— N-ai spus că-l cunoşteai deja.

— Uitasem.

— Adevărat? întrebă el pe un ton evident sarcastic. Din scurta întrevedere pe care am avut-o cu el în această dimineaţă, am înţeles c-aţi fost prieteni cu aproximativ un an în urmă – chiar prieteni apropiaţi, dacă a fost sincer. Se pare că l-am supraapreciat: dorinţa lui de a deveni aghiotantul lui sir Henry a fost dictată mai degrabă de

sentimente decât de ambiţia profesională.

— Peter se va descurca foarte bine. Deşi nu-l cunoştea deloc, impresia pe care Peter Gilmering i-o lăsase era de om extrem de cumpănit, loial şi muncitor.

— Aşa ar fi de dorit. Trebuie să plec acum, spuse el ridicându-se. Aştept câteva mesaje care trebuie să sosească acasă. O ajută şi pe ea să se ridice, apoi porniră pe drumul de întoarcere. Ai vrea să facem un tur al insulei vineri? întrebă el când ajunseră în grădina reşedinţei. O dată pe lună merg într-o inspecţie de rutină la toate satele de pe coastă. Durează mai mult pe mare, dar sunt sigur că-ţi va plăcea.

— Numai eu. nu şi Elizabeth?

— Lui Bess nu i-ar plăcea; s-ar plictisi după primul sat. Vrei să vii?

— Sigur. Îmi doresc să văd reciful de corali de când mi l-ai descris prima dată. Azi e miercuri. Ne mai vedem până vineri?

— Probabil, deşi mâine dimineaţă este o şedinţă a Adunării Legislative, iar după-amiază o şedinţă de consiliu. Dacă nu ajung mâine seară la voi, trimit un bilet. Vineri dimineaţă plecăm la ora opt. E bine?

— Eşti sigur că nu încurc? întrebă ea, deşi ar fi vrut să-i spună cât era de fericită c-o invitase şi că era cel mai interesant program pe care-l propunea. Adică, nu voi stânjeni această misiune oficială?

— Nu, copila mea. Nimeni şi nimic nu mă pot abate de la îndeplinirea unei misiuni.

Poate că dacă n-ar fi ajuns deja în faţa casei, Elizabeth ar fi fost tentată să-i zdruncine puţin acea siguranţă de sine. Julian privi spre terasă, cu un aer distant şi sobru, răspunzând cu o uşoară înclinare a capului salutului celor trei subordonaţi ai săi care sentreţineau cu Amanda: Peter, căpitanul Cranwood şi un alt ofiţer.

— Nu rămâi la ceai?

— Nu, mulţumesc, altă dată. La revedere.

Elizabeth preferă să-şi bea ceaiul în balconul camerei, nu alături de grupul Amandei. Tot de acolo îi văzu plecând: Amanda împreună cu căpitanul şi celălalt ofiţer, iar Peter, singur. Îşi dădu seama că întrevederea dintre acesta şi Amanda fusese pe cât de scurtă, pe atât de furtunoasă.

Joi se dovedi o zi foarte liniştită; chiar şi Amanda se retrăsese cu un roman pe terasă, simţind nevoia unei raze de linişte.

După ce-i scrise mătuşii Elsa, Elizabeth merse să discute cu Amanda.

— Ştiai că eşti o fiinţă dulce şi înţelegătoare? Aşa susţine Peter.

— Este probabil subiectiv în privinţa mea pentru că te-ai purtat urât cu el. Sper, totuşi, că n-ai exagerat.

— În orice caz, am obţinut ce-am vrut: a promis să păstreze secretul până la sfârşitul săptămânii. Acum, dacă tata va mai întârzia, una din noi va trebui să vorbească din nou cu el şi cred că tu ai fi cea mai indicată. Refuz să mă mai enervez cu el a doua oară.

— Nu-nţeleg de ce te enervezi. Din câte ştiu, niciodată nu ţi s-a întâmplat aşa ceva cu un bărbat. De ce ţi s-a întâmplat tocmai cu Peter?

— Este prost şi pare să nu aibă decât două idei în cap: serviciul şi. tăcu, dezgustată.

— Şi tu, completă Elizabeth. Bănuiesc că vrea să vă căsătoriţi.

— N-a rostit chiar aceste cuvinte, aşa că n-am putut să-i spun că nu m-aş mărita cu un buldog oribil cum e el nici de-ar fi milionar. Şi nici nu vreau să-l mai văd până nu se-ntoarce tata; asta, cel puţin, i-am spus-o.

— Şi cum a reacţionat?

— Cu îngâmfare tipic masculină. Îmi venea să-l

strâng de gât. A avut chiar tupeul să sugereze că depinde de tine, nu de mine.

— S-ar putea să aibă dreptate.

— Sper că n-ai de gând să te aliezi cu acest musafir nepoftit care a pătruns cu forţa în Bolani.

— Eşti nedreaptă. Ştii foarte bine că n-ar fi reuşit dacă n-ar fi îndeplinit condiţiile pentru un astfel de post. Nu te certa cu el. Dacă-ţi displace chiar atât de mult, ignoră-l. Nu uita că, totuşi, păstrează secretul tău.

— Se pare că nu mai obiectezi tot atât de mult ca la început în ceea ce priveşte farsa noastră. Există vreo compensare?

— Poate, răspunse Elizabeth enigmatic, dar sunt gata să cobor de pe piedestalul tău oricând hotărăşti.

— Deocamdată, mai continuăm.

— Pentru că vrei să-i dai şi lui Peter o lecţie?

Fără să mai răspundă, Amanda îşi stinse ţigara şi intră în casă, considerând că e timpul să se-ntâlnească din nou cu prietenii.

Elizabeth rămase în continuare pe terasă, când un zgomot de galop îi atrase atenţia. Privi lung la poneiul care aducea o fată zveltă, îmbrăcată cu pantaloni bufanţi de călărie şi cămaşă din mătase. Dându-şi seama că e vorba de ceva urgent, coborî imediat treptele în întâmpinarea acesteia.

— Celia! Ce s-a întâmplat?

— Îţi vei închipui că mi-am pierdut minţile, dar n-am ştiut la cine altcineva să merg. Mi-ai spus că pot conta pe tine.

— Sigur că da. Intră.

— Nu are rost să intru; nu pot sta. Fratele meu. Călărea pe plantaţie şi a căzut de pe cal. Nu cred că e foarte grav rănit, dar e ameţit. Mă tem că era beat. Băieţii l-au adus în casă şi voiam să te rog să iei legătura cu doctorul McIver.

— Cabinetul lui era în drumul spre noi.

— Ştiu, dar astăzi se discută probleme legate de sănătate în cadrul şedinţei de consiliu şi a trebuit să participe.

Celia Cartney părea foarte bine informată.

— Nu mai există un alt doctor?

— Nu. Poate fi reţinut la Guvern până la ora şase şi nu-l pot lăsa pe Tim atât timp fără a fi consultat de un specialist.

— Să mergem la doamna McIver. Poate că doctorul nu participă la acea şedinţă a consiliului.

— Ba da. Am fost deja la Katemba şi secretarul lui Julian mi-a spus.

— Înţeleg… Elizabeth îşi reprimă o uşoară suspiciune; în definitiv, Celia se afla într-o situaţie limită şi trebuia ajutată, indiferent de simpatia sau antipatia pe care ea o simţea. În cazul acesta, cred c-ar trebui să trimitem un mesaj doctorului chiar în camera de consiliu.

— Ai vrea într-adevăr să faci asta? Secretarul lui Julian nu s-a arătat prea dornic să mă ajute; îl urăşte pe Tim şi cred că singurul lui regret era că fratele meu n-a murit în acel accident. Toţi sunt de părere c-ar trebui să-l părăsesc şi să nu-mi mai pierd timpul cu un astfel de om. Dar cum aş putea face asta tocmai când are mai multă nevoie de mine? Julian e singurul care înţelege. şi tu, sigur că da.

— Odihneşte-te câteva minute. Mergem amândouă cu maşina. Oamenii de aici vor avea grijă de cal şi apoi îl vor aduce acasă la tine.

Pe drum, în maşină, n-au prea vorbit. Elizabeth îşi reproşa iritarea pe care o simţea şi suspiciunea care i se strecura în gânduri; în definitiv, Celia procedase mult prea deschis pentru a putea fi bănuită de vreo intenţie necurată.

Celia privea pe fereastră spre mare, iar mâinile

împreunate pe genunchi nu arătau niciun semn de tensiune nervoasă; era ca şi cum realizase ceea ce-şi propusese, iar acum era liniştită.

— Tuan doctor va veni imediat. Maşina sa este aici, anunţă şoferul care se dusese să se intereseze.

— L-ai văzut pe Tuan şef? întrebă Celia.

Elizabeth ştia că acesta era titlul folosit de localnici la adresa lui Julian.

— Nu, doamnă.

— M-am gândit, explică ea lui Elizabeth, că Julian ar trebui să afle cât mai repede de Tim.

Ajunseră la locuinţa fraţilor Cartney şi doctorul McIver veni în câteva minute. Celia îl conduse în livingul semiobscur, apoi se-ntoarse repede la Elizabeth care aştepta lângă maşină, neştiind ce să facă.

— Mulţumesc foarte mult. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Tu şi Julian sunteţi cei mai minunaţi oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

— Eşti sigură că nu mai am cu ce să te ajut?

— Acum că doctorul e aici, mă descurc. Viaţa e foarte nedreaptă, spuse ea fără niciun tremur în glas, deşi ochii i se umplură de lacrimi. Ai absolut totul – o casă minunată, un tată cu o funcţie importantă, o mulţime de bani. Toată lumea spune că Julian se va căsători cu tine, aşa că, într-o bună zi şi tu vei fi soţie de guvernator. Chiar dacă el ar iubi o persoană lipsită de importanţă, nu s-ar căsători cu ea.

— Faci nişte afirmaţii cam pripite, răspunse Elizabeth, făcând eforturi să nu-şi trădeze emoţia. Ţii la Julian?

— Îl ador şi sunt convinsă că şi el mă iubeşte. Ştiu că nu e nicio speranţă – ca în toate cazurile de acest fel – dar nu voi renunţa definitiv la acest gând până nu se căsătoreşte cu altcineva. Buzele ei roşii se subţiară, devenind ca o linie, iar ochii erau parcă ai unei pisici. Toată lumea crede că mă aflu aici pentru Tim, dar dacă îi

suport nesăbuinţa, am şi o oarecare compensare. Este adevărat, am venit în Bolani pentru fratele meu, dar am rămas pentru Julian.

— Oferta mea rămâne valabilă, spuse Elizabeth urcându-se în maşină; trebuia să-şi păstreze demnitatea în orice condiţii.

Celia însă nu terminase tot ce avea de spus; se apropie de fereastra maşinii, zâmbind printre lacrimi.

— Nu te supăra pe mine, Amanda. Am avut un şoc din cauza accidentului lui Tim şi nici nu mai ştiu ce vorbesc. Îmi placi foarte mult. Nu mă abandona; fără tine, nu ştiu ce m-aş face.

— Eşti epuizată; trebuie să te odihneşti. Anunţă-mă cum se simte fratele tău. La revedere.

Elizabeth se rezemă de spătarul banchetei şi-nchise ochii, ca apoi să-i deschidă, privind în gol: se simţea de parcă fusese bătută. Mai întâi, Celia i se păruse labilă psihic, apoi diabolic de inteligentă. Probabil că ambele impresii erau la fel de greşite.

Un singur lucru era sigur: Celia Cartney era îndrăgostită de Julian Stanville şi extrem de geloasă. Dar Julian? Aşa cum spusese şi Celia, era puţin probabil ca acesta să se însoare cu o oarecare, din moment ce viza postul de guvernator. Dar era posibil ca, în măsura în care putea fi îndrăgostit, s-o iubească pe Celia. De altfel, îi admirase în mod deschis curajul şi loialitatea faţă de fratele său. Dar, putea să-i placă şi ea însăşi, ca persoană: zveltă cum era şi extrem de bine îmbrăcată.

Nebănuita tărie de caracter ce-o susţinuse în timpul discuţiei cu Celia dispărea, lăsând locul unui tremur în tot trupul şi unei dureri în dreptul inimii. Incredibil cum acea durere avea legătură cu Julian Stanville şi cu tânăra frumoasă şi imprevizibilă ce locuia la plantaţia Cartney.

Capitolul 5

Elizabeth nu văzuse niciodată asemenea zori: rozul

norilor pe fundalul unui cer mov, marea cu sclipiri de un verde aproape ireal şi zefirul care-i trimitea până în dormitor petale ca nişte fluturi cu aripi în culori pastel.

La ora opt fără douăzeci fix, Julian coborî din maşină şi intră în hol.

— Bună dimineaţa. Arăţi ca un delfin dintr-o specie rară.

— N-am ştiut dacă să mă-mbrac cu altceva, mai nautic.

— Nu de data aceasta. Excursia are un caracter semioficial. Când sir Henry lipseşte, n-am prea mult timp liber, dar vom face o înţelegere: când se va întoarce, îmi voi lua câteva zile libere şi atunci, promite-mi că vom merge amândoi în Insula Manai, dar îmbrăcaţi în şort şi având voie să mâncăm numai ce pescuim; şi vom discuta, aşa cum n-am făcut niciodată. De acord?

— De acord, răspunse ea, dar zâmbetul îi pieri de pe buze la gândul că, după sosirea lui sir Henry, Julian Stanville nu va mai avea nimic de discutat cu Elizabeth Mayne. Asta nu înseamnă, însă, că suntem chiar obligaţi să respectăm planul.

— Ţi-e teamă să petreci o zi singură cu mine?

— Doar asta fac acum, nu-i aşa?

— E cu totul altceva astăzi: voi avea de lucru şi vom avea în program întâlniri la nivel oficial la fiecare oprire.

— Oricum, e o ucenicie.

— Înseamnă că eşti dispusă să înveţi? Asta e starea de spirit ideală pentru a începe ziua.

Erau deja pe alee, când Amanda îi strigă de la balcon, acoperindu-şi umerii goi cu un şal roz.

— Julian! Vrei să-mi răspunzi la o întrebare înainte de a pleca?

— Intră în cameră. Eşti o ruşine pentru această locuinţă.

— Locul acesta vechi n-are nevoie de o pată de

culoare neconvenţională, şi nu mă refer la flori. Aşadar, îmi răspunzi?

— Bine, dar la o singură întrebare; spune.

— Vei face dragoste cu Amanda?

Elizabeth, furioasă, se-mbujoră, pe când Julian lăsă impresia că reflectează cu toată seriozitatea.

— Ei bine, va trebui să-ţi răspund în stil tipic parlamentar: depinde.

Amanda râse. Elizabeth se urcă repede în maşină, iar Julian, netulburat, făcu semn de rămas-bun spre balcon.

— În mintea ei nu încape decât un singur lucru, comentă el pe un ton lejer, instalându-se la volan. Există un avantaj enorm când ai de-a face cu astfel de femei: ştii exact despre ce e vorba.

Probabil ştia la fel de bine despre ce era vorba şi în cazul Celiei Cartney; la gândul acesta, Elizabeth îşi blocă în mod conştient acea parte a minţii ce-o includea pe aceasta; categoric, Celia va fi complet exclusă din ziua de azi!

Se simţea deja spiritul aventurii.

Străzile Munengului, încă neaglomerate, aveau un iz de prospeţime, încântând ochiul oricărui turist cu pitorescul lor inedit.

Julian parcă maşina în dreptul unui debarcader unde îi aştepta o şalupă albă elegantă: vasul guvernamental care avea să-i ducă la primul port al itinerarului vizitei lor de lucru.

— Te simţi bine? întrebă Julian, luând primul set de documente pe care le avea de studiat şi aşezându-se pe un şezlong lângă Elizabeth, pe punte.

— E minunat. Şi atât de răcoare. Nu ştiu de ce nu se locuieşte pe vapoare!

— Ar fi imposibil, din cauza uraganelor.

— Sunt îngrozitoare?

— Doar câteva dintre ele. Dar, întotdeauna avertizăm

populaţia din timp şi nu este voie să se locuiască pe o rază de o jumătate de milă faţă de punctele cele mai vulnerabile. Ai fi foarte surprinsă să vezi ce duce un uragan în vârtejul său.

Elizabeth se gândi că n-ar mai fi chiar atât de surprinsă; Julian însuşi era ca un vânt puternic în viaţa ei, scoţând la iveală aspecte nebănuite ale firii ei, mai ales tendinţa periculoasă de a considera că nimic nu e imposibil.

— Când începe sezonul uraganelor?

— Cam într-o lună se face îngrozitor de cald; începând de atunci, timp de aproximativ patru luni primim avertizări intermitent de la staţia meteo. Dar nu fi îngrijorată. Vei fi în deplină siguranţă la Reşedinţă.

— De ce m-aş speria mai mult decât alţii?

— Noile experienţe pot fi deopotrivă înspăimântătoare şi interesante. Aminteşte-ţi, de exemplu, de primul sărut.

— Ce-ar trebui să răspund? „Vai, domnule, dar n-am fost niciodată sărutată!” M-ai crede?

— Având în vedere călătoriile tale. nu.

— Presupun că predici din punctul de vedere al bărbaţilor pentru care, orice călătorie la Paris care nu a inclus o aventură, e clasată drept un eşec.

— Personal, consider acest tip de sport o colosală pierdere de timp. Punctul de maximum interes al existenţei mele a fost întotdeauna cariera.

— Ştiu.

— Mi-am făcut datoria faţă de ţară; acum, cred c-aş avea şi eu dreptul la chinurile mistuitoare ale dragostei.

— Mă-ndoiesc c-ai putea simţi aşa ceva. Sigur, te vei căsători, dar în niciun caz pentru că vei fi-ntâlnit femeia fără care nu poţi trăi.

— Crezi? Dar poate că astfel voi fi scutit de tortura la care te supune orice relaţie pasională. Nu crezi că marea

are ceva ce face oamenii mult mai conştienţi de existenţa celor de lângă ei? comentă el, privind în larg.

— Vag; oare de ce?

— Poate din cauza senzaţiei de izolare pe care o dă. În orice caz, e ceva ce face bine.

Când primul sat apăru la orizont, Julian o rugă să reţină numele şefului, ca să-i facă plăcere acestuia.

— Doar nu mă vei prezenta fiica guvernatorului!

— De ce nu? Se vor bucura.

— Te rog, spune că sunt pur şi simplu un vizitator.

— Bine, dar e absurd. Tatăl tău e foarte popular. Oamenii aceştia ştiu că eşti în Bolani – ei ştiu totul – şi vor fi flataţi că le faci o vizită atât de curând.

— Dacă nu-mi promiţi că-mi respecţi rugămintea, nici nu cobor de pe vas. Cum i-ar fi putut explica sentimentul îngrozitor pe care-l încerca la gândul de a înşela încrederea băştinaşilor? Era şi aşa destul de grav că înşelase încrederea albilor, dar, cel puţin, putea spera că aceştia vor da dovadă de simţ al umorului. măcar o parte dintre ei.

— Bine, dar mi se pare o prostie din partea ta. Apoi, privirea lui deveni mai pătrunzătoare. Eşti palidă. Nu te simţi bine?

— Ba da.

— Eşti sigură? Dacă vrei, te pot trimite înapoi cu şalupa, iar eu îmi voi continua călătoria pe uscat.

— Nu face aşa un caz, Julian! Mă simt foarte bine. Faptul că îmi susţin punctul de vedere nu înseamnă neapărat că sunt bolnavă.

Julian îi zâmbi enigmatic, dar figura lui nu trăda nicio expresie, ceea ce-i întări Elizabethei convingerea că niciodată nu va şti ce gândeşte el cu adevărat; oricum, n-avea nicio importanţă.

Când şalupa se apropie de golful unde avea să ancoreze, Elizabeth simţi că Julian nu mai era decât fizic

lângă ea şi n-o mai considera decât ca o simplă anexă; era foarte politicos faţă de ea, dar întreaga lui atenţie era concentrată asupra problemelor locuitorilor satului, probleme pentru care avea deja soluţii.

Satul, construit pe piloni, avea case din bambus şi iarbă presărate de-a lungul plajei şi adăpostite de palmieri. Întâmpinaţi cu flori de localnici şi de reprezentantul oficial împreună cu şeful satului, Julian şi Elizabeth intrară în sala de judecată unde Julian începu răbdător o lungă audiere, dând verdictul pentru fiecare caz ce-i era expus. În cele din urmă, un bărbat se prezentă timid în faţa lui cu o rugăminte: avea un fiu atât de inteligent, încât dorea să fie trimis în Singapore să-şi continue studiile.

— Adu-l pe fiul tău aici, spuse Julian. Am să discut cu el.

Un băieţel brunet de doisprezece ani intră, păşind plin de importanţă.

— Îţi place şcoala?

— Da, tuan; mai mult ca orice altceva.

— Ce materii îţi plac cel mai mult?

— Engleza şi matematica.

— Tatăl tău a spus că profesorul te-a învăţat tot ce ştie. Crezi că aşa e?

— Nu, tuan, recunoscu băiatul cu regret.

— De ce doreşti atât de mult să fii trimis în Singapore?

— Cred că aşa e cel mai bine, tuan. Nu-mi place să muncesc pe câmp. Vreau să fiu. un învăţat.

— Cine învaţă continuu se poate considera un om învăţat. Munca la câmp e foarte bună. Când eram copil şi eu ajutam la recoltarea trestiei de zahăr pe plantaţiile tatălui meu.

— Adevărat, tuan? Mi-e teamă să nu ajung la fel ca fraţii mei.

Elizabeth tresări. Bietul băiat văzuse cum fraţii lui

renunţaseră la şcoală pentru a se dedica în întregime muncii la câmp şi simţea c-ar fi o nedreptate să i se întâmple şi lui la fel! aruncă o privire imploratoare spre Julian, dar figura acestuia, aplecată spre băiat, rămase impasibilă.

— Rămâi încă un an la şcoala din sat şi, în acelaşi timp, continuă să munceşti şi pentru tatăl tău. La sfârşitul anului viitor, voi cere un raport din partea profesorului tău şi te voi ruga să-mi aduci un castron cu orez cultivat de tine.

— Şi apoi, tuan?

— Şi apoi, voi constata probabil c-ai fost un elev excelent, dar şi un fiu excelent şi-ţi voi da o recomandare pentru o bursă în Singapore.

Auditoriul primi cu entuziasm hotărârea lui Julian, apoi toţi se ridicară, făcându-i loc să treacă.

Când reveniră la şalupă, petrecură câteva momente de relaxare bând un ceai, apoi Julian îşi pregăti un alt teanc de hârtii – cazurile referitoare la satul următor, detaşându-se parcă total de cele anterioare. Între timp, îi explică Elizabethei câte ceva despre corali.

— Pari foarte preocupată de ceva, remarcă el când ea se mulţumi doar să zâmbească vag, fără a comenta nimic. Cred că nici n-ai auzit ce-am spus.

— Ba da. Şi, ca să-i dovedească, repetă cuvânt cu cuvânt ce spusese el.

— Nota zece. Şi totuşi, te gândeşti la altceva.

— Da. mă gândeam la băiatul acela; părea într-adevăr inteligent şi m-am temut ca nu cumva să-l refuzi şi să-l descurajezi.

— Ah! Nu poţi trata sentimental astfel de cazuri. I se va da această şansă, dar la fiecare care pleacă să-şi continue studiile, rămân alţi o sută invidioşi pe el pentru că nu au primit şi ei acelaşi lucru de la guvern. Aceşti copii care vor să-şi continue studiile au de înfruntat multe:

durează ani de zile să se acomodeze cu viaţa de la oraş, sau nu fac faţă concurenţei acerbe; mulţi dintre ei ratează şi se întorc în satul natal, de unii dintre ei nu mai ştim nimic şi foarte rar se-ntâmplă ca unii să reuşească în carieră.

— Nu ţi-e niciodată teamă?

— De ce mi-ar fi?

— Responsabilitatea e foarte mare. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Apoi tăcu, dându-şi seama că Julian o priveşte cu atenţie.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Sir Henry e guvernator de unsprezece ani, nu-i aşa? înainte de aceasta a fost reprezentantul oficial şef?

Deodată, simţi că Julian sesizase ceva. Reflectă asupra fiecărui cuvânt pe care-l rostise, dar în afară de apelativul cam distant pentru o fiică, „Sir Henry" nu-şi putea reproşa nimic. Amanda nu putea să fi urmărit evoluţia tatălui ei; acum unsprezece ani avea doar zece ani. Poate nimerise exact punctul lui sensibil: ambiţia de a ajunge pe treapta cea mai de sus din punct de vedere profesional; sau, poate că el simţise reţinerea ei de a-l ajuta?

— Da, răspunse el degajat. Sir Henry a fost reprezentantul oficial – Înaltul Comisar Regal. Apoi, ieşi imediat pe punte.

Pe la ora prânzului, merseseră deja în patru sate şi după încă două ore, Julian se pregătea să rezolve un litigiu legat de cerinţele muncitorilor referitoare la mărirea salariilor şi la achiziţionarea de noi utilaje.

După multe zile, Elizabeth trebui să recunoască în sinea ei că acea călătorie cu Julian fusese momentul neaşteptat şi fatal când se îndrăgostise iremediabil. Deşi nu părăsise vasul la fiecare oprire pentru a-l însoţi pe Julian în satul respectiv, avusese şi aşa destule ocazii

pentru a-l vedea neîndurător cu răufăcătorii, extrem de scrupulos în a face dreptate, câteodată chiar generos şi tot timpul extrem de curtenitor. Îşi dădu seama că nu era nevoie ca Julian Stanville să se însoare cu Amanda Pentan sau cu fiica oricărui alt guvernator pentru a reuşi în carieră; indiferent cu cine s-ar fi căsătorit, tot avea să reuşească, datorită calităţilor sale.

Soarele era la apus când Muneng se profila la orizont.

— Nu-ţi pare rău c-ai venit?

— Deloc; a fost o experienţă minunată. Îţi sunt recunoscătoare că m-ai invitat. Julian. n-am avut intenţia să spun nimic jignitor de dimineaţă.

— Nu ai jignit cu nimic. Nu te mai gândi la asta.

— A fost o zi atât de minunată, încât,

— Vino pe punte să vezi cum arată luminile oraşului.

Mângâiată de briza mării şi sprijinindu-se de braţul lui, Elizabeth rămase câteva momente să admire luminile din Muneng şi de pe dealul Kalaba, suspendată parcă în atemporal, pătrunzându-se de acea senzaţie de linişte deplină şi bine pe care cu siguranţă că nu o va putea uita.

Coborâseră din şalupă şi se-ndreptau spre şosea, unde era parcată maşina, când se-ntâlniră cu doctorul McIver.

— Bună seara. Tocmai ţi-am scris un bilet şi voiam să-l fixez sub ştergătorul de parbriz.

— Sunt probleme?

— Nu grave. Bătrânul Solai este în sfârşit de acord cu operaţia, dar vrea să semnezi şi tu. Îşi dă importanţă, ca de obicei.

— Ai documentul?

— Da, uite-l. Îmi pare rău că te deranjez chiar din clipa în care te-ai întors, dar dacă nu acţionez rapid, idiotul ăsta bătrân e în stare să se răzgândească. Ei, cum a fost călătoria?

— Liniştită.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Pentan? Ritmul pe care-l impune Julian e destul de ameţitor. Poate doar cineva ca dumneavoastră să-i reziste.

— Eşti cam vorbăreţ, doctore, comentă Julian, zâmbind.

— Poate că da, dar ştiu eu ce spun. Dacă vă plac emoţiile puternice, preluaţi dumneavoastră controlul, inclusiv asupra inimii lui; prea a făcut până acum ce-a vrut.

— Mă voi gândi la aceasta, răspunse Elizabeth timid, bucuroasă că, în întuneric, nu i se cunoştea roşeaţa din obraji, apoi urcă în maşină.

Julian mai rămase puţin împreună cu doctorul. Elizabeth îl văzu pe acesta din urmă ridicând din umeri şi auzi ultimele cuvinte ale lui Julian:

„Merită să păţească mai rău, nu numai câteva contuzii. Individul e un porc”.

Inima i se strânse; desigur, Julian se informase despre Tim Cartney.

— Cred că eşti obosită, spuse el urcând în maşină. Trebuie să mergi la culcare devreme.

Nu mai vorbiră nimic pe drum.

— Intri să bei ceva? întrebă Elizabeth politicoasă după ce ajunseră la reşedinţă.

— Mulţumesc. Voi sta însă puţin, pentru că mai am de lucru.

Îi servi cu un cocteil, apoi ieşiră pe terasă.

— Ah, iată-l pe prietenul tău de anul trecut, spuse el rece. Să-i spun să plece?

— Nu, nu face asta.

— Mai ai puterea de-a face faţă în seara aceasta unei poveşti sentimentale ce se chinuie să reînvie?

— Cred că va fi o întâlnire plăcută, odihnitoare.

— Încercarea de a reînvia o dragoste de licean e mai degrabă revoltătoare decât plăcută.

— Nu-i vorba de nicio încercare penibilă de reînnodare a unui fir rupt. Peter e un scump.

— Bună seara, domnule, spuse Peter vesel, ajungând chiar atunci în dreptul lor. Bună, Amanda. E a doua oară când vin aici; e o petrecere la familia Kelvey şi voiam să te invit să mergi cu mine.

— Domnişoara Pentan a avut o zi obositoare, interveni Julian pe un ton acru.

— Îmi face plăcere să merg cu tine, Peter, hotărî Elizabeth sub impulsul momentului, străduindu-se să-şi stăpânească un inexplicabil val de lacrimi. Intră să bei ceva cât timp mă schimb.

Julian nu mai insistă; îl privi pe Peter timp de câteva clipe, ca şi cum ar fi fost un specimen interesant, deşi neatrăgător, destinat Grădinii Zoologice, o salută pe Elizabeth fără să se uite la ea şi plecă.

În timp ce se-mbrăca, Elizabeth îşi dădu seama că era mult prea obosită pentru a savura o petrecere. O durea capul şi-n mintea sa, frânturi de scene şi de peisaje formau un caleidoscop al zilei. Cu toate acestea, merse până la locuinţa familiei Kelvey – atât de aproape, încât nu mai consideră necesar să cheme şoferul.

Fireşte, Amanda era deja acolo: strălucitoare ca de obicei, dăruind din farmecul ei deopotrivă căpitanului Cranwood şi contabilului guvernamental.

— De ce-ai venit cu Peter, scumpa mea? Ca o reacţie la Julian al nostru? întrebă ea cu maliţiozitate pe Elizabeth, după care dispăru pe verandă.

Elizabeth traversă livingul pentru a discuta cu doamna Kelvey, fără a avea dispoziţia şi puterea de a-i da o replică. desigur, dacă întrebarea Amandei n-ar fi fost pur retorică.

După ce Peter o conduse înapoi acasă, câteva ore mai târziu, se culcă imediat, intrigată totuşi de acea inexplicabilă durere pe care o simţea în inimă.

Capitolul 6

Trecu o săptămână fără să se întâmple ceva important. Nu mai primiseră nicio veste de la sir Henry Pentan, ceea ce-nsemna că nu mai avea nimic nou să le comunice.

Explorând insula, Elizabeth descoperi o mulţime de lucruri interesante şi nebănuite: în primul rând, templele ale căror faţade străluceau acoperite de pietre preţioase – relicve dinainte de trecerea la mahomedaism, apoi colţul rotarilor, unde încă se mai foloseau roţi învârtite manual, sau colţul ţesătorilor din ale căror mâini iscusite ieşeau în cel mult douăzeci de minute, voaluri diafane.

În cele mai multe din plimbările ei, Elizabeth era însoţită de Peter Gilmering. Oficial, acesta n-avea nimic de făcut până la întoarcerea lui sir Henry, dar Julian îl instruise să raporteze în fiecare dimineaţă la guvern, pentru a se familiariza cu procedura.

— Nu are totală încredere în mine, se plânse el într-o după-amiază, în timp ce se plimba cu Elizabeth. Şi, mă tem că acţiunile mele vor scădea şi mai mult când îşi va da seama că v-am ajutat, pe tine şi pe Amanda să-i faceţi această farsă.

— Nu-ţi face griji. La momentul respectiv, îi vom explica şi sunt sigură că te va înţelege.

— Şi dacă îi spune lui sir Henry? În ce încurcătură voi fi pus!

— Va trebui să-l rugăm să nu spună nimic, dar dacă o va face, sir Henry va fi indulgent, sunt convinsă. Chiar dacă n-a mai văzut-o de mult timp pe Amanda, nu-nseamnă că nu ştie foarte bine ce e-n stare să facă.

— Nu vreau să se supere pe Amanda!

— Nici nu i-ar folosi la nimic. Oricum, Amanda i-ar zâmbi suav şi nevinovat printre lacrimi şi-ar fi imediat iertată.

— Da, întotdeauna obţine ceea ce vrea, recunoscu el

amuzat, apoi întrebă într-o doară, pe un ton ce se dorea indiferent: Crezi că e ceva serios între ea şi colonel?

— Se amuză doar pe seama lui.

— Se amuză. şi pe seama mea?

— Nu. Despre tine a spus că eşti un buldog oribil.

— Dumnezeule, chiar aşa a spus? Şi ţie ţi-am dat aceeaşi impresie?

— În niciun caz. E adevărat că eşti încăpăţânat. dar, fii în continuare aşa, Peter. Probabil că s-a plictisit de-a fi tot timpul admirată şi flatată.

— Categoric, ar fi extrem de dificilă ca soţie. Nu m-aş încumeta să fac un asemenea pas decât dacă m-ar iubi la nebunie, dar nici nu poate fi vorba despre aşa ceva.

— Poţi fi sigur că, atunci când se va îndrăgosti se va implica total, cu pasiune, iar soţul ei va fi un bărbat norocos. Amanda dă doar impresia de superficialitate.

Peter ridică o scoică, îşi plimbă gânditor degetul pe suprafaţa lină a acesteia şi abandonă definitiv subiectul legat de Amanda.

— Ai auzit de Centrul pentru pescuitul perlelor de lângă insula Manai? Dacă obţin permis, mă însoţeşti până acolo?

— Sunt dispusă să fac orice – o dată, răspunse Elizabeth, convinsă că s-ar gândi acum de două ori înainte de a mai fi de acord să facă un tur al insulelor împreună cu Julian.

Peter era un excelent tovarăş de plimbări. Nu vorbea niciodată prea mult despre Amanda, dându-şi seama că oricum nu putea ajunge la o concluzie satisfăcătoare; de asemenea, o aprecia pe Elizabeth.

Pentru Elizabeth, Peter era o companie plăcută; aveau multe interese comune şi, ceea ce era foarte important, îi cunoştea identitatea, ceea ce îi dădea posibilitatea de a fi ea însăşi, de a se comporta firesc.

Într-o sâmbătă, o luă la un meci de polo. În pauza

dinaintea ultimei reprize, pe aleea ce ducea la pavilionul în care era instalat barul, Elizabeth o văzu pe Celia mergând alături de un bărbat care nu putea fi altul decât fratele ei. Asemănarea era izbitoare: acelaşi păr drept de culoarea mahonului, acelaşi nas; diferenţa consta în bărbie: a Celiei era frumos şi ferm conturată, dând profilului ei un aer hotărât, pe când la Tim trăda nehotărârea.

Deodată, Celia întoarse capul şi ochii ei de culoarea topazului deveniră scânteietori.

— Bună, Amanda! strigă ea suficient de tare pentru a atrage atenţia celor din jur asupra faptului că, deşi era însoţită de fratele ei, atât de puţin agreat; fiica guvernatorului n-avea nimic de obiectat la aceasta.

— Ce mai faci, Celia? Ce mai face fratele tău?

Se făcură imediat prezentările şi, privindu-l pe Tim, Elizabeth se-ntreba cum de nimeni din Kalaba Hill nu-şi dădea seama cât de uşor s-ar fi putut corecta orice defecte ale lui Tim într-un anturaj corespunzător.

— Veniţi cu noi să bem ceva, propuse Tim. Când meciul se va termina, barul va fi prea aglomerat.

După ce fetele luară loc, bărbaţii merseră să comande băutura.

— Peter Gilmering arată foarte bine, spuse Celia privind-o pe Elizabeth cu un aer de pisică mulţumită care tocmai terminase de mâncat un castron cu smântână. Eşti foarte norocoasă: ai prioritate la toţi bărbaţii care sunt consideraţi a fi o partidă promiţătoare. Te-am mai văzut plimbându-te prin oraş cu el. Ţii la el?

— Dacă ţin la el? Nu-i vorba despre aşa ceva; Peter nu are nimic de făcut până la întoarcerea lui sir Henry şi, cum nici el nu cunoaşte insula, mergem s-o explorăm împreună.

— Exploraţi. apoi, zâmbetul îi pieri de pe chipul pe care i se aşternu umbra unei dureri. Mi-a fost atât de teamă că te vei simţi atrasă de Julian. E o mare uşurare

pentru mine să ştiu că nu eşti.

— Da? Şi ce importanţă ar fi avut pentru tine?

— Ai fi avut un avantaj nedrept faţă de mine şi, în plus, nu ai nevoie de prietenia lui aşa cum am eu. Mi s-ar frânge inima dac-aş pierde încrederea lui Julian. Ah, uite, se-ntorc băieţii. Sper ca Tim să nu fi uitat că prefer puţin gin la ora aceasta.

Tim nu uitase şi-n plus, comandase şi-un platou cu gustări. Conversaţia deveni plăcută şi amuzantă, apoi, când meciul se termină şi barul se aglomeră, tinerii plecară; la despărţire, Tim era la fel de amabil şi plăcut, poate doar cu o vagă expresie de plictiseală, iar Celia, mai puţin mulţumită decât se arătase la început.

Înainte ca Peter şi Elizabeth să ajungă la maşină, doi tineri funcţionari guvernamentali îi opriră.

— Bună seara, domnişoară Pentan. Gilmering, îmi pare rău, dar nu ţi s-a aprobat vizita la Centrul de pescuit al perlelor. Refuzul a fost categoric.

— Refuz? Oare de ce?

— N-a spus. Sigur, poţi face contestaţie, dar nu te-aş sfătui. Stanville pare destul de prost dispus.

— Da, el hotărăşte.

Erau aproape de reşedinţă când Peter vorbi din nou, pe un ton trist.

— Aproape că regret c-am cerut acest post. De când am venit, nimic nu merge. Am făcut în primul rând greşeala de a-i spune lui Julian Stanville că o cunosc pe Amanda Pentan de când eram în Anglia; apoi au mai urmat şi alte greşeli. N-am avut niciodată până acum un duşman, dar acum se pare că recuperez; Julian este cât zece duşmani.

— N-o lua chiar aşa. De obicei, e corect. Probabil că acum are prea multe probleme.

— Îmi dau seama că mă plâng prea mult, dar nu-mi place să mă trateze ca pe un copil.

— Presupun că-ţi va explica de ce a procedat astfel.

Desigur, în sinea sa şi Elizabeth îl învinovăţea pe Julian. În definitiv, doar el o rugase să aibă grijă de Peter să se acomodeze repede şi să se simtă bine acolo, ca acum să devină răutăcios.

De la excursia la insule, nu se mai întâlnise decât de câteva ori, fugitiv, cu Julian, ocazii în care acesta se purtase politicos dar rece şi nu manifesta nicio intenţie de-a veni în vizită la reşedinţă.

Maşina îl lăsă pe Peter la familia Coombs şi o aduse pe Elizabeth acasă. În seara aceasta avea să fie singură, pentru că Amanda era invitată la o petrecere.

Cum aceasta încă nu plecase, Elizabeth profită ca să încerce să discute cu ea.

— Pari obosită; şi eu păţesc la fel după ce asist la o partidă de polo. Ai venit cu cineva?

— Dacă te referi la Peter, nu.

— Ai petrecut toată după-amiaza cu el, nu-i aşa? Cum mai e?

— De ce nu petreci şi tu câteva ore cu el, ca să afli?

— N-aş vrea să te privez de prezenţa lui constantă.

— Ai consimţământul meu, răspunse Elizabeth ironic. Amanda, cred că e timpul să spunem adevărul; implicaţiile acestui joc încep să devină prea mari.

— Ce moment ai ales pentru o astfel de discuţie! Ştii că trebuie să plec.

— Întotdeauna e ceva. Mâine vei spune că eşti prea obosită.

— Foarte probabil. Totuşi, nu văd de ce-ţi faci griji. Nimeni în afară de Julian nu e implicat.

— Poate că acea domnişoară Brodie s-a înşelat, sau poate a vrut să se răzbune. Acum, cunoscându-l pe Julian, chiar crezi că s-ar căsători pentru a reuşi în carieră?

— Ce-ai aflat despre el? Că s-a purtat cu generozitate faţă de unii funcţionari tineri şi că este foarte sensibil faţă

de Celia? Am văzut şi eu asta, dar nu m-a impresionat. Îmi place de el, dar sunt convinsă că nimic altceva decât cariera nu contează mai mult pentru el.

— Celia crede că Julian e îndrăgostit de ea.

— Poate are dreptate. Niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la Julian. Totuşi, sunt sigură că nu s-ar căsători cu ea.

— Pe de altă parte, nimic nu dovedeşte c-ar vrea să se însoare cu Amanda Pentan!

— Te-a luat cu el în acest tur al insulelor.

— A invitat fiica guvernatorului, pentru a-i prezenta teritoriul guvernat de tatăl ei. Fără să se întâmple nimic altceva!

— Vezi? De ce nu-l ademeneşti în grădină? Nu ştii deloc să te amuzi aşa cum aş fi făcut-o eu. Gata, acum trebuie să plec, spuse Amanda grăbită, auzind claxonul unei maşini.

— Uite, dacă i-am spune ce ne-a determinat să facem asta, şi-ar da seama că persoana lui nu te interesează şi.

— Îţi faci prea multe griji. Am promis că-i vom spune când tatăl meu îşi anunţă venirea. Nu mai poate dura mult. Ştiu că te chinui, dar mă voi revanşa. Pa!

Rămasă singură, Elizabeth hotărî să ia cina pe terasa laterală, apoi rămase în continuare acolo, privind grădina în lumina lunii. Auzea cadenţa paşilor pazniculuipe alee, căreia la un moment dat îi luă locul un alt fel de zgomot de paşi. Văzu o siluetă înaltă ezitând şi, după insistenţa bătăilor inimii ei, ştiu că era Julian. Acesta privi atent spre terasă, apoi se apropie.

— Bună seara. Special te ascunzi?

— Nu m-aşteptam să mai vină cineva. şi-n niciun caz tu. E târziu.

— Abia ora nouă. Am venit sperând să te găsesc singură.

— De ce? Ai veşti de la sir Henry?

— Nu, nu are nicio legătură cu tatăl tău. Organizez o petrecere miercuri şi aş dori să vii.

— Mulţumesc foarte mult. Cum acesta nu era un motiv ca el să vrea s-o vadă singură, Elizabeth îşi dădu seama că mai urma ceva. Sărbătoreşti ceva?

— Nu. În mod obişnuit, sir Henry dă o petrecere mare aproximativ o dată pe lună. A trecut acum mai mult de o lună de la ultima. Sunteţi aici de cinci săptămâni.

— Parc-a trecut mult mai mult.

— Crezi că viaţa se măsoară în evenimentele pe care le trăieşti. Cum ţi s-a părut partida de polo?

— Palpitantă. Ai fost şi tu acolo?

— Nu, asistentul meu te-a văzut. Asta nu-nseamnă că eşti urmărită oriunde te duci. Sigur că da, până vine sir Henry, trebuie să fiu foarte atent cu tine, dar asistentul meu n-a menţionat faptul decât pentru că te-a văzut în compania lui Tim Cartney la bar.

— Înţeleg; compania Celiei e permisă, dar a lui Tim, nu.

— N-o lua aşa. Aş fi ultimul care să vreau să nedreptăţesc pe cineva, dar Tim îşi merită soarta.

— În prima seară când am venit, ai dat ordin să fie deportat un bărbat, pe motiv că avea un comportament degenerat. Ca urmare, putea ajunge mult mai rău.

— Individul acela fusese mult ajutat. Suntem aici în folosul băştinaşilor şi nu putem tolera pe nimeni care le-ar putea da un exemplu negativ.

— Nu crezi că s-ar putea ca tocmai acest sistem de ostracizare să-i împingă pe unii să decadă? Celor care greşesc nu li se mai dă nicio şansă de reabilitare. Eşti mult prea conştient de faptul că reprezinţi autoritatea guvernamentală, Julian, şi asta te face inuman.

— Continuă, continuă.

— Asta e tot. Îmi cer scuze dacă te-am jignit, dar sistemul nu mi se pare corect.

— Nu ştii despre ce e vorba şi n-am de gând să discut acum despre isprăvile lui Tim Cartney. E un şobolan care nu merită să aibă prieteni, ca să nu mai vorbim, o soră ca Celia.

— Ai fi vrut să-i refuz invitaţia de-a bea împreună ceva, chiar cu riscul de a o răni pe Celia?

— Ar fi înţeles şi-ar fi acceptat situaţia. Şi, dacă Gilmering şi-ar fi petrecut mai mult timp cu bărbaţii, în loc să meargă în fiecare zi acasă la tine, şi-ar fi dat seama că fiica lui sir Henry nu trebuie să fie văzută în compania unui escroc beţiv.

— Aşadar, şi pe Peter îl consideri vinovat acum! Nu ratezi nicio ocazie de a-l ataca! Se pare c-ai uitat că tu m-ai rugat să-l ajut să se acomodeze şi să se simtă bine.

— Nu ştiam că el se şi vedea instalat în postura de ginere al unui socru cu o personalitate ca a lui sir Henry. Ei bine, de-acum eşti absolvit de orice obligaţie în privinţa lui. desigur, dacă doreşti.

— Eşti intolerabil, spuse ea ridicând din umeri, mai mult pentru a-şi ascunde tremurul aproape convulsiv ce-o cuprinsese, decât pentru a arăta indiferenţă. E vital pentru tine să deţii puterea. Îţi place să-i faci pe toţi să se plieze voinţei tale. Cred că eşti extrem de satisfăcut ştiind că, potrivit ordinelor tale, Peter vine în fiecare dimineaţă la birou, deşi n-are nimic de făcut. Ca să nu mai vorbim de plăcerea de a-i refuza cererea! Ce autocrat oribil eşti!

— Am acţionat exact cum ar fi făcut şi tatăl tău în condiţii similare.

— Nu cred. N-aveai niciun motiv sa.

— Refuz să mai discut acest subiect. Nu te priveşte ceea ce facem noi la birou şi, dacă te deranjează atât de mult cum e tratat Peter, poţi face foarte mult pentru el pentru a compensa.

— Nu cred că mai avem ce discuta.

— Dimpotrivă; avem încă o mulţime de lucruri să ne

spunem, deşi poate că acum nu e momentul potrivit. Fumezi?

— Nu, mulţumesc. Merg să mă culc.

— Stai, te rog, şi ascultă ce vreau să spun fără să te enervezi.

— Cum să nu mă enervez dacă-mi vorbeşti pe acest ton.

— Nu te poţi aştepta la nişte inflexiuni pline de blândeţe şi duioşie din partea cuiva pe care tocmai l-ai numit „autocrat oribil”. Mai bine amânăm pe altă dată.

Cu pumnii încleştaţi în buzunarele halatului, Elizabeth făcea eforturi pentru a-şi stăpâni tremurul bărbiei. Parcă niciodată-n viaţă nu se simţise atât de nenorocită. Julian era atât de aproape de ea, încât putea să-i atingă braţul, faţa, putea să-şi lipească buzele de gâtul lui. Era îngrozitor chinul prin care trecea urându-l şi dorindu-l în acelaşi timp.

În tăcerea insuportabilă ce se lăsase, aproape că-şi putea auzi bătăile inimii. Se-ntoarse brusc pentru a pleca de acolo, dar Julian continua s-o urmeze – atât de aproape, încât, pe treapta terasei, călcă din greşeală pe tivul halatului ei, sfâşiindu-l.

— Ah, îmi pare îngrozitor de rău, exclamă el aplecându-se imediat să vadă ce se-ntâmplase.

— Halatul e de vină; e prea lung. N-are nicio importanţă, oricum trebuie scurtat.

O privi adânc în ochi, învăluind-o în parfumul lui subtil.

— Un tiv rupt nu merita o asemenea intensitate de trăiri, spuse el în cele din urmă, dând drumul braţului ei, atent la vena ce-i pulsa la gât, semn al emoţiei pe care Elizabeth nu reuşea s-o stăpânească. După cum mă priveşti, parc-am fi trecut amândoi printr-un cutremur.

— Uitasem de fustă. Pentru o clipă, am avut impresia că eşti furios şi te bucuri de această întâmplare, dar acum,

la lumină, pari. Îmi pare rău că te-am supărat acum; e un moment nepotrivit. Probabil că eşti suprasolicitat – pe lângă problemele tale, ai de rezolvat şi pe cele ale guvernatorului.

— Munca nu mă deranjează; în schimb, hotărârea fiicei guvernatorului de a mă-nvăţa cum să procedez.

— Mă ierţi?

— Cu o condiţie: îngăduie-mi să-nvăţ cât mai multe până când se reîntoarce tatăl tău.

— Perfect, mă voi supune întocmai dorinţei tale.

— Vei avea grijă să-ţi respecţi promisiunea.

Pentru o clipă, Elizabeth îi simţi buzele atingându-i uşor fruntea, dar chipul ei nu trăda nimic din zbuciumul inimii.

— Noapte bună, copila mea. Odihneşte-te bine.

Elizabeth merse imediat în dormitorul ei. Întregul trup îi ardea de durere şi dorinţă. Uitase că Julian o credea Amanda Pentan; uitase totul, în afară de chinul dulce de a se şti îndrăgostită de el.

Capitolul 1

În după-amiaza zilei următoare era programat un picnic pe malul unui râu. Amanda şi Elizabeth erau însoţite de Peter şi de un anume Hendry, cercetător chimist şi, din grupul devenit acum aproape nedespărţit, nu lipsea nici Celia pe care celelalte doamne începuseră s-o aprecieze foarte mult.

„În definitiv, în fiecare familie există o oaie neagră, dar Celia era atât de bună, cât pentru amândoi”, conveniră acestea.

— E minunată, murmură Amanda cu o oarecare tentă de maliţiozitate. Şi cheltuieşte fiecare bănuţ pe rochii. sau poate situaţia ei materială nu e chiar atât de precară precum pretinde; se străduieşte să devină o soţie perfectă de guvernator, atât de plină de compasiune şi bunătate cum se arată.

— Nu cumva iei totul prea uşor? întrebă Elizabeth cu un sentiment de siguranţă care-i dădea puterea de a aborda acest subiect.

— Se poate. Trebuie să mărturisesc, totuşi, că n-am mai văzut până acum o femeie care să îmbine cu atât de multă naturaleţe inocenţa şi sofisticarea.

— Nu cumva confuzi inocenţa cu altceva? comentă Peter.

— Insinuezi că aceasta ar fi o calitate despre care eu nu ştiu prea multe?

— Vai de mine, Amanda, nu! Pur şi simplu puneam la îndoială justeţea spuselor tale. Poate că eu nu am o minte sclipitoare.

— Iată adevărul!

— ...dar chiar şi aşa, continuă el, neluând în seamă întreruperea, îmi pot da seama cu uşurinţă de cât de multe cunoaşte Celia şi de faptul că nu e deloc încrezută. Nu e cazul s-o ironizezi, pentru că, într-un fel, amândouă faceţi la fel: tu vrei să fii mereu strălucitoare, plină de viaţă, iar ea pune accentul pe naivitatea şi pe preocuparea pentru problemele celorlalţi.

— Eşti foarte priceput în privinţa femeilor.

— Treaba voastră dacă vă certaţi în continuare sau vă-mpăcaţi, spuse Elizabeth; eu mă duc s-aduc undiţele, după care se ridică şi plecă, lăsându-se învăluită în vraja acelui râu tropical.

Amanda rămase pe loc, mult mai puţin impresionată de peisaj.

— Cât timp ai de gând să mai continui această farsă? o întrebă Peter pe un ton ce se dorea indiferent.

— Atâta timp cât îmi va conveni.

— Îţi dai seama în ce situaţie m-ai pus faţă de ceilalţi. Cel puţin, dacă ţi-ar face o plăcere deosebită, n-aş avea nimic de obiectat, dar nu mi se pare c-ai fi grozav de încântată.

— Probabil pentru că nu sunt niciodată grozav de încântată când eşti şi tu prin preajmă.

— Anul trecut, la Londra, erai de altă părere. De fapt, n-ai refuzat niciuna din invitaţiile mele. M-ai lăsat şi să te sărut.

— Da? Dar te-am şi pălmuit.

— A fost vina mea. Presupun că nimeni până atunci nu-ţi spusese că te porţi ca un copil răsfăţat, aşa că era normal să reacţionezi aşa. Greşeala mea a fost că m-am certat cu tine doar cu o zi înainte de a mă îmbarca la bordul vasului. Ţi-am scris pentru a-mi cere scuze; ai fi putut să-mi răspunzi.

— N-am primit scrisoarea ta, spuse ea tresărind şi aruncând spre el o privire rapidă.

— Nu? Eşti sigură?

— Cât se poate de sigură. La câteva zile de la îmbarcarea ta am plecat într-o croazieră şi am lipsit aproximativ trei luni. Mi-au fost trimise diferite scrisori la adresele la care m-am aflat pe durata călătoriei mele, dar pe cea de la tine n-am primit-o.

— Aşadar, în tot acest timp m-ai detestat?

— Nu, n-aş putea spune că te-am detestat. Nici măcar nu m-am mai gândit la tine.

— Acum mă urăşti.

— Nu-ţi face iluzii. Urăsc doar lipsa de acţiune şi se pare că acesta este elementul tău natural. Acum regret c-am acceptat să vin la acest picnic stupid.

— De ce-ai venit? Doar ţi-ai dat seama că-ţi va fi îngrozitor înconjurată de persoane atât de insipide ca mine.

— M-am amăgit sperând că va fi altfel.

Peter o privi, gânditor; frumuseţea ei se încadra perfect în peisajul tropicelor, iar veselia ei era pe măsura celei a băştinaşilor tineri care lăsau impresia că nu iau nimic în serios. Se-ntreba dacă într-adevăr e atât de

superficială precum pare dacă doar el nu reuşise să-i descopere profunzimea trăirilor.

— Ai vizitat vreodată spitalul din Muneng? o întrebă el, ca o prelungire a gândurilor sale.

— Ce vrei cu asta? Să mă implici în acţiuni cu caracter social? De ce să vizitez spitalul?

— Aşa. fără motiv. doar pentru că este foarte interesant. Sunt doi medici malaezieni, o asistentă chinezoaică şi o echipă de surori de culoare. Este singurul spital din insulele acestea şi doctorul McIver îmi spune că o mulţime de tinere vor să devină asistente medicale – şi asta când peste tot în altă parte, acestea sunt atât de greu de găsit. Cred că Elizabeth are dreptate când spune că femeile de aici încep să se emancipeze.

— Aşadar, ai mers acolo cu Elizabeth. După cum am auzit, mergi peste tot cu Elizabeth.

— E foarte drăguţă; poţi vorbi cu ea orice, fără să te temi că te-ar putea înţelege greşit. Totul îi stârneşte curiozitatea, poate şi pentru faptul că n-a călătorit foarte mult.

— Ceea ce aduce un aer de prospeţime pentru un bărbat ca tine.

— De ce nu?

— Mare păcat că nu Elizabeth este fiica guvernatorului.

— Am spus cândva că eşti o puştoaică răsfăţată? izbucni el, sărind în picioare şi aplecându-se deasupra ei, ca şi cum uitase cu desăvârşire cât de riscant era să se înfurie când avea de-a face cu Amanda. Ei bine, îmi retrag cuvintele. Eşti mult mai rău – lipsită de loialitate şi egoistă. Te-ai schimbat complet. Elizabeth te-a lăsat să faci tot ce vrei şi iată cum o răsplăteşti. Cred că Elizabeth este cea mai cumsecade fată pe care am cunoscut-o vreodată şi oricând aş avea mai multă încredere în ea decât în tine. După care se îndepărtă, fără să se mai gândească la

repercusiuni.

Cât despre Elizabeth, în urma picnicului, primi o invitaţie de a vizita una din plantaţiile aflate în proprietatea guvernului. Onoră invitaţia miercuri dimineaţă şi, după ce petrecu în compania administratorului câteva ore, se-ntoarse acasă. Rămase puţin să savureze răcoarea din living, când îi atrase atenţia un plic adresat domnişoarei Pentan, aflat lângă vaza cu un buchet enorm de flori. Deschise repede plicul şi citi acel scris ce-i devenea din zi în zi mai familiar.

„Am trecut pe la tine", scria Julian, „special ca să mă asigur că te odihneşti înainte de petrecerea din seara asta, dar, spre surprinderea mea, am aflat că eşti printre cocotieri. Mă bucur că te interesează plantaţiile, dar te rog să te odihneşti imediat ce ajungi acasă; va trebui să dansezi până spre dimineaţă. Pe curând".

Elizabeth strânse biletul în mână, deşi nu conţinea nimic intim şi urcă repede în camera ei, hotărâtă să-i urmeze sfatul. Dar, îi era imposibil să adoarmă, suspendată undeva între amintirea acelei dimineţi perfecte şi perspectiva rolului oficial pe care avea să-l joace.

Se hotărâse să poarte o rochie albă din mătase, cu o croială clasică şi, ca unică podoabă, colierul din acvamarin ce aparţinuse mamei ei şi care-i punea atât de bine în evidenţă prospeţimea pielii şi linia delicată a gâtului. Îşi puse un şal subţire pe umeri şi se-ndreptă spre camera Amandei.

— Sunt gata imediat, spuse aceasta, punându-şi cerceii. Arăta pur şi simplu fantastic îmbrăcată în rochia neagră cu auriu, atât de tipic pariziană, la care-şi asortase colierul de diamante pe care ar fi dorit de atâtea ori să-l poarte, fără însă a fi îndrăznit, în ciuda încurajărilor din partea Elizabethei. Se părea însă că acum cedase tentaţiei şi efectul era uluitor.

— Se presupune că e o ocazie deosebită, explică ea,

când Elizabeth scoase un strigăt de admiraţie. Să mergem.

Julian le aştepta la intrarea somptuoasă a casei sale inundate de lumină; îmbrăcat într-un smoching alb, cu o ţinută impecabilă, era o apariţie absolut fascinantă.

— Două doamne frumoase, şopti el, întâmpinându-le.

— Care este prinţesa şi care este slujnica? Alege, Julian, spuse Amanda pe un ton insinuant.

— Doar un prost ar putea spune că una e mai frumoasă decât cealaltă.

— Ceea ce nu e cazul tău, dragul meu Julian.

— Mulţumesc.

Şi aceasta făcea parte din farmecul lui; n-ar fi rănit niciodată sentimentele unei femei – întotdeauna aceasta trebuia să facă primul pas.

Cina a fost servită la ora opt şi numai la sfârşitul ei Julian toastă în sănătatea guvernatorului.

Pentru Elizabeth, prima parte a serii fusese extrem de plăcută şi veselă: dansase, se plimbase în grădină, discutase cu diferiţi invitaţi. Abia în jurul orei zece schimbă câteva cuvinte cu Julian, având de ales între a dansa cu el, ceea ce-şi dorea mult şi a merge amândoi în bibliotecă; trebuia să recunoască, această a doua variantă o tenta şi mai mult.

— Cum ţi se pare această încăpere? o întrebă el, închizând uşa şi oferindu-i o ţigară.

— E foarte plăcut aici; se deosebeşte mult de restul casei.

— Nu-ţi place casa mea?

— Mi se pare cam impersonală – ca şi tine, de altfel. Tu ai mobilat-o?

— Doar această cameră şi câteva dormitoare, dar, fiind vorba de o proprietate a guvernului, este amenajată în mod standard.

— Nu simţi niciodată nevoia să ai un cămin cu adevărat al tău?

— Nu mi-ar folosi la nimic. Voi pleca din Bolani în altă parte, la un nou post. În mod normal, eşti lăsat ani de zile într-un loc, dar uneori apare o schimbare atunci când te aştepţi mai puţin. Şi atunci, eşti nevoit să pleci şi-ar fi extrem de greu să-ncerci să prinzi rădăcini în altă parte.

— Şi totuşi, n-ai vrea să te stabileşti undeva?

— N-are niciun rost să mă gândesc la asta. Presupun că din acest motiv nici nu m-am gândit până acum să mă căsătoresc.

Vorbi atât de calm, încât Elizabeth nici nu sesiză imediat implicaţia formulării. Apoi se aşează în fotoliu şi arătă spre luna care se ridica teatral dintre copaci. De necrezut! Am văzut-o de sute de ori, dar de fiecare dată sunt la fel de fascinat de lumina ei aurie. În curând, nopţile vor deveni mai fierbinţi şi zilele mai umede şi se vor auzi des tunete.

— Abia aştept să plouă.

— Vor fi ploi aşa cum nu ai mai văzut niciodată, dar între furtuni există şi perioade lungi de vreme caldă. Sper totuşi să nu avem cine ştie ce vijelii mai devreme decât normal.

— Eşti îngrijorat din cauza lui sir Henry?

— Sir Henry cunoaşte la fel de bine ca mine clima de aici; în plus, iahtul guvernamental este condus de o echipă de profesionişti care ştiu să se descurce în toate situaţiile şi sunt convins că vor pleca înainte de schimbarea vremii.

— Eşti nerăbdător să se-ntoarcă?

— Da; în primul rând pentru tine. Cred că, în calitate de gazdă, nu mai pot lipsi; mergem? Deschise uşa şi-i atinse uşor umărul când ajunse în dreptul lui. Nu văd de ce n-am dansa împreună şi noi; te voi ruga să-mi acorzi un dans.

— Te rog; se spune că eşti un foarte bun dansator.

— Mă interesează părerea ta.

Elizabeth radia de bucurie; aproape că nu mai avea

importanţă cum dansa, atâta timp cât o ţinea în braţe.

Se-ntoarseră printre invitaţi. Julian se dovedi a fi neobosit; până la miezul nopţii, dansase deja cu toate doamnele şi de două ori cu Amanda şi cu Celia.

Când, la un moment dat, făcură toţi o scurtă pauză, savurând răcoarea grădinii şi gustările ce se aduceau neîncetat, Amanda se aşeză chiar sub un lampadar, nu departe de Julian. Poate pentru că nu găsise alt scaun liber când venise, Peter se aşezase lângă Elizabeth.

— Este ora prielnică vrăjilor, spuse Amanda râzând puţin cam forţat, profitând de momentul de linişte totală care se-ntâmplă să apară chiar dacă se formaseră mai multe grupuri în care se discuta separat. Ar fi trebuit să ne pregăteşti o surpriză absolut fantastică, Julian.

— Ce e, te-ai plictisit?

— Deloc. Aş putea continua până dimineaţa şi, la sfârşit, să fac o baie în lagună. Este cea mai bună petrecere la care am fost de când am venit aici.

— Fiecare petrecere poate părea la rândul ei cea mai bună. Nu oboseşti niciodată?

— Ba da; de multe ori, dorm până la ora prânzului şi, din fericire, pot adormi iar oricând în timpul zilei dacă mă simt plictisită, nu-i aşa, Peter?

— Nu ştiu; când eram împreună n-ai adormit, ci doar te-ai prefăcut.

Amanda râse şi ea împreună cu toţi ceilalţi de această glumă, dar sclipirea metalică din privirea ei, pe care numai Elizabeth o observase, anunţa că Peter va avea de plătit.

— Ei bine, dacă tu, Julian, nu ne-ai pregătit nicio surpriză, am pregătit eu una. Crezi că sunt Elizabeth Mayne, nu-i aşa?

— Cred că eşti uşor ameţită.

— Nu, nu sunt. Ştiam că n-o să mă crezi, pentru că Elizabeth este perfectă în rolul fiicei guvernatorului. Şi

totuşi, e Elizabeth. Peter poate să confirme că eu sunt Amanda Pentan.

Elizabeth îşi simţi inima bătând cu putere şi faţa arzându-i insuportabil, după care nu mai auzi nimic clar. Era în mijlocul unui infern – un coşmar din care reuşeau vag să străbată frânturi de fraze: doctorul McIver care vocifera că-l păcălise, domnul Sands care se mira de cât de spirituale erau fetele, unul din tineri care mărturisea că n-ar îndrăzni nici măcar acum, când ştie adevărul, să-i spună ceea ce-i spusese Amandei.

În cele din urmă, se auzi vocea lipsită de orice expresie a lui Julian.

— La ce bun această înşelătorie? Ce speraţi să obţineţi?

— Cum tata nu era aici, părea o idee nemaipomenită pentru a ne distra. Nu v-aţi supărat, nu-i aşa? Doar n-am jignit pe nimeni.

Amanda primi răspunsul dorit: un cor aprobator faţă de orice în stare să spargă monotonia vieţii lor acolo.

Peter, care rămăsese în tot acest timp lângă Elizabeth, o luă de braţ şi o conduse puţin mai departe în grădină.

— Mâine voi fi pus la stâlpul infamiei şi somat să dau o explicaţie. Ai promis să vorbeşti cu Stanville. Vrei, te rog, să discuţi cu el înainte de a mă chema pe mine?

— Va trebui să fiu prudentă cu el, răspunse Elizabeth, cu mintea înceţoşată de nesiguranţă şi durere. Sper să nu se fi supărat prea tare.

— I-ai auzit vocea, tonul tăios. am avut senzaţia că-ndreaptă spre mine o lamă de oţel. Probabil că se va stăpâni faţă de tine şi de Amanda, dar asupra mea poate să-şi reverse furia. Ah, nu-nţeleg de ce-a trebuit să spună asta în faţa tuturor, fără să ne avertizeze?

— Faptul e consumat, acum. Nu fi supărat pe ea; are mai multă putere decât mine să aranjeze lucrurile pentru

tine.

— Prefer să demisionez decât s-o rog. Promite-mi că vei discuta cu el, Elizabeth.

— Nu în seara aceasta. Voi încerca mâine.

— Ar fi o minune ca prietenia ta cu Amanda să supravieţuiască acestei încercări, comentă el ca o concluzie, după câteva clipe de tăcere.

Elizabeth nu se gândea însă la Amanda, ci la ceea ce-i va spune lui Julian; va trebui să-l facă să-nţeleagă că nu s-a implicat decât foarte puţin în acest joc.

Categoric, toată această idee îl va irita, dar nu va putea s-o învinuiască pentru capriciile Amandei.

Ultima parte a petrecerii i se păru îngrozitor de greu de suportat. Toată lumea comenta noutatea care păru să dea un nou impuls distracţiei.

La plecare, Julian îşi luă rămas-bun de la fiecare invitat, iar când Elizabeth ajunse în dreptul lui, înclină uşor capul şi rosti un „Noapte bună” pe un ton liniştit şi impersonal.

Singure în limuzina care le ducea spre casă, Elizabeth şi Amanda rămaseră tot timpul tăcute, fiecare în colţul ei pe banchetă. Poate că Amanda se gândea că n-a fost chiar atât de distractiv să-şi rănească singura prietenă pe care o avea.

Cât despre Elizabeth, n-avea în faţa ochilor decât privirea rece şi atitudinea distantă a lui Julian în momentul despărţirii.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, Elizabeth se trezi într-o stare de resemnare şi profundă uşurare; era din nou ea însăşi. Încerca să nu se gândească la Julian. Ştia că va trebui să se confrunte cu el în cursul dimineţii, dar, înainte de asta, era mai bine să discute cu Amanda.

Tocmai era pe punctul de a deschide uşa dormitorului, când clanţa se mişcă şi apăru însăşi aceasta,

ciufulită şi cu obrajii îmbujoraţi, ca şi cum ar fi stat cu faţa îngropată în pernă, sau ar fi plâns.

— M-am purtat înfiorător, în primul rând faţă de tine şi să nu crezi că lucrul acesta m-a făcut cumva fericită.

— Nu-ţi face griji, răspunse Elizabeth retrăgându-se în cameră pentru a-i face loc să intre. Sigur, aş fi preferat să ştiu şi eu dinainte ce intenţii ai, dar mă bucur c-ai spus totul. Erai hotărâtă să faci asta chiar înainte de a pleca la petrecere, nu-i aşa?

— Îmi pare rău că nu ţi-am împărtăşit acest gând, dar m-am gândit că-i vei spune lui Peter şi n-aş fi vrut să se întâmple aşa ceva.

— Şi el avea dreptul să ştie.

— A fost oribil din partea mea, dar spune-mi că nu mă urăşti.

— Nu fi absurdă; doar ţi-am spus că mă bucur c-ai făcut-o.

— Da, dar pari îngândurată. Eşti supărată fiindcă Peter e în încurcătură?

— Nu sunt supărată, dar îmi pare rău pentru el. Nu merita să păţească aşa ceva. N-ai procedat corect răzbunându-te astfel pe el.

— Îl iubeşti pe Peter?

— În niciun caz!

— El ţine la tine.

— Ba nu. A venit la Bolani pentru că voia să lucreze pentru tatăl tău şi în speranţa de a lua legătura cu tine. Am fost mai mult timp în compania lui pentru că tu nu-l voiai în preajma ta şi, indiferent ce crezi, Peter e foarte sensibil.

— Sensibil! Tot atât de sensibil ca acest scaun. Dacar fi dat dovadă de sensibilitate, nu mi-ar fi vorbit aşa.

— Nu-l înţelegi; nici măcar nu-ncerci, deşi nu e deloc o fire complicată. Nu e genul de om care să-ţi cânte în strună, aşa cum o fac căpitanul Cranwood şi ceilalţi, dar

dacă nu te atrage, cel puţin poţi încerca să nu fii rea cu el; este o datorie pe care orice femeie o are faţă de oricine care ţine la ea.

— E îngrozitor de greu să trăieşti la înălţimea standardelor tale, draga mea. Nu cred că voi reuşi vreodată să fiu bună cu

Peter; nu am nobleţea sufletească necesară. De fapt, cum as încerca, mi-aş aminti imediat că mi-a reproşat lipsa de loialitate şi de caritate.

— A spus Peter aşa ceva?

— Şi nu numai atât. Ştii, cred că mă voi întoarce în Anglia decât să fiu mereu în preajma acestei creaturi gata în orice moment de ceartă.

— Nu cumva îi acorzi o importanţă prea mare? în definitiv, va avea aripa sa de clădire în care va locui şi va fi prezent strict în calitate de asistent personal al tatălui tău. Cred că nici n-o să vă vedeţi unul cu celălalt. Sigur, există riscul ca, în urma acestui episod, Julian să nu-l mai considere corespunzător pentru acest post şi să recomande numirea altcuiva.

— Mă gândesc că nu e drept să sufere pentru simplul motiv c-a fost de acord să păstreze secretul nostru. Voi discuta cu tata. Ar fi mai bine să discut şi cu Julian.

— I-am promis lui Peter să discut astăzi cu Julian problema lui; se pare că se teme mai mult de Julian decât de tatăl tău.

— Chiar vrei să faci tu asta? întrebă Amanda plină de recunoştinţă. Ştii, aseară am avut impresia că Julian şi-a dat seama de ceea ce-am urmărit şi că ne-a dispreţuit pentru asta. Pe de altă parte, e posibil să fi avut dreptate în privinţa lui: începea să arate o preferinţă pentru tine şi-ar fi putut avea un şoc. În orice caz, nu mă atrage deloc ideea unei întâlniri cu el, astăzi. Am de gând să fiu foarte liniştită şi plină de bunătate în cursul acestei zile, adăugă ea, ridicându-se să plece. Voi lua prânzul cu doamna

Kelvey, o voi plimba în căruciorul ei cu rotile, voi juca o partidă de cărţi cu ea.

— Din nou?

— E foarte drăguţă şi are atât de mult curaj, încât mă simt întotdeauna jenată în faţa ei.

— Ştii ceva? spuse Elizabeth zâmbind enigmatic. Am impresia că Peter e un prost: uşa e deschisă şi el continuă să se chinuie să găsească o breşă în zid.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui; dar sunt de acord cu tine că e un prost – şi încăpăţânat ca un catâr, pe deasupra. Doar nu te poţi mărita cu o astfel de combinaţie, scumpa mea. Trimite-l la plimbare.

Elizabeth râse şi coborî în living. Îşi dorea atât de mult să-l vadă pe Julian, să-l audă spunând că nu se schimbase nimic, dar, pe de altă parte, ceva o reţinea. Ştia că programul de lucru la Guvern începea la opt şi jumătate şi considera că ora nouă şi jumătate este foarte potrivită pentru a-i trimite o cerere oficială de acordare a unei audienţe. Aşadar, se hotărî să plece.

În momentul în care şoferul opri în faţa impunătoarei clădiri a Guvernului, Elizabeth simţi o nelinişte: era posibil ca Julian să refuze s-o primească, deşi o-ncurajase de-atâte ori să vină oricând are nevoie de ceva. numai că asta se-ntâmpla când o credea Amanda.

Ajunse în sala de aşteptare cu aspect auster din faţa biroului lui şi, la puţin timp după ce sosirea ei fusese anunţată, o uşă interioară se deschise, dar, spre surprinderea sa, nu apăru decât adjunctul.

— Bună dimineaţa, domnişoară. Mayne. Am înţeles că doriţi să discutaţi cu domnul Stanville.

— Da, vă rog, dacă nu e prea ocupat.

— Este ceva personal, sau vă pot ajuta eu?

— Nu e personal, minţi ea, deşi tot ce era legat de Julian avea ceva în inima ei. Nu este însă nici strict oficial. Ştiu că nu se procedează astfel.

— Nu este niciun fel de problemă în această privinţă. În mod normal, şeful meu ar discuta imediat cu dumneavoastră, dar. nu este aici.

— Vreţi să spuneţi că întârzie?

— Nu e vorba de o consecinţă a petrecerii de aseară, dacă la asta vă gândiţi. Domnul Stanville e una din acele rare creaturi asupra cărora alcoolul nu are niciun efect. Altceva s-a întâmplat: domnul Stanville a plecat din Bolani şi nimeni nu ştie de ce.

Deşi auzise perfect cuvintele Elizabeth părea incapabilă de a le pătrunde sensul. Cum adică? Julian îşi părăsise datoria fără nicio explicaţie? El, Julian? Era fantastic, incredibil.

— Când a plecat? reuşi ea să-ntrebe în cele din urmă.

— Cred că în zori.

— Cei din personalul lui de serviciu spun că i s-a pregătit o valiză şi că s-a îmbarcat în şalupă. Secretarul său nu ştie absolut nimic – a plecat şi el de la petrecere împreună cu noi toţi. Totuşi, domnul Stanville trebuie să fi trecut pe aici devreme dimineaţa, pentru c-am găsit în seif, într-un loc pe care-l verific în fiecare zi după ce vin la birou, o scrisoare de la el.

— Şi ce scrie?

— Doar că trebuie să plece pentru un timp şi dă instrucţiuni în legătură cu modul în care să rezolvăm diverse probleme importante care pot apărea în următoarea săptămână, cel mult zece zile. Trebuie să amân şedinţa Adunării Legislative până la întoarcerea lui sir Henry. Mă tem că asta e tot ce vă pot spune.

— Chiar nu bănuiţi unde a plecat? N-a dat niciun indiciu la petrecerea de aseară?

— Absolut nimic. Atitudinea lui mi s-a părut cam rigidă aseară când ne-am despărţit, dar am pus-o pe seama oboselii; avusese o zi grea ieri, dar, de fapt, fiecare zi a fost la fel de lungă şi grea de la plecarea Guvernatorului. Ştiţi,

şi eu mă gândeam să iau legătură cu dumneavoastră; aţi fost. destul de apropiaţi şi speram că poate ştiţi ceva ce nouă celorlalţi ne scapă.

— Nu, nimic. Nu pot să cred c-a dispărut chiar aşa. A mai făcut vreodată asta?

— Niciodată. Şi eu sunt la fel de uluit ca şi dumneavoastră. Totuşi, sunt sigur că ne va trimite un mesaj în cursul zilei de azi; vă voi anunţa imediat ce-l voi primi.

Elizabeth îi mulţumi şi se retrase. Păşea împovărată de absenţa lui Julian; Julian plecase din Bolani – îşi repeta, neputând totuşi să cuprindă enormitatea acestui fapt. Fără Julian, Bolani era complet pustiu. Bolani era Julian.

Temerile care o ţinuseră trează aproape până în zori o asaltară din nou. Poate că plecarea lui era. O modalitate de-a pune capăt prieteniei cu aceea pe care o crezuse fiica Guvernatorului.

Asta trebuie să fie! Era furios, mult mai furios decât lăsase să se observe; îşi dăduse seama de ceea ce urmăriseră ele şi probabil se felicita pentru ideea de a pleca – soluţia cea mai bună pentru moment, când situaţia lui era atât de umilitoare.

Nici în ziua aceea, nici în următoarele, Julian nu trimise niciun mesaj şi toată comunitatea acceptă absenţa lui ca pe ceva normal şi inevitabil. Faptul că nu plecase însoţit decât de asistentul său personal, era un indiciu al faptului că nu putea să se fi dus prea departe. Era ciudat că nu trimitea niciun mesaj, dar nici sistemul de comunicaţii dintre insule nu era absolut sigur. Nu, nu era nimic îngrijorător.

Apoi, Elizabeth vedea din nou totul clar: trebuia să-nţeleagă că Julian încerca să-şi repare greşeala de-a fi arătat simpatie tocmai pentru cea faţă de care nu era cazul.

N-ar fi putut spune ce o determinase să meargă la

Celia Cartney. Suportase cinci zile de inactivitate, cinci zile de bârfe, cinci zile cu o Amandă aproape de nerecunoscut şi acum începea să simtă că pur şi simplu înnebuneşte dacă nu discută cu cineva deosebit – ciudat, primul nume care-i veni în minte a fost al Amandei şi nu mai zăbovi să se gândească dacă era înţelept sau nu să acţioneze sub imperiul acelui impuls de moment.

Celia zâmbi radioasă, iar ochii ei de culoarea topazului erau luminoşi şi strălucitori.

— Elizabeth! Ce drăguţ din partea ta c-ai venit! E un deranj îngrozitor la mine, dar intră, te rog.

Livingul era, într-adevăr, aproape pustiu.

— Faci curăţenie de primăvară?

— Eu? În niciun caz. Aşa arăta această încăpere când am venit aici. Mi-am strâns fotografiile. Apoi ochii i se micşorară şi parcă se urâţi instantaneu. Cum este să fii din nou tu însăţi după acea mascaradă? Ce fire autoritară trebuie să ai!

— De ce spui asta?

— Presupun că nu oricine ar fi putut s-o convingă pe Amanda s-accepte acest schimb de identităţi. Dar nu te învinovăţesc deloc. Este firesc ca noi, cei cu puţini bani, să facem tot posibilul pentru a ne fi mai bine.

Elizabeth n-o contrazise. Era îngrozitor să se creadă că acea idee prostească fusese a ei, dar nu putea discuta acest subiect cu Celia. Deja începuse să regrete că venise acolo. Pentru a schimba subiectul, întrebă convenţional:

— S-a mai gândit fratele tău în legătură cu construirea unei noi case?

— Tim nu se gândeşte la ceva ce presupune muncă decât când e constrâns s-o facă. Am fost anunţaţi că această casă şi bredă va fi distrusă de primul uragan, iar el a spus că preferă să doarmă în cort în cazul acesta.

— Dar tu? Presupun că e periculos să rămâi aici când încep furtunile.

— Da, Julian mi-a interzis să rămân aici. De fapt, de asta ai găsit tot acest deranj: îmi făceam bagajul.

— Julian ţi-a interzis. repetă Elizabeth ca un ecou. Când s-a întâmplat asta?

— În seara petrecerii. S-au întâmplat multe în seara aceea, nu-i aşa? A fost foarte drăguţ cu mine şi mi-a cerut să-i promit că voi fi gata să plec în orice clipă. Vezi tu, în viaţa mea a apărut o schimbare totală.

— Ştiai că intenţionează să plece?

— Nu mi-a spus direct, dar când am auzit, am început să fac legătura. Nu-ţi pot spune mai mult.

După zâmbetul ei, Elizabeth era convinsă c-ar fi putut; în ochii fetei era o expresie de triumf: Julian îi dăduse un motiv de speranţă: „În viaţa mea a apărut o schimbare totală”.

— Te las să continui să împachetezi. Spune-mi dacă te pot ajuta cumva.

— Ai vorbit de parc-ai fi fiica Guvernatorului. Dar, nu mă deranjează deloc. Să fiu sinceră, am fost foarte fericită că eşti doar Elizabeth Mayne. Sunt sigură că Julian nu s-ar căsători niciodată cu Amanda, pentru că nu e genul lui, dar mi-a fost teamă că s-ar fi putut ca tu să fii pe gustul lui. Oricum, s-a terminat. Te deranjează că-ţi vorbesc atât de sincer?

— Deloc, dar nu e necesar. Complimente fratelui tău. La revedere, Celia.

Elizabeth se-ntoarse acasă copleşită de povara aceleiaşi dureri, constante de când aflase de plecarea lui Julian. Nici nu mai putea gândi limpede şi simţea că se sufocă. Din fericire, Amanda era plecată, aşa că se prăbuşi într-un fotoliu şi, încet-încet, începu să-şi dea seama de cele întâmplate.

Julian o iubea pe Celia. În seara petrecerii, după plecarea oaspeţilor, se gândise bine. Categoric, nu se mai putea căsători cu fiica Guvernatorului, ceea ce-i dădea o

senzaţie de extraordinară uşurare, lăsându-l complet liber. Având-o pe Celia ca soţie, drumul său spre apogeul carierei n-avea să fie uşor. Avea să dureze mai mult până să-şi atingă scopul, dar asta nu-nsemna nimic.

Poate că avusese întotdeauna dubii în ceea ce priveşte căsătoria cu Amanda Pentan. Poate că, aşa cum spusese Celia, fusese atras puţin de ea, dar nu suficient pentru ca relaţia să reziste fără suportul titlului – doar conta mai întâi cariera şi abia pe locul al doilea, dragostea.

Şi-l imagina analizându-se sarcastic; categoric, în planul lui nu prevăzuse să se-ndrăgostească de sora unui individ aproape proscris şi, fără-ndoială, îi fusese greu s-admită acest fapt. Poate că hotărâse să plece în această călătorie tocmai pentru a-şi mai acorda un timp de gândire, ceea ce era o atitudine tipică pentru el.

Brusc, Elizabeth îşi dădu seama că, în niciun caz, Celia nu era soţia potrivită pentru el. Indiferent cât de feminină şi sofisticată ar fi fost şi cât de bine s-ar fi achitat de atribuţiile ce i-ar fi revenit, era total lipsită de sinceritate.

Celia nu era îndrăgostită de Julian, ci de imaginea ei ca soţie a lui; de altfel, era incapabilă de a iubi profund pe cineva.

Elizabeth tresări, îngrozită de ea însăşi. Nimic nu dovedea c-avea dreptate în privinţa caracterului Celiei şi, în plus, Julian nu era uşor de păcălit şi era în stare să vadă foarte clar dincolo de aparenţe.

În următoarele zile, Elizabeth avu o durere de cap continuă; îl detesta pe Julian, dar în acelaşi timp era înnebunită de grija ca nu cumva să i se-ntâmple ceva.

Apoi, într-o dimineaţă, pe când Elizabeth şi Amanda stăteau pe terasă abia respirând din cauza căldurii infernale, primiră vizita neaşteptată a lui Peter.

— Mă bucur că sunteţi amândouă aici. Nici nu bănuiţi ce vreau să vă spun. S-a primit un mesaj de pe iaht.

— Vrei să spui, de pe şalupă? sări imediat Elizabeth, albă la faţă.

— Am spus clar – de pe iaht: iahtul Guvernatorului. Amanda, tatăl tău va sosi în aproximativ o jumătate de oră.

— Eşti sigur?

— Absolut. Mesajul a ajuns la sediul Guvernului în timp ce mă aflam acolo.

— Ah, în sfârşit îl voi vedea, dragul de el! exclamă Amanda cu obrajii îmbujoraţi de plăcere şi ochii sclipitori. Să mergem cu toţii în întâmpinarea lui.

— Aşteptaţi-mă şi pe mine! Sunt noul lui aghiotant şi trebuie să mă prezint corespunzător. Nu pot apărea în şort. Ia maşina noastră şi ai grijă că, dacă nu te-ntorci în zece minute, plecăm fără tine.

— Nu uita că eu am fost cel care te-am anunţat.

— Era normal s-o faci! Pentru Dumnezeu, du-te mai repede şi împopoţonează-te, dacă trebuie s-o faci!

— Eşti cea mai îngrozitoare persoană pe care am întâlnit-o! mormăi el, întorcându-se să plece.

— Ai mai văzut vreodată aşa o bestie încăpăţânată? se adresă Amanda Elizabethei.

— Peter are dreptate, spuse Elizabeth, prea bulversată de trecerea rapidă de la speranţă la dezamăgirea bruscă, pentru a-i mai păsa de ceva. Te porţi într-adevăr îngrozitor cu el. Nu-l poţi învinui că s-a săturat de tine. Mă duc să-mi iau pălăria.

Era bucuroasă că putea scăpa astfel de Amanda, fie şi pentru câteva minute. Simţea nevoia să-şi adune gândurile pentru a fi în stare să-l întâmpine pe sir Henry cum se cuvenea. Cel puţin, exista şansa ca reîntoarcerea acestuia s-aducă lucrurile pe un făgaş normal.

Capitolul 9

O mulţime ordonată aştepta pe chei. Lateral, era aliniată garda militară, iar în apropierea acesteia, adjunctul înaltului Comisar şi membrii Consiliului

alcătuiau un grup aparte, toţi în ţinută de gală.

Iahtul arăta superb: de un alb imaculat, lustruit şi elegant. Guvernatorul apăru dintr-o cabină din faţă şi primi onorul, apoi coborî pe chei. Înalt, zvelt, cu o alură de mare distincţie, se-ndreptă spre grupul format din cele două fete şi Peter.

— Bună, scumpa mea, spuse el sărutând-o pe Amanda. Arăţi superb. Bună, Elizabeth. Ce mai faci? Mă bucur c-ai venit.

— Acesta este aghiotantul dumneavoastră, sir Henry: Peter Gilmering, se auzi o voce rece.

Elizabeth simţi că ameţeşte; Julian era chiar în spatele ei.

— Ah, da, spuse sir Henry şi, după cum îl măsură dintr-o privire, era evident că ştie totul despre el. Trebuie să vii cu noi la reşedinţe, Gilmering.

Şoferul deschise portierele limuzinei şi Amanda împreună cu sir Henry ocupară bancheta din spate, pe când Peter, conform protocolului, se aşeză pe locul din faţă. Maşina se puse în mişcare şi, în ciuda căldurii insuportabile de afară, Elizabeth se simţi părăsită în mijlocul unui vifor.

Imediat opri lângă ea maşina lui Julian, pe care în mod inexplicabil n-o observase până atunci. Fără a spune un cuvânt, Julian o instală pe bancheta din spate, după care se aşeză şi el lângă ea şi spuse şoferului să pornească.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el după un timp, pe un ton ironic. Te deranjează c-ai fost repartizată în maşina de rangul al doilea?

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse Elizabeth retrăgându-se şi mai mult în colţul banchetei şi privind cu încăpăţânare drept înainte.

— Ba cred că ştii foarte bine; acum eşti doar Elizabeth.

Era incredibil: diabolic şi crud, Julian o chinuia ca şi cum nu trecuseră decât cinci minute de la dezvăluirea Amandei şi ca şi cum n-ar fi fost nimic ciudat în legătură cu plecarea lui.

— Am fost Elizabeth tot timpul. A fost. O simplă glumă.

— De prost gust, dar pesemne că tu şi Amanda ştiţi mai bine ce tip de umor vi se potriveşte. În orice caz, continuă el după o pauză, am avut parte de o primire grozavă: glacială, atunci când n-am fost pur şi simplu ignorat.

— Voiai o fanfară care să intoneze „Iată, vine eroul”?

— Nu mai contează. Poate că sunt prea obosit. Apoi se cufundă iar în tăcere, până aproape de reşedinţă, când abordă pe neaşteptate un subiect delicat: Dacă-n caz ţi-ai făcut griji în ceea ce priveşte consecinţele implicării lui Gilmering în această farsă, de acum nu mai e nevoie. Te-a preocupat asta, nu-i aşa?

Elizabeth se-ntoarse spre el şi aroganţa din privirea ochilor lui de un albastru metalic o luă prin surprindere. Muşchii feţei i se contractară involuntar şi-şi ridică puţin bărbia, răspunzând provocării.

— Da; a intrat în acest joc împotriva voinţei lui şi-ar fi nedrept să aibă de suferit.

— I-ai promis să mă rogi să nu-i spunem nimic lui sir Henry?

— Da, răspunse ea complet uluită. Cum ai aflat?

— Am bănuit doar. De fapt, am procedat aşa cum am considerat că este cel mai bine: i-am povestit totul lui sir Henry pe iaht; a luat-o ca pe o poznă nebunească de care numai Amanda ar fi fost în stare, aşa că nu cred că se va mai deschide vreodată acest subiect.

— Mulţumesc. foarte mult.

— Am făcut-o pentru sir Henry. A fost o perioadă dificilă şi nu cred c-ar fi fost cazul să aibă probleme şi

acasă. Din fericire, s-a putut odihni pe iaht, dar în orice caz, nu trebuie să se suprasolicite, cel puţin câtva timp.

Maşina ajunse în faţa casei şi Elizabeth se alătură celorlalţi, iar Julian îşi luă rămas-bun şi plecă.

Guvernatorul, Amanda, Elizabeth şi Peter discutară puţin în living, după care sir Henry merse să se schimbe, iar Peter se pregăti pentru scurtul interviu pe care urma să-l susţină.

Prânzul se desfăşură într-o atmosferă festivă, deşi rămăseseră doar Guvernatorul şi fetele. Amanda nu întrebă nimic, ci povesti veselă, sub privirea indulgentă, plină de dragoste a tatălui său, despre călătoria din Anglia şi despre petrecerile din Bolani. Elizabeth observă însă că sir Henry mâncă foarte puţin, ca şi cum nu s-ar fi simţit foarte bine; avea în curând să afle şi cauza, când se duseră pe terasă să bea cafeaua.

— Da, da, ne-am descurcat foarte bine, tocmai răspundea Amanda unei întrebări pe care i-o pusese tatăl ei. Uneori ne mai enerva Julian pentru că este pur şi simplu un tiran. Nu lupta cinstit, tată: face un plan de la care nu se abate pentru nimic în lume, ceea ce e destul de enervant; se pare că întreaga insulă e sub controlul său.

— Julian Stanville este cel mai valoros om pe care îl avem în Tunak; mă tem în permanenţă să nu fie numit într-un post superior în altă parte. Dar, cu siguranţă, acesta va fi următorul pas pe care-l va face. Dacă n-ar fi fost Julian, acum nu m-aş afla aici. Nu vreau să fiu melodramatic, dar am fost într-o încurcătură îngrozitoare, din care el m-a salvat.

— Tu, dragul meu? Tu, în încurcătură? Ce s-a întâmplat?

— La început, n-am vrut să vă spun, dar probabil că veţi auzi tot felul de zvonuri şi e mai bine să ştiţi adevărul decât să faceţi diverse presupuneri. Julian n-a fost niciodată de acord cu metoda mea de a călători singur,

neoficial. A încercat de multe ori să mă convingă să iau o gardă militară, dar am vrut să rămân fidel stilului meu, având convingerea că e mai bine să inspir încredere decât teamă. Am plecat la Villune doar cu un slujitor şi un secretar – acesta din urmă, un tânăr lipsit de experienţă care l-am luat cu mine mai mult pentru a-l instrui.

— Localnicii ţi-au făcut probleme?

— La început totul a mers bine. Probabil că vi s-a spus că vizita mea la Villune avea ca scop soluţionarea unor dispute legate de succesiune. Ei bine, am descoperit că vechiul conducător murise în condiţii destul de violente, dar populaţia m-a rugat să nu investighez cazul, ci să numesc imediat la conducere pe succesorul său. M-am gândit şi m-am decis să fac aşa cum m-au rugat, astfel încât n-am comparat pretenţiile emise de pretendentul la conducere cu cele ale fiului fostului conducător şi decizia mea a fost în favoarea fiului. Aşadar, a fost proclamat noul conducător şi-au început pregătirile pentru festivitate. Până aici, totul a fost bine.

— Julian a venit la Villune, sir Henry? se auzi Elizabeth întrebând, fără să se poată controla.

— Da, dar n-am ajuns încă acolo. Ocolesc prea mult?

— Deloc, deloc, îl asigură ea cu căldură, dorindu-şi însă ca firul poveştii să se desfăşoare mai repede.

— Se pare c-am avut prea mare încredere în localnici şi-am supraestimat capacitatea celor învinşi de a se purta corect în acest eşec. Într-o după-amiază, călăream singur. Brusc, am fost încercuit de aproximativ cincizeci de simpatizanţi ai pretendentului la conducere şi am fost escortat în munţi.

— Dumnezeule! Chiar se-ntâmplă astfel de lucruri? Credeam că sunt numai subiecte de romane.

— N-a fost prea plăcut. Villune e o insulă primitivă şi condiţiile în lagărul de prizonieri sunt aspre. M-au tratat cât au putut de bine, dar eram totuşi prizonier. După patru

zile, slujitorul meu m-a reperat. L-am văzut ascunzându-se pe lângă noi şi-am reuşit să trimit prin el un bilet secretarului său. Apoi, zilele au început să se târască una după cealaltă, la nesfârşit. Mă simţeam din ce în ce mai slăbit, dar, dac-aş fi putut ajunge lângă cai, aş fi-ncercat să fug.

În ochii Amandei apărură două lacrimi mari, dar rămase tăcută.

— De fapt, continuă sir Henry calm, n-am ştiut mai mult până la venirea lui Julian. Răpitorii m-au mutat de câteva ori în locuri diferite, încât pierdusem speranţa de a mai fi găsit vreodată. Cu toate acestea, n-am putut afla de venirea lui Julian, pentru că acesta lăsase şalupa la Yefuang, restul drumului făcându-l cu o canoe a băştinaşilor. Apăru într-un mod ciudat, îşi reaminti el cu un zâmbet. A venit în amurg, cu o mică bandă de localnici. Au apărut din munţii care ne înconjurau; Julian a tras un foc de armă în aer, ceea ce-nsemna că voia să discute şi să negocieze, apoi problema a fost lămurită imediat şi am fost eliberat. L-am adus cu noi, la Bolani, pe răpitor; acum, se află într-o celulă de închisoare, unde poate medita la rece asupra a ceea ce-a făcut.

Apoi, sir Henry dădu treptat şi celelalte amănunte, în timp ce-şi fuma trabucul: secretarul său, deşi se afla încă pe insulă, era lipsit de orice autoritate, aflat în imposibilitatea de a acţiona; totuşi, reuşise să dea câteva instrucţiuni slujitorului care-i adusese biletul, şi-anume, iahtul trebuia să rămână în golf, ca simbol al autorităţii, iar acesta să facă tot posibilul ca înaltului Comisar de la Bolani să-i parvină un mesaj.

Acţiunea durase mult; Julian primise vestea târziu chiar în seara în care avusese loc petrecerea la el acasă. A dat ordin imediat să i se pregătească şalupa pentru o călătorie lungă. A trebuit să plece pe ascuns, fără niciun cuvânt despre misiunea sa, pentru că, făcută publică,

ştirea despre o insurecţie în Villune ar fi creat probleme în toate insulele învecinate.

— Dar de ce n-a luat Julian soldaţi? întrebă Elizabeth. A fost o nebunie din partea lui să plece singur. El, despre care se spune că este atât de calculat!

— Soldaţii n-ar fi putut debarca fără să fie observaţi. Nu uita că dorinţa fanatică a acelui individ de a fi şef îl împinsese deja la un act de trădare care se pedepseşte cu moartea; deci, n-ar mai fi avut nimic de pierdut.

— Adică, Julian s-a temut că, dac-ar fi fost aduşi soldaţi, ai fi fost ucis?

— Era concluzia logică. N-aveau puşti, dar când a venit Julian, era deja un scandal din cauza uciderii cuiva cu lovituri de pumnal. Pentru că numai Julian avea puşcă, n-am putut face mai mult decât să ne luăm prizonierul şi să ne-ndreptăm spre cai.

— Julian e minunat! exclamă Amanda, cu ochii plini de lacrimi. Ştiam eu că e în stare de astfel de fapte.

Elizabeth îşi dădu seama că Guvernatorul preferase să treacă sub tăcere multe aspecte, de exemplu suferinţa sa psihică, zile în şir, precum şi starea de degradare fizică în care, mai mult ca sigur, îl găsise Julian. De altfel, sir Henry promisese noului conducător că va trimite un detaşament de soldaţi la Villune, care să asigure paza timp de şase luni.

Cât despre rolul jucat de Julian, Elizabeth nu se putea gândi fără să simtă în continuare un fior de groază. Nici nu ştia cum să-i caracterizeze fapta: nebunească, îndrăzneaţă, calculată. În orice caz, bărbatul acesta o făcea să se simtă deopotrivă furioasă şi smerită, mândră şi înspăimântată.

Restul zilei trecu în linişte, dar se simţea deja o diferenţă în atmosfera de la Reşedinţă. Ziua următoare, Peter se mută în apartamentul care i se pregătise la etaj, concentrându-se asupra atribuţiilor pe care le avea.

Amanda aflase că şi ea are unele îndatoriri: acţiuni caritabile, diferite vizite. De asemenea, sir Henry o sfătuise să se intereseze de activitatea de la bucătărie şi chiar de personalul de serviciu şi, spre surprinderea lui află că deja făcuse cunoştinţă cu soţia şi copiii grădinarului şef.

Peter petrecea mult timp singur în apartamentul său şi, când se-ntâmpla s-o întâlnească pe Amanda, se salutau doar, abia privindu-se.

Cât despre Elizabeth, viaţa ei în Bolani era diferită de cea pe care şi-o imaginase cât era în Anglia, iar principala diferenţă consta în faptul că acum nu mai putea concepe lumea fără Julian.

Acesta venea la reşedinţă în fiecare zi, deoarece, la sugestia lui, sir Henry încă nu-şi reluase activitatea în mod oficial, mai rămânând un timp acasă, pentru a se reface complet. Elizabeth se-ntâlni cu el chiar în prima zi când venise să-l pună pe sir Henry la curent cu diferite probleme.

Aranjase florile aduse din grădină în vaze şi tocmai ducea fiecare vază la locul ei, când îl văzu pe Julian aşteptând singur în încăpere. O salută şi-i luă vaza din mână.

— Unde vrei s-o duc?

— Acolo, pe comodă, te rog. Mulţumesc. Sir Henry ştie c-ai venit?

— Probabil. M-a văzut Kosi când am intrat. Tu aranjezi florile? Tonul lui era oarecum indiferent, dar zâmbetul de pe buze era plăcut, deşi imposibil de interpretat.

— De cele mai multe ori, da. Sunt bucuroasă ori de câte ori pot face câte ceva.

— Trece timpul mai repede astfel?

— Nu, nu de-asta. Totuşi, ştia că acesta era motivul; timpul trece greu când eşti nefericit. Nu sunt obişnuită cu

atât de mult timp liber la dispoziţie şi sunt mai fericită când am ceva anume de făcut. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Apropo, pot acum să-i dau lui Gilmering aprobarea de a vizita Centrul de pescuit al perlelor pentru care a făcut cerere atunci. Nu s-a putut la momentul respectiv pentru că, din cauza deplasării lui sir Henry în acele condiţii incerte, trebuia limitată orice ieşire în afara insulei. Voi avea grijă ca pe autorizaţie să se specifice şi dreptul de a fi însoţit.

— Îi voi spune lui Peter.

— Foarte bine. Bănuiesc că-i plăcut să-l ai tot timpul aici, în casă. Sir Henry mi-a spus că e foarte capabil din punct de vedere profesional, aşa că nu va trebui s-aşteptaţi mult până să aveţi permisiunea de a vă căsători.

— Să ne căsătorim? Ce te face să crezi asta?

— M-am cam grăbit? Te rog să mă scuzi.

Sarcasmul lui o înfurie atât de mult, încât nu putu să-i dea replica imediat. Apoi, îi pieri dorinţa de a-l răni – poate şi pentru că, văzându-l ridicând din umeri şi-ntorcându-se spre bibliotecă, observă pe figura lui o expresie de oboseală şi resemnare cu care nu era deloc obişnuită. Ar fi dorit să facă o aluzie la fapta lui salvatoare, dar o paraliza teama de a primi un răspuns cinic din partea lui, aşa că rămase tăcută în continuare. Oricum, nici n-ar mai fi avut timp să spună ceva, pentru că uşa se deschise brusc şi apărură Guvernatorul şi fiica lui.

Amanda se opri o clipă, apoi se-ndreptă repede spre Julian, îl îmbrăţişă şi-l sărută încântată.

— Dumnezeule! exclamă acesta, părând să radieze de fericire, ca şi când n-ar fi fost atât de rigid doar cu câteva clipe înainte. Nu mi-aş fi închipuit!

— Asta pentru că l-ai adus acasă pe tata viu şi nevătămat. Eşti minunat, Julian.

— Hmm! Dacă ştiam că mă aşteaptă o astfel de recompensă, veneam mai devreme.

— Dragul meu, eşti aproape uman! Trebuie să ne cunoaştem mai bine.

— De ce nu? Şi tu eşti o femeie curajoasă!

Zâmbetul adresat Amandei era sincer şi deschis, dar ridicându-şi capul Julian aruncă o privire spre Elizabeth şi zâmbetul lui căpătă o expresie de maliţiozitate care-i pătrunse în inimă, rănind-o.

Pentru ea, semnificaţia acestui zâmbet era clară: indiferent cât se străduiseră ele să-l pună într-o situaţie dificilă, acum totul era în favoarea lui, fără ca el să fi făcut practic nimic în acest scop: acum Amanda, fiica Guvernatorului îl curta.

— Este surprinzător, interveni sir Henry, cum o femeie poate schimba totul. Ar trebui să-ncerci, Julian.

— Poate o voi face într-o zi, răspunse el, după care îl urmă pe Guvernator în bibliotecă.

Din ziua aceea, Elizabeth evita orice întâlnire cu Julian, iar acesta refuza, sub diverse pretexte, invitaţiile lui sir Henry de a veni în vizită la reşedinţă.

Într-o noapte, locuitorii insulei organizară un carnaval ciudat al apei. Canoele lor, luminate la fiecare capăt de-o torţă, înconjurau laguna pentru a merge apoi la recif.

Elizabeth venise pe plajă alături de Amanda, Peter şi alţi câţiva. Fascinată de lumina torţelor dansând în întunericul nopţii, privea florile aruncate în ocean.

— Dacă primele sunt duse de ocean florile roşii, i se explică, înseamnă că vor fi uragane îngrozitoare – cel puţin aşa se spune. Dimpotrivă, florile albe înseamnă anotimp liniştit.

— Şi e într-adevăr aşa?

— Nu cred, dar în orice caz, aceste flori fac acest carnaval mai frumos.

Deodată, Elizabeth o văzu pe Celia Cartney puţin mai în faţă. La început, i se păru ciudat s-o vadă singură

printre băştinaşi, apoi îşi dădu seama că, de fapt, se comporta ca şi cum ar fi fost în panică.

— Uite-o pe Celia Cartney, spuse ea imediat, atrăgându-i atenţia lui Peter. Probabil s-a pierdut de fratele ei. Poţi ajunge până la ea?

— Este imposibil în aglomeraţia asta, dar o ţin sub observaţie până când o ajungem din urmă.

Părea destul de uşor de realizat, numai că erau mii de oameni şi se înainta încet. Totuşi, nu mai aveau mult până la ea când o maşină gri se apropie şi, cu ochi de şoim, şoferul o reperă, reuşi s-ajungă până la ea şi o conduse protector înapoi la maşină.

Paralizată, Elizabeth urmări scena din interiorul maşinii unde lumina era aprinsă: cu faţa spre Julian, Celia zâmbea printre lacrimi, uşurată, dar fără să-şi fi revenit complet din spaima trăită, în timp ce Julian, într-o atitudine protectoare, îi spunea ceva, încercând s-o liniştească.

— Gata! spuse Peter. Julian a salvat-o şi pe ea. Mă-ntreb cine urmează.

Acest mic incident explica însă de ce Julian nu venea la reşedinţa Guvernatorului decât strict în interes de serviciu. Pesemne că, înainte de a pleca din Bolani spre Villuni, luase o decizie şi nu mai era decât o chestiune de timp până avea s-anunţe căsătoria lui cu Celia Cartney.

Deşi tremurând, Elizabeth făcu eforturi uriaşe pentru a se comporta normal alături de ceilalţi din grupul ei.

Când festivalul se termină şi ajunse în camera ei, era inutil să se mai prefacă; lacrimile reprimate atât de mult timp refuzau să mai izbucnească acum, dar îi brăzdaseră adânc sufletul.

Capitolul 10

În cele din urmă, Elizabeth merse cu Peter la Manai, la locul în care se făcea cultura perlelor.

Peter venise direct la ea, cu o zi înainte, îşi ceru

scuze faţă de Amanda şi-i propuse:

— Am primit autorizaţia, Elizabeth. Având în vedere c-ai fost atât de amabilă şi-ai pus o vorbă bună pentru mine, vrei să mă însoţeşti?

— Sigur că da. Simţise cum Amanda devine brusc foarte atentă, dar nu-i păsă. Peter era o prezenţă odihnitoare şi-o atrăgea ideea de a petrece o zi în altă parte.

— Mâine e sâmbătă, aşa că putem pleca destul de devreme. Îţi convine la ora nouă?

— E perfect.

— Atunci ne-ntâlnim chiar aici pe terasă, mâine la ora nouă.

Abia după câtva timp de la plecarea lui Peter, Amanda comentă caustic:

— Nu ştiu ce-a păţit aghiotantul de e atât de ţeapăn şi oficial; s-o fi molipsit de la Julian.

— Cred că aşa a fost în timpul serviciului. Când l-am cunoscut în Anglia, tocmai pleca, iar aici a început lucrul abia după venirea tatălui tău; cred că abia acum îl poţi vedea aşa cum este în mod normal.

— Îi iei apărarea cu patimă!

— Şi ţie ţi-aş lua apărarea cu tot atâta patimă dacă ai fi nedreptăţită. Te deranjează dacă merg mâine acolo cu el?

— De ce m-ar deranja? Chinul va fi al tău, nu al meu.

Apoi, exasperată şi bosumflată, se ridică şi părăsi terasa.

Elizabeth era într-adevăr bucuroasă că poate face acea excursie. Vedea lucruri interesante şi şeful departamentului – un bărbat scund, în vârstă, cu trăsături orientale şi un accent englezesc încântător – veni în întâmpinarea lor şi le explică procesul de pescuit al perlelor, după care îi luă într-o canoe să le arate cuştile mici de stridii ţinute sub apă.

Elizabeth luă în mână câteva perle – lucioase şi perfect sferice, menite să dea un plus de rafinament femeilor din marile metropole – gândindu-se la partea nevăzută şi necunoscută a acestei străluciri.

— Sunteţi prieteni cu înaltul Comisar, domnul Stanville, întrebă şeful, înainte de a se despărţi de ei.

— Îl cunoaştem bine, răspunse Elizabeth imediat. Doriţi să-i trimiteţi un mesaj?

— Aş dori să-i duceţi aceasta, spuse el scoţând din buzunar un pacheţel. E o perlă neagră foarte mare pe care am găsit-o într-o scoică uriaşă. I-am promis-o pentru colecţia sa.

— Bine, dar nu e valoroasă? O puteţi da, aşa, pur şi simplu?

— Este mai sigur s-o trimit prin dumneavoastră decât cu unul din oamenii mei. Domnul Stanville va plăti Companiei aşa cum a mai făcut şi înainte.

Elizabeth luă pachetul şi-l aşeză cu grijă în buzunarul adânc al rochiei, gândindu-se cum îl va trimite acasă la Julian şi începând chiar să compună în gând un mesaj de însoţire.

Părăsiră Centrul de pescuit perle şi se-ntoarseră pe puntea ambarcaţiei cu care veniseră; lăsaseră echipajul să mai petreacă puţin în compania localnicilor din Manai, iar ei pluteau acum în voie în lagună; întinşi în şezlonguri la umbra copertinei, moţăiau şi discutau, savurând un moment de deplină relaxare.

— Ştii, spuse Peter, ne-nţelegem atât de bine, încât e mare păcat că nu ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

— Dacă ne-am fi îndrăgostit, poate că nu ne-am mai fi-nţeles atât de bine. Când te îndrăgosteşti, nu ai parte decât de zbucium.

— Dacă dragostea e împărtăşită, această stare trebuie să fie suportabilă. Dragostea devine insuportabilă doar când ştii sigur că femeia iubită nu-ţi acordă nicio

şansă.

— Peter, cât de mult ai iubit-o pe Amanda?

— Se spune că nu există dragoste neîmpărtăşită şi, dacă ţi se pare aşa, nu e decât infatuare! Crezi asta?

— Nu!

— De ce? Se aplecă şi-i examină faţa palidă, cu obrajii brusc îmbujoraţi.

Dacă până atunci Elizabeth răspunsese prompt, acum se gândi câteva clipe înainte de a da ceea ce părea o explicaţie logică.

— La cei ce se căsătoresc, câteodată e evident că unul din parteneri e mai îndrăgostit decât celălalt. Din acelaşi motiv, se desfac şi logodnele; infatuarea este rapidă şi dinamică şi cred că se consumă rapid, pe când dragostea, nu.

— Aşa e, fir-ar să fie.

Tăcură un timp, legănaţi uşor de valuri.

— Cred c-ar trebui să ne-ntoarcem, spuse Peter pe un ton resemnat.

— Nu mai e nimic de văzut în Manai?

— Mai este staţia meteorologică, dar nu cred s-avem voie acolo fără autorizaţie. Este condusă de un oficial alb şi de doi funcţionari indigeni.

— Nu crezi c-ar trebui să-i anunţăm că suntem aici, în caz că vor să trimită un mesaj la Bolani?

Întrebarea rămase fără răspuns, pentru că în clipa următoare amândoi fură zdruncinaţi de o puternică izbitură în urma căreia vasul se-nfipse într-un recif.

— Dumnezeule! Sunt complet nebun! Am uitat de cârmă. Dacă n-o redresez imediat, se va sfărâma. Încearcă să-mpingi cu vâsla din partea laterală.

Speraseră ca, unindu-şi eforturile, să desprindă botul ambarcaţiei din stânca în care era prins, dar un val uriaş aproape că-i acoperi, înainte de a se sparge ameninţător.

— N-ar fi mai bine, propuse Elizabeth, să înotăm

înapoi la ţărm şi să trimitem băieţii să rezolve? Probabil că ei s-au mai confruntat cu astfel de situaţii.

— Nu te pot lăsa să înoţi pe o distanţă atât de mare. Poate că nu mai este un alt vas care să ne ducă la Bolani şi nu putem întârzia. Trebuie neapărat să deblocăm vasul ăsta. La semnalul meu, împinge cât poţi cu vâsla.

Elizabeth făcu întocmai şi vâsla se rupse, o aşchie mare sărindu-i în braţ. Pentru a uita de durere, apucă o prăjină şi continuă ceea ce nu reuşise cu vâsla.

— E prea grea pentru tine! strigă Peter care coborâse din barcă pe stâncă, de unde se străduia să opună rezistenţă. Un val îl trânti, zădărnicindu-i din nou efortul.

Elizabeth îi înţelegea perfect furia şi desperarea; ar fi fost o situaţie umilitoare să fie necesar să se trimită o şalupă din Bolani. Oricum, vor arăta ca nişte naufragiaţi când vor ajunge acasă şi sir Henry va dori să afle motivul. Nici nu se mai gândi mai departe. Deocamdată, era clar că Peter avea nevoie de ajutor, aşadar sări şi ea din barcă, lângă el, pe recif.

— Du-te înapoi! strigă Peter. Dacă ţi se-ntâmplă ceva, răspund cu capul.

— Dacă împingem de trei ori, cred că e suficient, spuse ea râzând şi făcându-şi elan. Dă semnalul.

Împinseră de patru ori, cu un efort aproape supraomenesc şi, în sfârşit, reuşiră să disloce barca de unde era înţepenită în stâncă. Peter sări în barcă, apoi se răsuci astfel încât s-o poată ridica şi pe ea şi s-o aşeze în siguranţă lângă el. Câteva minute rămaseră nemişcaţi, unul alături de celălalt, încercând să-şi recapete suflul.

— Dacă te-ai fi rănit cumva, spuse Peter în cele din urmă, cu voce tremurată, m-aş fi aruncat în mare şi n-aş mai fi ieşit niciodată.

— Nu mi-ar fi folosit la nimic, spuse ea acoperindu-şi cu palma umflătura urâtă care-i pulsa dureros pe braţ. Acum, cred c-ar trebui să treci la cârmă.

Zece minute mai târziu, ajunseră la ţărm şi coborâră pe plajă, spre mirarea localnicilor care lucrau acolo şi care nu-nţelegeau de ce aceşti europeni preferaseră să-şi distrugă hainele în loc să ceară de la ei saronguri, dacă-şi uitaseră acasă costumele de baie.

Până la urmă, chiar recurseră la această soluţie: împrumutaseră saronguri, aşteptând să li se usuce hainele şi să se termine acele câteva reparaţii care tocmai se făceau la barcă. Rana Elizabethei, acoperită cu o fâşie de mătase cerută de la una din femeile indigene, arăta cât se poate de urât; aşchia se înfipsese adânc în carne şi, fiind la braţul drept, Elizabeth nu riscă să intervină ea însăşi pentru a o scoate.

Se înserase deja când plecară şi se făcuse aproape ora opt când barca ajunse lângă şalupa cu care veniseră.

— Bună seara. Am stat pregătiţi să intervenim în orice moment, spuse un tânăr funcţionar care-i întâmpină la bordul şalupei. Sir Henry şi înaltul Comisar s-au interesat ce s-a întâmplat şi v-aşteaptă o maşină. Aţi avut neplăceri?

— Nu, se grăbi Elizabeth să răspundă. Barca a lovit o stâncă şi a trebuit reparată, iar noi a trebuit s-aşteptăm până a fost gata, asta a fost tot. Era bucuroasă că, fiind întuneric, funcţionarul nu putea vedea starea jalnică a hainelor ei. Dacă Peter putea scăpa de întrebări, deoarece exista o intrare laterală care ducea direct la apartamentul său, pentru ea n-avea să fie chiar atât de simplu: va trebui să traverseze livingul puternic luminat pentru a ajunge la scara principală interioară.

— Ar trebui să fim sinceri, spuse Peter după ce urcară în maşină. Îmi pare rău c-a ieşit aşa, Elizabeth.

— Nu cred că e necesar să dăm explicaţii; în definitiv, n-am întârziat chiar atât de mult. S-aşteptăm până ajungem la reşedinţă şi vom vedea atunci ce se-ntâmplă.

Brusc, îşi aminti de perla neagră. Băgă mâna în

buzunar – era gol. Rămase stupefiată de enormitatea faptului. Îi fusese încredinţată o perlă neagră rară care trebuia să-i parvină lui Julian şi ea o pusese în buzunarul adânc al rochiei, crezând că e mai în siguranţă decât în poşeta mică în care-şi ţinea rujul şi pudra, numai că poşeta rămăsese în barcă, iar pacheţelul cu perla trebuie să-i fi căzut în timp ce-l ajuta pe Peter să-mpingă barca. Până la Kalaba Hill, nu se va mai putea gândi la nimic altceva; nu auzi nimic din ceea ce spusese Peter, dar reuşi să-i reamintească în momentul sosirii la reşedinţă, să intre pe intrarea laterală.

— Poate c-ai dreptate; împreună am produce o impresie mai puternică decât fiecare separat. Dar, dacă te asaltează cu întrebări, nu încerca să-mi iei apărarea.

Uşa de la intrarea principală nu era încuiată, aşa că Elizabeth putu intra în holul imens pustiu. Uşa de la living era întredeschisă şi nu se vedea decât o lumină slabă, ca şi cum cineva ar fi citit lângă o veioză – probabil sir Henry. Se părea că Amanda era plecată.

Traversă vestibulul şi urcă scările în linişte. Trebuia să se schimbe repede şi să hotărască în privinţa perlei. Mai era şi durerea aceea din braţ, dar nu asta o preocupa acum; ar fi preferat să aibă o duzină de aşchii înfipte în braţe şi picioare, decât să fi pierdut perla. Cum avea să explice totul?

Când ajunse la capătul scărilor, îl văzu pe Peter aşteptând în faţa camerei lui, ca pentru a se asigura că totul e-n regulă cu ea; abia după ce o văzu, îi făcu semn cu mâna şi dispăru înăuntru. Elizabeth se-ntoarse spre dreapta, dar în clipa următoare simţi că sângele i se opreşte-n vene.

Julian tocmai intra din balcon şi se-ndrepta spre ea. Pesemne că-i văzuse venind. Instinctiv, Elizabeth se trase într-o parte în care lumina părea să nu fie atât de puternică. Timp de câteva clipe, o privi atent, fără să

spună niciun cuvânt.

— Ai avut un accident? întrebă el brusc, arătând spre braţul pe care ea, involuntar, tot încerca să-l acopere cu mâna.

— Nimic grav. Nu. nu ştiam că eşti aici.

— Sir Henry m-a invitat la cină şi n-a acceptat niciun fel de refuz din partea mea. Nu te-am văzut niciodată atât de palidă. Ce naiba s-a întâmplat?

— Julian, şopti ea, umezindu-şi buzele, am făcut ceva îngrozitor. Şeful Centrului de pescuit al perlelor mi-a dat o perlă neagră pentru tine – o perlă mare pentru colecţia ta. Am. am pierdut-o.

— Asta e tot?

— Nu e suficient? Era foarte mare, ca acelea pe care mi le-ai arătat odată; trebuie să fi fost foarte valoroasă şi mare. Nu-mi pot ierta faptul c-am pierdut-o.

— Pot să văd ce-ai păţit la braţ?

— Bine, dar perla. ce pot să fac acum?

— Absolut nimic, decât. dacă ai cumva idee unde ai pierdut-o. Nu-mi place eşarfa aceea de mătase legată în jurul braţului; poate fi murdară. Ai cumva nişte bandaje la tine în cameră?

— Există plasture la baie. chiar aici, următoarea încăpere. Voi merge să iau. Julian, în legătură cu perla. cred c-am pierdut-o în mare.

— Atunci, s-a terminat. De fapt, adăugă el pe un ton rece, abia atingându-i cotul în timp ce deschise uşa băii ca ea să poată intra, arăţi de parcă-ai fi stat toată ziua în apa oceanului, fără să te mai deranjezi să te dezbraci. Şi părul îţi miroase a apă de mare! Aşază-te aici. Îi desfăcu plin de delicateţe eşarfa din jurul braţului, în timp ce ochii îi sclipeau de lacrimi pe care nu-ndrăznea să le lase să curgă în voie. Dumnezeule! şopti el abia stăpânindu-se, văzând umflătura roşie având în mijloc o rană neagră, adâncă. Ai ceva înăuntru.

— O aşchie de lemn.

— De câte ore stai aşa?

Elizabeth nu răspunse. Julian umpluse deja chiuveta cu apă şi picurase antiseptic înăuntru. Apoi, purtându-se cu ea ca şi cum ar fi fost un copil, o aplecă uşor până când rana de la braţ ajunse în apă; curăţă sângele uscat şi luă din dulăpior o pensetă pe care o dezinfectă în acelaşi antiseptic.

— O să te doară îngrozitor, dar dacă te mişti, s-ar putea să rămână o parte din aşchie înăuntru. M-ai auzit? întrebă el printre dinţi, apucând-o strâns de mână.

Elizabeth încuviinţă din cap, cu ochii deja sticloşi de durere şi lacrimi înăbuşite. Privea fix pe deasupra capului lui, atât de aproape de faţa ei şi reuşi să stea nemişcată, deşi apropierea lui era mai mult decât putea îndura în acele momente.

— Nu-ţi face griji în privinţa perlei, spuse el în mod neaşteptat. Cele negre nu sunt frumoase şi valoarea lor pe piaţă este mult mai mică decât a celorlalte. Aceea ar fi constituit o curiozitate doar ca mărime, atâta tot. Îmi vor trimite alta, dacă îi rog.

Julian extrase aşchia şi i-o arătă: lungă de câţiva centimetri, groasă la un capăt şi îngustându-se treptat până la a deveni ascuţită ca un ac la celălalt.

— Intenţionez să-l trimit pe tânărul Gilmering înapoi. Un bărbat care pleacă împreună cu o femeie pentru o plimbare de o jumătate de zi şi o aduce la ora aceasta într-un asemenea hal, este ori iresponsabil, ori un porc. Oricum, nu este potrivit pentru funcţia pe care o are.

— N-a fost vina lui şi, oricum, nu ştia că e ceva mai mult de-o zgârietură; nu i-am arătat.

— Cum s-a întâmplat?

— Eram lângă o stâncă; mă jucam cu vâsla şi s-a rupt.

— Înţeleg. şi ai căzut în apă. De-asta arăţi acum ca o

sperietoare. Îmi şi imaginez scena, spuse el batjocoritor, cu buzele strânse, voi doi distrându-vă în barcă în lagună, uitând cât e ceasul. Nu v-aţi gândit c-ar fi putut fi îngrijorat cineva aici dacă nu vă întoarceţi înainte de a se însera?

— Am avut ghinion. Parcă perla ta ar fi făcut vrăji împotriva noastră. Dacă eşti furios pe mine, atunci de ce te mai interesează?

— Nu sunt furios pe tine, oftă el exasperat. Îmi pare rău că acest Gilmering face tot felul de lucruri care-l supără pe sir Henry.

— Ah. Îşi retrase braţul şi privi bandajul roz cu care-o legase Julian. Eşti foarte atent faţă de tot ceea ce-l priveşte pe Guvernator. Nu te gândeşti că-l faci s-aştepte acum?

— Mă voi descurca. Mai bine, du-te să te culci. Voi ruga să ţi se trimită cina sus.

— Nu-l va îngrijora acest lucru şi mai mult pe sir Henry?

— În chip de Amanda erai mult mai fericită. Numai că atunci erai pe o poziţie foarte puternică, nu-i aşa? Totuşi, pentru Peter nu contează; doar el a ştiut de la început cine eşti.

— Pentru tine contează? întrebă ea involuntar.

— Nu prea mult. acum. Apoi, arătând spre braţul ei: E perfect curat. Tine-l bandajat şi nu juca tenis mâine. Apropo, mulţumesc pentru c-ai fost atât de bună cu Celia. Datorită eforturilor tale, situaţia ei s-a îmbunătăţit. A fost cu atât mai frumos din partea ta cu cât e clar că nu-ţi place de ea.

— Eşti nedrept. Nu-i adevărat că nu-mi place Celia. Sunt câteva aspecte pe care nu le înţeleg la ea. nimic mai mult.

— În cazul acesta, te vei bucura să afli că, în sfârşit, lucrurile iau o întorsătură bună pentru ea. Momentan, este la hotel în Muneng, într-un fel de vacanţă – prima vacanţă

adevărată din viaţa ei şi se simte extraordinar de bine. Mâine o duc la Yefuang.

— Sunt mai obosită decât credeam, reuşi Elizabeth să spună după câteva clipe de tăcere încordată, cu voce tremurând.

Mulţumesc pentru asistenţa medicală. Şi. nu te obosi să rogi să mi se aducă cina sus. Voi bea o cafea mai târziu. Te rog, cere scuze lui sir Henry din partea mea.

Julian deschise uşa, înclină uşor capul, apoi ieşi fără să spună un cuvânt.

Elizabeth intră în camera ei şi rămase sprijinită de perete, copleşită de povara chinului ei sufletesc. Îşi dăduse seama că Julian o considera pe Celia foarte atrăgătoare, ştia că ea era convinsă că el o iubeşte, iar acum, iată, el vorbea pe faţă. Probabil nu peste mult timp avea s-anunţe logodna. În definitiv, el o mutase pe Celia la hotel, ceea ce, pentru un bărbat ca el, echivala cu o declaraţie publică.

— Intră, spuse ea cu voce stinsă; bănuind că este camerista. Era Julian.

— Ţi-am adus un whisky, spuse el în timp ce aşeza paharul pe măsuţa de toaletă, fără s-o privească. Ştiu că nu vrei, dar îţi va face bine. Kosi o să-ţi aducă o cină uşoară şi vreau să-mi promiţi că vei mânca. Se aplecă, îi scoase pantofii, o scutură de nisip şi-i puse papucii. Hai, bea, spuse el ridicându-se şi dându-i paharul în mână.

Elizabeth îşi atinse buzele de pahar şi-l puse înapoi pe masă. Acum se simţea mai bine; nu mai avea acea senzaţie de prăbuşire şi se simţea chiar în stare să-i înfrunte privirea.

— Mă descurc de-atât de mult timp fără un frate mai mare, Julian, încât acum, să am unul mi s-ar părea mai degrabă o povară. Îmi pare rău dacă sună nepoliticos ceea ce spun, pentru că, sincer, n-aş vrea. Numai că prietenia noastră n-a fost sub o stea prea norocoasă, nu crezi?

— Ar fi putut să fie, dac-ai fi fost cinstită. N-am de

gând să mă cert cu tine, dar trebuie să-ţi spun că foarte mult din ceea ce-mi plăcea la fosta Amanda Pentan pare să lipsească actualei Elizabeth Mayne. Şi ştiu şi de ce.

Cu această concluzie ce părea definitivă, ieşi din cameră, lăsând în urma lui o linişte dureroasă. În adâncul sufletului, Elizabeth ştia că de-acum, orice relaţie de prietenie între ea şi înaltul Comisar era imposibilă.

A doua zi dimineaţă, Elizabeth era palidă şi-avea ochii încercănaţi. În mod ciudat, nici Amanda nu arăta mai bine, deşi râdea mult. Reapăruse căpitanul Cranwood şi Amandei părea să nu-i mai pese de prostia lui.

Peter trecea pe aleea de sub terasa unde erau fetele; îşi ridică privirea spre ele şi le salută, dar după cum arăta, fusese categoric muştruluit serios – Elizabeth avea convingerea că nu de către sir Henry.

Totul arăta că, în curând atmosfera de la reşedinţă avea să devină insuportabilă.

Capitolul 11

O căldură insuportabilă scufundă întregul Bolani într-o atmosferă irespirabilă, grea şi umedă în care toată lumea abia îndrăznea să se mai mişte pentru altceva în afară de a căuta iluzoria răcoare a unui petic de umbră.

— Va fi aşa doar până începe furtuna, le linişti pe fete sir Henry; apoi va fi extrem de plăcut şi se va răcori. Până atunci însă, insistase ca acestea să rămână cât mai mult posibil acasă şi să evite orice deplasare.

Într-o dimineaţă, în timp ce toţi trei erau pe terasă bând ceai cu gheaţă, Peter aduse o scrisoare.

— Gilmering, spuse sir Henry după ce-o citi şi se gândi puţin, am o misiune pentru tine. Ai fost vreodată la staţia de cercetare?

— Da, într-o vizită cu caracter social.

— Bine, atunci ştii unde e. Îţi voi da o scrisoare şi-ţi voi explica în ce constă misiunea ta. Şi ia-o şi pe fiica mea cu tine, adăugă el văzând faţa plictisită a Amandei. Şi pe

Elizabeth. Le prinde bine o schimbare.

— Dar ne-ai interzis să ieşim în timpul zilei, protestă Amanda.

— V-am interzis să mergeţi la plajă şi să staţi prea mult în grădină, dar staţia de cercetare e amplasată printre copaci şi până acolo mergeţi cu maşina.

— Vor fi ţânţari!

— Nu mai mulţi decât aici, draga mea. Gilmering, vino peste o jumătate de oră în birou la mine ca să-ţi dau scrisoarea şi să-ţi spun despre ce e vorba.

— Mai am câteva lucruri de rezolvat înainte de a pleca, se adresă Peter fetelor, după ce sir Henry părăsi încăperea. Ne întâlnim aici când vine maşina?

— Eu nu merg, spuse categoric Amanda.

— După cum mă eviţi, s-ar spune că ori sunt ciumat, ori te-ngrozesc.

— Cred că eşti ciumat, pentru că, în niciun caz nu mă tem de tine.

— E imposibil să preferi să rămâi aici, fără să faci nimic, nu-i aşa Elizabeth? Şi apoi, tatălui tău i se va părea ciudat dacă te tot porţi cu mine în mod constant aşa. Dacă în locul meu ar fi trimis orice alt individ, n-ai fi refuzat să mergi.

— Nu sunt obligată să fac ceva ce nu vreau.

— Ai mai fost acolo şi ţi-a plăcut, interveni Elizabeth. Şi-n plus, Peter are dreptate: dacă mai continui să te porţi aşa, sir Henry va observa şi-şi va pune întrebarea de ce. Cred că n-ai vrea ca tatăl tău să tragă concluzia că eşti aproape îndrăgostită de Peter, nu-i aşa?

Peter se-mbujoră, bâlbâi ceva neinteligibil şi plecă. Amanda rămase tăcută câteva minute, cu privirea pironită asupra sandalelor ei de un roşu stacojiu.

— N-a fost o idee prea inteligentă să spui aşa ceva în faţa lui Peter, observă ea în cele din urmă. Puteai să te gândeşti puţin.

— Îmi pare rău, dar poate c-ar trebui să te porţi mai frumos cu el. De fapt, având în vedere funcţia importantă pe care o îndeplineşte pe lângă tatăl tău, ar fi chiar de datoria ta s-o faci.

— N-are nevoie de admiraţia amândurora!

— Te porţi urât, Amanda, vorbi Elizabeth cu blândeţe, străduindu-se să nu cedeze impulsului de a-i da o replică pe măsură. Locuieşti în aceeaşi casă cu el şi nu ai niciun motiv să te porţi atât de urât. Te rog, mergi cu el, Amanda. Dă-i o şansă să-şi ceară scuze pentru indiferent ce-a făcut de te-a rănit.

— Şi dacă ne certăm din nou?

— Încearcă să te abţii. Peter e plăcut, amuzant şi mult mai inteligent decât ceilalţi indivizi cu care ieşi. În niciun caz nu-ţi va reaminti c-a fost îndrăgostit de tine. decât dacă tu vrei.

— Ţi-a spus c-a fost îndrăgostit de mine? A spus-o aşa. ca şi cum s-ar fi terminat totul?

— Nu chiar. Cred că eşti încă idealul lui.

— Ce prostie! Nu-mi pot imagina că un bărbat mai poate fi interesat de mine după ce te-a cunoscut. Aţi făcut dragoste?

— Nu! Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, nu te-aş mai îndemna să mergi cu el acum.

— N-ar trebui să ne pregătim?

— Eu prefer să rămân!

— Bine, acceptă Amanda după ce chibzui câteva clipe. Mă duc să-mi iau pălăria.

Rămasă singură, Elizabeth încă nu putea crede că mersese totul atât de uşor. Nu era deloc dispusă să mai fie un fel tampon între Peter şi Amanda, pentru că, de fiecare dată, atmosfera dintre ei devenea extrem de tensionată. Poate că, singuri, vor ajunge să se înţeleagă, mai ales că Amanda părea dispusă să-ncerce. Numai că, nu puteai fi niciodată sigur cât durează dispoziţia Amandei, mai ales

fiind vorba de Peter.

Se simţi puţin vinovată faţă de sir Henry, dar se gândi că n-ar avea motiv să se supere că n-au plecat amândouă. Totuşi, cel mai bun lucru era să-l evite până la întoarcerea celor doi; îşi putea lua o carte şi ceva de mâncare şi merge la stânci, unde erau peşteri răcoroase şi se simţea briza mării.

Când Peter, care avea să conducă el însuşi, parcă maşina în faţa casei, Elizabeth merse să discute cu el, dar, cum Amanda venea chiar atunci, nu putu să-i spună decât că ea rămâne şi să-l roage să se poarte frumos cu Amanda.

Peter îi zâmbi încurcat şi deschise portiera ca Amanda să urce; instalată în maşină, aceasta aruncă spre Elizabeth o privire scânteietoare şi ştrengărească, întărindu-i convingerea că maşina aceea avea la bord două containere cu explozibil de tipuri diferite, dar la fel de periculoase.

Elizabeth urcă în camera ei să se schimbe. Se simţi mai liniştită văzându-l de la balcon pe sir Henry plecând; se-ncaltă cu sandale comode, luă o carte şi sandvişurile pregătite de Kosi şi, când era pe punctul de a ieşi din hol, apăru Julian – şi, împreună cu el, senzaţia de durere acută, ca pentru ceva iremediabil pierdut. Dacă n-ar fi fost luată prin surprindere, ar fi fugit să se refugieze la ea în cameră până la plecarea lui.

— Bună dimineaţa, Elizabeth.

— Bună dimineaţa. Sir Henry a plecat – la sediul Guvernului, bănuiesc.

— Da, avem o şedinţă la ora douăsprezece. Nu te-am văzut de câteva zile – a fost o pură întâmplare sau ai făcut-o intenţionat?

— Amândouă; e destul că trebuie să mă lupt cu căldura.

— Înţeleg. Unde pleci acum?

— La stânci.

— Singură?

— Da. Vreau să citesc liniştită undeva la aer.

— Poţi face asta şi aici.

— Da, dar în dimineaţa aceasta, prefer să merg acolo.

— Ştiam că sir Henry pleacă, dar am venit să vă spun, ţie şi Amandei că se apropie un uragan, continuă el privind-o cu atenţie, fără să-i scape niciun amănunt: paloarea ei, zâmbetul înţepenit nefiresc pe buze, coşul de picnic, cartea. Încă nu ne-a parvenit nicio informaţie oficială de la staţia meteo, dar, fără îndoială că vor da un avertisment în scurt timp. Nu poţi ieşi, Elizabeth, e periculos.

— Şi sir Henry a plecat.

— Se va întoarce la ora prânzului, dar se pare că tu. intenţionezi să stai mai mult acolo.

— E o distanţă doar de douăzeci de minute de mers pe jos. Dacă începe vântul, mă-ntorc.

— O simplă rafală în timp ce te afli acolo şi e posibil să nu te mai întorci niciodată. Nu trebuie să pleci!

Tonul lui autoritar era prea mult pentru Elizabeth. Ideea de a i se comanda ce să facă o făcea să se-mpotrivească şi mai înverşunat.

— Te încăpăţânezi doar pentru că eu te rog să fii prudentă. Am întârziat deja, continuă el după câteva clipe de tăcere exasperată; trebuie să plec. Te rog, ascultă-mă. Blândeţea neaşteptată din glasul lui o făcu să-şi simtă din nou trupul invadat de căldura dragostei a cărei esenţă tare o concentrase în lacrimile greu de reprimat. Toate semnele indică începerea uraganului în decursul următoarelor douăzeci şi patru de ore. Te rog, nu risca în mod necugetat doar pentru a mă sfida. Ştiu că aşa simţi, dar te rog nu face asta.

Dac-ar mai fi stat un minut măcar, prelungind acea atmosferă devenită brusc atât de vibrantă, Elizabeth ar fi cedat în mod necondiţionat, aşa cum de fapt fiecare fibră a

ei dorea să-l asculte, pentru totdeauna. Dar redevenise înaltul Comisar, grăbit să participe la şedinţa Consiliului Legislativ; îşi ridică puţin mâna, ca şi cum ar fi vrut s-o atingă, s-o liniştească, dar, fără a-şi duce gestul la bun sfârşit, se-ntoarse şi ieşi.

Elizabeth simţea că se sufocă. Mai privi o dată cerul – doar un nor alb, nimic ameninţător. Trebuia neapărat să iasă din casă; automat, luă cartea şi coşul şi plecă.

Între timp, Amanda hotărâse să fie veselă, lucru pentru care Peter îi era extrem de recunoscător – prudent, de asemenea, să nu-şi trădeze vreo urmă de deziluzie şi desperare.

— Îţi aminteşti autobuzul acela îngrozitor pe care l-am împrumutat pentru concediul în Anglia? Erai sigură că măcar cauciucurile sunt solide, până când am făcut pana aceea.

— Invenţia aia oribilă mă făcea să regret că am oase. Crezi că mai e încă în circulaţie?

— Trebuie să fie; n-a trecut decât un an de-atunci.

— Un an înseamnă destul de mult timp.

— Ţi s-a părut lung?

— Nu mai lung decât alţii, răspunse ea repede, cu nonşalanţă simulată. Uite, de când suntem în Bolani timpul parcă zboară; s-au întâmplat atâtea. mai întâi mica noastră farsă.

— Care putea să mă coste acest post!

— Apoi întoarcerea tatălui meu după acea aventură. Deocamdată e un moment de anarhie, dar sunt sigură că urmează să se mai întâmple ceva. Eşti fericit aici, Peter?

— Destul de fericit. Dar tu?

— Eu sunt întotdeauna fericită, pentru c-am învăţat să trăiesc numai în prezent.

— Altă dată te-am văzut arătând mai fericită decât eşti aici, în Bolani.

— În Anglia eram amândoi cu totul altfel, nu-i aşa?

Problema este că simt că mă irit cum apari, aceeaşi senzaţie pe care o ai, de exemplu, când ţi se plimbă o furnică pe braţ. Dar Elizabeth spune că trebuie să mă port frumos cu tine de dragul tatălui meu. Ciudat, eşti un aghiotant bun.

— De ce e ciudat? Lucrez de cinci ani; dacă n-aş fi fost bun, m-ar fi dat afară.

— Aşa spune şi Elizabeth; ea e întotdeauna extrem de înţelegătoare.

— Elizabeth este cu totul altfel decât tine.

— Ce inteligent! Şi eu care credeam că n-a observat nimeni.

Din fericire, intraseră pe aleea care ducea la Centrul de cercetare şi trebui să întrerupă conversaţia.

Peter predă scrisoarea şi amândoi fură invitaţi la prânz de către veterinar şi farmacist care locuiau într-un bungalou cam şubred.

Avertismentul referitor la uragan se dădu chiar când se pregăteau să plece.

— Credeţi că putem pleca? întrebă el îngrijorat veterinarul. Pot ajunge înapoi la reşedinţă în aproximativ o jumătate de oră.

— În mod normal, aţi putea ajunge lejer, dar ar trebui s-o lăsaţi pe domnişoara Pentan să hotărască.

Amanda prefera să plece imediat; îi displăcea profund ideea de a rămâne acolo până a doua zi. Tot aşa cum făcuse şi Elizabeth, se uită la cer şi, nevăzând niciun semn ameninţător, hotărî să pornească la drum.

Nu parcurseseră mai mult de trei mile când prima rafală a uraganului le aruncă maşina într-un câmp cu trestie de zahăr. Brutalitatea acelei realităţi îi lăsă fără grai. Totuşi, Peter îşi reveni primul din acea perplexitate.

— Acum vei avea cu adevărat un motiv pentru care să mă urăşti.

— Eu am vrut să plecăm. Ăsta e uraganul? Ce ciudat.

cum a ridicat maşina! Şi, Dumnezeule, ce zgomot! E palpitant.

Bubuitul tunetelor se adăugă vuietului vântului şi cerul se acoperea de o cortină de întuneric sfâşiată din când în când de furia trăsnetelor – era fundalul pe care uraganul avea să-şi desfăşoare scenele apocaliptice.

Peter încercă să dea înapoi, apăsă pe acceleraţie, dar roţile se învârtiră în gol, maşina rămânând în continuare înţepenită în pământul moale.

— Nu vom reuşi să ieşim de aici fără ajutor şi nici nu te pot lăsa singură până găsesc pe cineva, spuse el deznădăjduit şi frustrat de imposibilitatea de a găsi o soluţie.

— Nici n-am de gând să rămân; doar suntem împreună. Vin şi eu cu tine.

Peter coborî şi ocoli maşina pentru a ajunge la Amanda. Fără să spună un cuvânt, cu inima strânsă ca într-o chingă de îngrijorare pentru ea, o ajută să coboare, strângând-o cu un gest automat în braţe şi începură amândoi să-şi croiască drumul cu greu, abia păşind şi înaintând din cauza vântului. Peter ştia că era doar un preludiu a ceea ce urma să se-ntâmple şi privea cu groază râuleţul de la poalele dealului care, deja spumegând şi umflându-se, se pregătea să se transforme într-un torent furios sub care şoseaua avea să fie acoperită în scurt timp. Ajunseră în sfârşit la un grup de locuinţe ale indigenilor şi intrară aproape în fugă în prima colibă. Rămaseră câteva clipe privindu-se lung şi încercând să-şi recapete suflul, apoi îşi dădură seama că locul fusese de curând părăsit.

— Colibele acestea nu sunt sigure; au fost evacuate. Nu putem rămâne aici, Amanda.

Nici nu termină bine de vorbit, când un copac se prăbuşi peste coliba alăturată, doar la câţiva metri depărtare, reducând-o la un morman de bambus şi şindrilă. Ţinând-o pe Amanda strâns lângă el, o simţi tremurând,

apoi desprinzându-se brusc. Într-o clipă, o văzu lângă copacul căzut, trăgând cu desperare de crengile groase.

— Amanda! Se temu că-şi pierduse minţile şi, din câţiva paşi ajunse lângă ea, încercând s-o tragă de acolo. Pleacă de aici, Amanda! Din clipă în clipă mai poate cădea încă unul. Întreaga zonă e nesigură, de aceea a şi fost evacuată.

— Era cineva înăuntru! Am văzut un braţ mişcându-se.

Cu forţa disperării, fără să ţină cont că-şi sfâşiase deja mâinile, continuă să smulgă frunze şi crengi până când dezgoli faţa unui bărbat. Cu toată forţa lui, Peter reuşi să-mpingă trunchiul de copac sub care acesta zăcea.

— Trebuie să-l salvăm, Peter! Trebuie!

Brusc, o rafală de vânt o trânti la pământ, dar, împingând şi trăgând din răsputeri de orice putea găsi în degetul ei, Amanda se ridică iar. Peter se simţea complet depăşit de situaţie – atât de neajutorat cum nu se simţise niciodată în viaţa lui. Uitase că Amanda era fiica Guvernatorului şi că, dacă n-o aducea la reşedinţă nevătămată, putea să-şi piardă slujba pentru totdeauna; uitase de orice altceva, pentru că-n mintea lui nu mai era loc decât pentru un singur lucru: regăsise fiinţa curajoasă şi inimoasă pe care o întrevăzuse cândva, dincolo de aparenţa de strălucire uneori searbădă şi de frivolitate.

— E mort, Amanda, anunţă el în cele din urmă, după ce verifică pulsul bărbatului.

Amanda rămase nemişcată; cu părul răvăşit de vânt, neputincioasă în faţa crudului adevăr; apoi, arătă cu un deget tremurând undeva în jos şi, păşind peste trunchi, îngenunche lângă o grămadă de frunze amestecate cu resturi de obiecte.

— Priveşte! strigă ea, cu voce răguşită. E. un copil.

Râzând şi plângând în acelaşi timp scoase la iveală un copil mirat, cu pielea cafenie, având poate un an. În

mod ciudat, copilul era nevătămat.

— Cel puţin l-am salvat pe el, spuse Amanda, cu vocea tremurând de emoţie, luând copilul în braţe, aşa cum era, învelit într-o pătură murdară. Categoric, n-ar fi rezistat aici singur.

Ori de câte ori Peter îşi amintea, după aceea, de scena respectivă şi de tot ce-i urmase, până în cele mai mici amănunte, o făcea de fiecare dată cu acelaşi efort de a-şi reprima lacrimile care-i împăienjeneau în chip cât se poate de nebărbătesc ochii. Tabloul rămase mereu viu în mintea şi în sufletul său: vântul încercând să smulgă cu răutate tot ce-ntâlnea în cale, picăturile enorme de ploaie, semiîntunericul străpuns de fulgere şi Amanda, scumpa lui Amanda, ţinând la piept şi ocrotind copilul, în timp ce el încerca să-i protejeze pe amândoi. Apoi, îi ajunse din urmă camioneta cu care şeful Centrului de cercetare pornise în căutarea lor, dându-şi seama c-au fost surprinşi de furtună. Acolo, adăpostită sub prelata camionetei, Amanda îi zâmbea pe deasupra capului copilului ţinut strâns la piept. Faţa ei cu urme de sudoare şi lacrimi nu i se păruse niciodată mai frumoasă decât în aceste clipe; se aplecă şi-i sărută îndelung buzele, primind, în freamătul lor, răspunsul aşteptat de-atâta timp.

Cu toate acestea, singurul ei comentariu fusese: „Ce şoc ar avea tata dacă m-ar vedea acum!”

Întâmplător, sir Henry nu era foarte îngrijorat în privinţa Amandei. Era la sediul Guvernului când se anunţă oficial că va începe uraganul şi dăduse ordin ca ştirea să fie transmisă în primul rând la Centrul de cercetare. Nimeni nu-i spusese, însă, că staţia meteorologică încercase ore în şir să ia legătura cu Muneng.

Se-ntorsese acasă şi, spre satisfacţia sa, Julian acceptase să ia masa la reşedinţă, împreună cu el. De fapt, de la întoarcerea sa din Villune, era cam îngrijorat din cauza lui Julian – muncea mult mai mult decât era necesar,

fără ca totuşi să pară satisfăcut. Dar, faptul că în ziua aceea nu fusese necesară prea multă muncă de convingere, cum se-ntâmpla de obicei, pentru ca Julian să-i accepte invitaţia, era poate un semn că înaltul Comisar revenea la normal.

— Cred c-ar trebui să luăm legătură cu Centrul de cercetare, ca să fim siguri că n-au plecat, spuse Julian deodată, ridicându-se în picioare, când cerul se întunecă şi o rafală contorsionă palmierii cu furie.

— Bine, dragul meu, telefonează, dar nu e cazul să-ţi faci griji. Poate că Amanda ar insista să plece pe o astfel de vreme, dar Gilmering şi Elizabeth sunt prudenţi. În plus. sunt atâţia burlaci acolo, încât nu se vor grăbi să trimită fetele acasă.

— N-ar fi trebuit să-i lăsaţi să plece.

Sir Henry îl privi uşor surprins: manierele şi politeţea lui Julian erau întotdeauna desăvârşite şi chiar şi acest mic reproş distona cu felul lui obişnuit de a fi.

— Dragul meu, eu însumi i-am trimis. Erau plictisite, era îngrozitor de cald şi m-am gândit că va fi amuzant să plece toţi trei. E-adevărat, nu prea am fler în ceea ce priveşte vremea şi, de fapt, anunţul referitor la uragan m-a surprins; m-aşteptam cel mult la o furtună spre seară. Julian, trebuie să ai răbdare. Întotdeauna durează aproximativ o jumătate de oră până apelăm Centrul de cercetare – durează tot atât s-ajungi acolo cu maşina.

— Aş vrea să fiu sigur că sunt acolo, la adăpost. Ştiţi precis că Elizabeth a plecat cu Amanda şi Gilmering?

— Da; unde altundeva să se fi dus? în niciun caz nu e aici.

— Ştiţi cumva la ce oră au plecat?

— Urma să rămână acolo la prânz.

— Încerc să-mi dau seama dacă Elizabeth a plecat sau nu cu ei. Au plecat înainte sau după şedinţa noastră?

— Ah, înainte! Pe la unsprezece şi jumătate! Am auzit

maşina, dar nu i-am văzut.

— Înseamnă că Elizabeth n-a mers cu ei. Am fost aici, după ce-aţi plecat la sediu şi voia să meargă la stânci. Tăcu, încordat. I-am spus să nu plece.

— Nu e înţelept să-i spui, Julian; mai degrabă reuşeşti să te faci ascultat dac-o rogi. Dar s-ar putea să fie la doamna McIver sau la doamna McKelvey. De ce nu le telefonezi?

— Nu, s-a dus la ţărm. Am avut această presimţire, dar când aţi spus că e cu Amanda.

Spre uluirea lui sir Henry, ieşi fără să-şi mai termine fraza, lăsă uşa larg deschisă în urma lui, coborî treptele câte trei deodată, luă o pelerină de ploaie din vestibul şi ieşi, trântind uşa; bubuitul unui tunet acoperi orice alt zgomot.

Capitolul 12

Un tunet asurzitor o trezi pe Elizabeth din toropeală. Se ridică imediat şi privi cu ochii măriţi de groază marea învolburată, ameninţând să ajungă până în grota din stâncă şi explodând din când în când în zeci de mii de schije de spumă albă ce punctau cenuşiul plumburiu în care totul părea învăluit.

Era senin când plecase şi răcoarea grotei îi făcea bine; încercase să citească, dar dincolo de cuvintele tipărite, apărea insistent aceeaşi întrebare: Ce să facă?

Sigur, ar fi putut pretinde că nu mai suporta clima şi în cele din urmă sir Henry ar fi fost de acord cu plecarea ei acasă, în Anglia. Numai că perspectiva aceasta i se părea extrem de sumbră. Cum putea să mai umple vreodată golul dureros pe care-l lăsase Julian în viaţa ei? Obosită de toată zbaterea ei, în final aţipise puţin, încercând poate inconştient să găsească un refugiu din faţa realităţii.

Se trezise, paradoxal, într-un adevărat coşmar: vuiet de valuri, bubuit de tunet, limbile de foc ale fulgerelor brăzdând cerul negru în zigzag.

Şi totuşi, nu era înspăimântată. Era conştientă că trebuia să iasă imediat din grotă, înainte ca valurile neobişnuit de mari să ajungă înăuntru.

Ţinându-se cu amândouă mâinile de stâncă, stând cât mai lipită de aceasta, încercă să-şi regleze respiraţia după ce prima senzaţie fusese că plămânii i se goliseră complet de aer.

Grotele erau cu mult deasupra oceanului. Ştia că, dacă mai urcă încă puţin, putea ajunge la promontoriu – un loc destul de periculos în timpul unui uragan, dar acolo măcar putea sta întinsă la pământ şi înainta târându-se.

O dureau mâinile şi picioarele din cauza efortului de a rezista vântului, îi alunecau degetele pe stânca udă, dar, ca prin minune, îşi menţinu echilibrul. Şi totuşi, limba de pământ unde trebuia s-ajungă părea încă atât de departe. era greu de sărit din stâncă în stâncă deasupra mării lacome şi învolburate.

Nu tresări când îl văzu pe Julian, ci mai degrabă simţi cum inima i se opreşte, iar ea rămâne suspendată undeva, dincolo de timp. Probabil că el o văzuse înainte, pentru că urca spre ea.

Ajunsese la acelaşi nivel cu ea, la o distanţă de mai puţin de trei metri. Când îşi ridică privirea spre ea, Elizabeth îi văzu faţa cu o expresie deconcertantă de calm. Cu un ultim efort, se trase în sus, se rostogoli pe stânca pe care se afla ea şi o prinse strâns cu braţul.

Elizabeth îi simţi bătăile puternice ale inimii şi efortul făcut ca să-şi poată menţine ritmul respiraţiei şi, într-un moment de umilinţă şi desperare, îşi întoarse capul şi-şi lipi obrazul îngheţat de stâncă.

— Nu tremura. Vom scăpa de aici. Ţi-e frig?

Ce ciudat! se gândi Elizabeth; aproape că-i venea să râdă – nu ştiau dacă vor reuşi să mai scape cu viaţă din toată nebunia aceea şi pe el îl interesa dacă îi era sau nu frig.

— Nu trebuia să vii, Julian; acum suntem amândoi în pericol. Spune-mi exact ce să fac şi voi face întocmai.

— Trebuie să ne mişcăm amândoi, ca şi cum. am fi o singură fiinţă.

Se ridicară şi începură să păşească în zigzag, Julian ţinând-o în continuare strâns lângă el. La un moment dat, în faţa lor apăru o porţiune cu iarbă şi un desiş. Atrasă de acel iluzoriu adăpost, Elizabeth se trânti imediat la pământ, cu fruntea rezemată pe braţ, încercând să-şi recapete suflul. Îl simţi prinzând-o de umeri, apoi o-ntoarse cu faţa spre el, astfel încât îi văzu clar ochii adânci şi întunecaţi.

— Nu putem sta aici, Elizabeth, spuse el apropiindu-şi obrazul de-al ei. În curând, va ploua torenţial. A trebuit să las haina de ploaie sus, pe stânci. Ţi-ai recăpătat suflul? Când Elizabeth încuviinţă din cap, o ajută să se ridice, ţinând-o strâns, ca vântul să n-o trântească. Cel mai aproape este să nă întoarcem la reşedinţă. Ţine-te bine de mine, cu faţa întoarsă spre pieptul meu, ca să respiri mai uşor.

După o jumătate de oră, deşi drumul păru interminabil, vântul spulbera totul, făcându-le aproape imposibilă înaintarea în spaţiile deschise pe care trebuia să le traverseze. Dacă de-a lungul grinzii casei se simţeau mai în siguranţă, abia reuşiră să străbată grădina şi, fără sprijinul lui, Elizabeth ar fi căzut de mai multe ori. Îşi simţea trupul sfâşiat, dar chiar şi aşa, nu şi-ar fi dorit să fie în altă parte decât în mijlocul furtunii, alături de Julian.

Ajunseră pe terasă şi Julian o-mpinse repede în faţa uşii, protejând-o acum cu amândouă braţele, în timp ce suia şi bătea la uşă nebuneşte, până şi cele câteva secunde cât dură până li se deschise, părându-li-se un coşmar insuportabil.

Când uşase-nchise rapid în urma lor, bine zăvorâtă ca pentru a pecetlui parcă oaza de linişte, efectul încetării

vacarmului de afară avu un efect copleşitor asupra Elizabethei: rămase inertă, ţinându-se pe picioare doar pentru că Julian o sprijinea, cu urechile încă răsunând de canonada furtunii.

— Domnul Guvernator m-a rugat să-l anunţ când veniţi, spuse slujitorul care le deschisese.

— Îl voi anunţa eu însumi. Apoi, aşteptă ca acesta să se retragă, înainte de a se adresa lui Elizabeth: Când crezi că poţi merge, te ajut să urci la tine în cameră.

— Julian. şopti ea, puţin speriată, văzându-i faţa întunecată şi privirea imposibil de interpretat.

— Te-am căutat mai mult de-o oră. Am crezut că-nnebunesc. Nu-mi vine să cred că eşti aici. N-am fost niciodată-n viaţa mea atât de zguduit, bâigui el, râzând mirat.

Era de necrezut: stăteau amândoi acolo, cu hainele ude şi răvăşite, privindu-se unul pe celălalt de parcă atunci se vedeau pentru prima dată.

Uşa se deschise şi intră sir Henry.

— Julian! Elizabeth! V-aţi întors! Mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi teferi. Vai, copila mea, în ce hal arăţi! Şi tu, Julian! Elizabeth, du-te la tine în cameră să te schimbi; îmi povesteşti mai târziu. Julian, îţi voi împrumuta nişte haine de-ale mele, deşi îţi vor fi cam strâmte. În niciun caz nu poţi să mergi acasă.

— Elizabeth, te conduc.

— Nu, mulţumesc, mă descurc.

— Nu face baie; e periculos pe o astfel de furtună. Coboară apoi imediat, mă găseşti în bibliotecă.

Elizabeth porni cu un mers nesigur şi aproape ajunsese în faţa camerei când îl auzi pe sir Henry anunţând atât de entuziasmat, încât nu-i scăpă niciun cuvânt:

— Să urcăm şi noi, Julian. Am o veste uluitoare.

În oaza de linişte a camerei sale, Elizabeth începu să

se calmeze. Nu se gândi în mod conştient la Julian, pentru că în starea emotivă în care se afla, nici nu era în stare să raţioneze lucid, dar simţea prin toţi porii prezenţa lui. Cu răsuflarea tăiată, suspendată undeva în afara timpului, era într-o stare de expectativă, cu toate simţurile în alertă.

Ca şi atunci, pe stânci, în momentul în care îl văzuse, parcă inima i s-ar fi oprit; dar, după cum începu să-i palpite când ieşi din cameră, impresia se dovedi a fi total falsă. N-ar fi avut curajul să intre în bibliotecă, dar Julian o aştepta deja în faţa scării. Mai mult îl simţi decât îl văzu şi-atunci se-ndreptă mecanic spre bibliotecă, trecând pe lângă el şi intrând; apoi, îl auzi cum închide uşa şi se aşează pe fotoliul pe care el îl pregătise deja. Ciudat, dar ea vorbi prima.

— Se pare că ţi-ai făcut un obicei din a salva viaţa oamenilor. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Nici nu trebuie s-o faci. Tonul lui ironic o determina să-şi ţină capul plecat. Suporţi o veste proastă?

— O veste proastă? Despre cine? îşi ridică puţin privirea, dar nu mai mult de nivelul celui de-al doilea nasture al cămăşii lui.

— Despre Peter. L-ai pierdut definitiv. Sir Henry a vorbit cu Amanda la telefon şi se pare că prietena ta cea mai bună ţi l-a luat. Oricum, să nu uităm că la început a fost al ei.

— Vrei să spui că s-au logodit?

— Ceva de genul ăsta. A spus că se vor căsători şi Guvernatorului nu-i displace deloc ideea.

— Minunat. Cum însă nu era capabilă încă să asimileze prea multe informaţii noi, tonul ei nu era prea entuziast. Ai avut dreptate: ai spus că se va căsători cu un bărbat serios, cu capul pe umeri. Cred c-o va face fericită.

— Eşti resemnată sau desperată? Nu e dureros să ştii că face dragoste cu Amanda?

— De ce-ar fi? Datorită mie au fost singuri în această dimineaţă; trebuia să merg şi eu, dar am reuşit sa de fapt,

ce-ncerci să afli?

— Nu cumva eşti puţin îndrăgostită de Peter Gilmering?

Privirea lui pătrunzătoare aproape o ardea.

— Nici măcar puţin; îmi place Peter, dar ştiam de la bun început c-o iubeşte pe Amanda.

— De-asta era mereu împreună cu tine. pentru c-o iubea pe Amanda?

— Da! Amanda încerca să-l ignore şi, ori de câte ori se-ntâlneau, ieşeau scântei. Nu putea ajunge la ea şi presupun că prietenia cu mine era ca o alinare.

— Se pare că şi ţie îţi făcea plăcere această prietenie.

— De ce nu? Simţea că se apropie punctul culminant şi încerca să se apere. Eşti rău cu mine! Mă bucur că Peter şi Amanda se vor căsători şi nu sunt obligată să-ndur ironiile tale. Dacă-ţi închipui că faptul că m-ai salvat îţi dă dreptul sa.

— Taci! O prinse strâns de încheieturile mâinilor, privind-o furios. De ce n-ai obiectat niciodată ori de câte ori am încercat să provoc o situaţie în care să fiţi amândoi, singuri?

— Pentru că Pentru că era atât de îndrăgostită de Julian, încât se simţea mai în siguranţă lăsându-l să facă tot felul de presupuneri. Julian, mă doare!

— Unde să te doară, spuse el sacadat, chinuit, slăbind totuşi strânsoarea. Numai Dumnezeu ştie cât m-a durut şi pe mine cum m-ai rănit tu!

— Ciudat! Tu, rănit! Ar fi fost imposibil, Julian; eşti mult prea crud, prea insensibil. Ţi-am studiat planul, dar ţi-ai revenit repede şi pesemne că te-ai felicitat pentru c-ai fost atât de circumspect şi-ai acţionat atât de prudent. Ar fi fost destul de neplăcut ca, luându-mă drept Amanda, să fi făcut acel pas greşit pe care un altul l-ar fi făcut în mod firesc. Imaginează-ţi că.

Restul frazei a fost înăbuşit pe buze cu un sărut

sălbatic, sfâşietor, nesfârşit. Când se sfârşi totuşi, Julian continua s-o ţină strâns la pieptul lui.

— Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa. Într-un fel sau altul, m-ai făcut să trec prin chinurile iadului, dar de acum, nu voi mai admite aşa ceva. Acolo, la stânci, am ştiut că se va ajunge aici – o ceartă îngrozitoare ce va duce la un deznodământ. Ştiam că nu voi mai suporta nici măcar o zi trăită în acea nesiguranţă chinuitoare. Vorbea pe un ton ciudat, deloc în stilul lui. Trebuie să am dreptul să-ţi interzic să mai rişti. Nu-ţi cer să te căsătoreşti cu mine imediat – sigur, dacă nu vrei s-o faci – dar trebuie să-mi promiţi că nu-ţi vei mai reprima sentimentele faţă de mine.

Totul era o nebunie; în curând se va trezi la realitate şi va vedea că Julian a dispărut şi uraganul s-a liniştit. Da, asta trebuie să fie – uraganul; se ştia că poate provoca oamenilor reacţii ciudate. Dar. chiar şi lui Julian?

— Ai spus. să mă căsătoresc cu tine? şopti ea precaut, cu voce slabă.

— Asta se-ntâmplă de obicei atunci când doi oameni se iubesc. O-ndepărtă puţin de el, iar privirea lui vibra de pasiune. Ne vom iubi, Elizabeth. Te iubesc şi. ei bine, trebuie să mă iubeşti şi tu. Nu avem altă cale. Nu pot trăi fără tine. Nu mă mai satisface munca mea, sunt conştient de ceea ce pierd în fiecare clipă când nu eşti lângă mine. Am încercat să nu te mai văd, dar n-am putut; m-am gândit la tine mai mult ca niciodată. Înşelătoria pusă la cale de voi a stricat relaţia noastră; dar de-acum, trebuie să juri că vei fi cinstită faţă de mine. Vom uita acel incident. Te iubesc, mă auzi?

Elizabeth încuviinţă uşor din cap.

— Nu e nevoie să ţipi. Nu pot să cred, dar. te-am auzit. Şi eu te iubesc, Julian, adăugă ea după câteva clipe de tăcere. Nu ştiu ce-i cu noi, dar asta este!

O puse să repete încă şi încă o dată şi-i sărută cu pasiune pleoapele, gâtul, gura.

— Am aşteptat prea mult.

— În curând voi fi în stare să-nţeleg cu adevărat ce se petrece. Este o uşurare atât de mare, Julian, faptul că mă iubeşti. O adevărată binecuvântare. Dar ştii, te-ai purtat îngrozitor cu Peter. Ar trebui să-i ceri scuze.

— Scuze pe naiba! M-a făcut să trăiesc o mulţime de clipe chinuitoare: te-a dus să-ţi arate Munengul, la primul meci de polo, la Manai – tot atâtea privilegii care-mi reveneau mie, dar la început am fost prea ocupat, apoi, între noi a început să existe o aversiune. Ce înscenare! Regret că nu mi-am dat seama din ziua în care aţi venit. Ce nu înţeleg, totuşi, este cum v-a venit ideea de a-mi face această farsă. pentru că ţinta am fost eu, nu ceilalţi.

— Îţi aminteşti de domnişoara Brodie? Nu-i plăcea deloc de tine, Julian! Ni te-a descris ca fiind nemilos, oportunist şi era clar că, fiind în căutarea unei soţii bogate, aveai să-ncerci s-o cucereşti pe fiica Guvernatorului. Amanda, susceptibilă cum e, a imaginat un întreg scenariu în legătură cu ce urma să se-ntâmple dacă un bărbat crud şi fascinant îşi punea în minte s-o cucerească. Apoi, în timp ce-mi jucam rolul de fiică a Guvernatorului, Amanda a-nceput să fie nemulţumită pentru că nu făceam nimic ca să te cuceresc.

— De fapt, am impresia că asta ai făcut. Atunci, la început, am fost foarte prudent. Ştiam că mă îndrăgostesc, dar nu puteam fi sigur de tine. Aveai momente când erai dificil de abordat şi altele în care erai atât de blândă şi de înţelegătoare. Ca atunci, în seara aceea când te-am găsit singură pe terasă.

— Şi mi-ai rupt tivul, călcând din greşeală pe halat.

— Aş fi dorit atât de mult să te ţin în braţe, să te sărut, să-ţi spun că te iubesc.

— Dac-ai fi făcut-o, ţi-aş fi mărturisit totul.

— După aceea, m-am bucurat că n-am făcut-o. Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atât de furios ca-n seara în

care Amanda a făcut acel anunţ; am simţit că totul se prăbuşeşte. Înţelegeam că, la-nceput, n-a însemnat mare lucru pentru tine să-i accepţi planul, dar apoi, dac-ai fi simţit şi tu pentru mine ceea ce eu simţeam pentru tine, n-ai fi putut continua aşa săptămâni întregi.

— Nu mi-a fost uşor, dar nu eram sigură că farmecul tău nu era rezervat fiicei Guvernatorului. Chiar trebuie să mai discutăm despre asta?

— Nu astăzi. Ţi-a spus vreodată cineva că eşti frumoasă, scumpa mea? Ador pielea ta delicată şi zâmbetul timid din privirea ta şi gura care se cere sărutată.

— Julian. povesteşte-mi despre Celia.

— Celia? Ce te face să te gândeşti la ea în momentele acestea?

— Nu sunteţi legaţi cumva unul de celălalt?

— Ah. puţină gelozie. nu-ţi strică deloc. Ce vrei să ştii despre ea?

— N-a fost.

— Nu, n-a fost. râse el. Momentan, e în Yefuang.

— In Yefuang! Şi prin ce chinuri trecuse imaginându-şi că sunt amândoi acolo, împreună! Ai lăsat-o singură acolo?

— Tu ştiai c-am dus-o pe insulă; de fapt, i-am dus pe amândoi: pe ea şi pe fratele ei. Acum sunt amândoi acolo.

— Ah!… Şi n-ai ţinut deloc la ea?

— Nu fi prostuţă! Mi-a plăcut de ea, am compătimit-o. Când a venit aici, a avut aproape un şoc. Cum să nu fi avut, găsindu-şi fratele locuind într-o colibă de bambus, fără să-i pese de nimic? A venit la mine şi mi-a spus că va rămâne alături de Tim, aşa că i-am ajutat cum am putut. Dar Tim Cartney refuză să fie ajutat de sora lui. Poate să existe o femeie care să poată face aceasta, dar mă-ndoiesc.

Elizabeth era pe punctul de a spună că Celia ar fi putut s-aducă unele îmbunătăţiri acelei case, dar se abţinu, părându-i-se c-ar fi incorect din partea ei. Şi-apoi, era mult

prea fericită că temerile ei fuseseră zadarnice.

— Ce-o făcea să creadă că eşti îndrăgostită de ea?

— Cine ţi-a spus asta? întrebă el încruntându-se şi lovind cu pumnul în masă.

— Aşa mi-am închipuit. Poate că era mai prudent să nu spună mai mult; chiar şi îndrăgostit, Julian era de temut când se-nfuria.

— Celia însăşi ţi-a lăsat impresia asta, nu-i aşa? Acesta a fost unul din motivele pentru care i-am trimis în altă parte. Tot timpul cât a fost aici, am încercat să am o părere cât se poate de bună despre ea, dar am observat totuşi că nu vorbea cu niciun alt bărbat în afară de mine. venea şi-mi spunea toate necazurile. era foarte sensibilă.

— Tim a renunţat la plantaţie?

— A trebuit. S-a cerut trimiterea unui nou administrator de către companie. N-am ştiut cum să procedez cu ei, dar, în cele din urmă, de dragul tău, pentru c-ai insistat că există ceva bun în el, l-am transferat ca supraveghetor pe o plantaţie din Yefuang. Acum, e în perioada de probă, timp de trei luni, sub supravegherea atentă a unui administrator foarte bun.

— Celia va rămâne cu el?

— Cine ştie? Administratorul este necăsătorit şi-am observat cum o priveşte pe Celia. Ştii şi tu. privirile acelea lacome care pesemne c-au fost îndreptate de multe ori şi asupra ta. Dar de-acum, niciun bărbat nu va mai îndrăzni să te privească aşa; de-acum, eşti a mea. Ne vom căsători în curând. Voi avea un concediu de şase săptămâni şi vom pleca în croazieră. Vom ajunge la Singapore şi-acolo vei putea comanda mobilă nouă; ştiu c-o consideri destul de impersonală pe a mea.

— Nu e nevoie să cumpărăm prea multe lucruri pentru a face ca încăperile să fie plăcute. Există probabilitatea de a fi transferat?

— În mod normal, un an sau doi. nu, dar nu pot fi

sigur. Următorul pas poate fi şi ultimul din punct de vedere al carierei.

— Vrei să spui că s-ar putea să fie vorba de un post de Guvernator?

— Te sperie?

— Puţin.

— Nu e cazul. Toată lumea te va adora şi când vom avea copii.

— Julian! îl întrerupse ea, îmbujorată.

Râse şi o îmbrăţişă, apoi deveni brusc serios.

— Îţi va fi greu să te obişnuieşti cu acest stil de viaţă în care nu poţi prinde rădăcini prea adânci într-un loc?

— Când vom pleca de undeva, vom lua cu noi lucrurile care ne sunt dragi şi vom creşte împreună – e inevitabil când doi oameni se iubesc.

— Eşti sigură că mă iubeşti îndeajuns?

— Îndeajuns să mă căsătoresc cu tine? Te iubesc cu toată fiinţa mea.

— Va trebui să te obişnuieşti cu gândul că vom face dragoste aproape fără pauză.

— Mă voi strădui să fiu la înălţime.

— Mă bucur că eşti Elizabeth şi nu Amanda. Câteodată, tare i-aş fi tras câteva palme, dar nu voi uita niciodată că ea te-a adus aici. Vom fi fericiţi, iubita mea, pentru că te iubesc atât de mult, încât nimic nu va fi prea greu de înfăptuit atât timp cât suntem împreună. Voi fi un soţ posesiv.

Elizabeth zâmbi, fără să spună niciun cuvânt. Ascultă vuietul uraganului, apoi, încrezătoare, îşi strecură mâna în mâna lui Julian. Da, voia să fie un soţ posesiv; nu-şi dorea nimic altceva mai mult pe lume decât să-i aparţină lui.

Sfârşit